

วชิษณุ เดชกฤษณ์

พิมพ์ครั้งที่ ๓

“เด็ดเดี่ยว...แม่นยำ...เยือกเย็น”

ปฏิบัติการเหนือความคาดหมายภายใต้จิตที่สงบ

บ่วงบาต

วสิษฐ เดชกุญชร

บ่วง บาป

ISBN 974 - 321 - 869 - 6

บ่วงบาบ

วชิษฐ เดชกุญชร

พิมพ์ครั้งแรก : นิตยสารมติชนสุดสัปดาห์
พิมพ์รวมเล่มครั้งแรก : สำนักพิมพ์มติชน, มิถุนายน ๒๕๔๓
พิมพ์ครั้งที่สอง : สำนักพิมพ์มติชน, พฤษภาคม ๒๕๔๔
พิมพ์ครั้งที่สาม : สำนักพิมพ์มติชน, มีนาคม ๒๕๔๖

ราคา ๔๐๐ บาท

บรรณาธิการ : ประยงค์ คงเมือง
ผู้ช่วยบรรณาธิการ : กิตติวรรณ เทิงวิเศษ
พิสูจน์อักษร : ชมัยพร แก้วปานกัน
คอมพิวต์กราฟิก : อรอนงค์ ดุสดี
ฝ่ายศิลป์ : สุกัญญา เจริญชัย
ออกแบบปก : 'ช้าง'

สำนักพิมพ์มติชน

บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน)

๑๒ ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ ๑ เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐
โทรศัพท์ ๕๕๐-๐๐๒๑ ต่อ ๑๓๓๕ FAX 954-3167

จัดจำหน่ายโดย **บริษัทงานดี จำกัด** (ในเครือมติชน)

๑๒ ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ ๑ เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐
โทรศัพท์ ๕๕๐-๐๐๒๑ ต่อ ๓๓๐๕, ๓๓๐๖ FAX 580-0558

แม่พิมพ์สี-ขาวดำ **กองพิมพ์สี** บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน)

๑๒ ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ ๑ เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐
โทรศัพท์ ๕๕๐-๐๐๒๑ ต่อ ๒๔๐๐-๒๔๐๒

พิมพ์ที่ **บริษัทพิมพ์เนต พรินต์ติ้ง เซ็นเตอร์ จำกัด**

๔๐/๑ ถนนเทศบาลนิตใต้ ประชาณิเวศน์ ๑ เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐
โทรศัพท์ ๕๕๔-๓๕๗๑-๘ FAX 954-3980

นายไพโรจน์ สายหุ้ม ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

คำนำสำนักพิมพ์

ด้วยประสบการณ์ในงานตำรวจมานานหลายสิบปี ผลงานของวชิรัฐ
เดชกุญชร ส่วนใหญ่จึงมักตีแผ่ถึงเรื่องราวในวงการสีกาก็และแวดวงอาช-
ญากรรม ซึ่งเขาสามารถถ่ายทอดได้อย่างเจาะลึก น่าเชื่อถือ และชวนติดตาม
ไม่เพียงแต่ในฉากบู๊ล้างผลาญหรือสืบสวนสอบสวนที่เขาถ่ายทอดออกมาได้
อย่างเข้มข้นถึงอารมณ์เท่านั้น ในฉากรัก เขาก็นำเสนอได้อย่างละเอียดละไม
และโรแมนติกเช่นกัน เรียกได้ว่าครบเครื่องทุกรสชาติ

สำหรับในนวนิยาย *บ่วงบาศ* นี้ ฉากต่าง ๆ เหล่านี้ยังคงถูกนำเสนอ
ด้วยความประณีตเช่นเดิม และดูเหมือนจะทวีความเข้มข้นมากยิ่งขึ้น เมื่อ
ผู้เขียนได้สอดแทรกปรัชญาความคิดไว้ในแก่นสาระของเรื่องได้อย่างแยบยล
และคมคาย เรื่องราวในเรื่องนี้จึงมีคุณค่าอย่างมหาศาลนอกเหนือไปจาก
ความมันส์

บทบาทของตัวละครเอกอย่างธนูส นิราลัย ที่โลดแล่นอย่างเข้มแข็ง
และเด็ดเดี่ยวไปกับปฏิบัติการครั้งแล้วครั้งเล่าเพื่อขจัดเหล่าทุจริตชนที่กฏ

หมายเอื้อมมือมาไม่ถึงนั้น ตรงข้ามกับสิ่งที่ซ่อนเร้นอยู่ในจิตใจของเขา
ตลอดมา

ปฏิบัติการของธนูส นีราลัยในครั้งนี่จึงแตกต่างไปจากภาคก่อน ๆ ซึ่ง
เคยได้ตอบเหล่าทรชนด้วยวิธีการทุกรูปแบบ ทั้งกำลัง อาวุธ และปฏิภาณไหว
พริบ แต่ในภาคนี้เขากลับมีวิธีการแก้ปัญหาที่เปลี่ยนไป

เรื่องราวที่วลีษฐ เดชกฤษณำเสนอในเรื่องนี่จะเป็นอย่างไร เหลือเชื่อ
หรือเหนือจริงเกินไปหรือไม่ ธนูส นีราลัยจะปิดฉากปฏิบัติการครั้งสุดท้าย
ของเขาอย่างไร ใคร่อยากเชิญชวนให้ผู้อ่านได้ลองสัมผัส

สำนักพิมพ์มติชนมั่นใจว่า ความหนากว่า ๘๐๐ หน้าของหนังสือเล่มนี้
จะไม่ทำให้คุณเบื่อหน่ายที่จะอ่านเลย

สำนักพิมพ์มติชน

ບໍ່
ຈຶ່ງ
ມາດ

เมอร์เซเดสเบนซ์แบบ ๕๐๐ สีน้ำเงินเข้มคันนั้น
คลานออกจากบริเวณทำเนียบรัฐบาลมา โดยมี
จักรยานยนต์คันหนึ่งแล่นตามมาเช่นเคย เจ้า
หน้าที่รักษาความปลอดภัยที่ประตูทำเนียบรู้ด้วย

ความเคยชินว่าชายสูงอายรูปร่างค่อนข้างเตี้ยแต่สมบูรณ์ ตัดผมสั้นเกรียนใน
เครื่องแต่งกายชุดสากลสีเทา ที่นั่งอยู่ในตอนหลังของรถยนต์นั่งเยอรมันคันโอโถง
นั้นคือใคร และรู้ด้วยว่าบนจักรยานยนต์คันใหญ่ที่แล่นตามเมอร์เซเดสคันนั้น
ไปทาง ๆ นั้น ชายหนุ่มคนขับในเครื่องแต่งกายชุดลำลองสีเข้มแบบซาฟารี และ
ชายหนุ่มอีกคนหนึ่ง ในเครื่องแต่งกายแบบเดียวกันสีเดียวกัน ซึ่งนั่งเกาะไปข้าง
หลังนั้นเป็นเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเช่นเดียวกับเขา ต่างกันอยู่ตรงที่เขา
เป็นเจ้าหน้าที่ในแผนกรักษาความปลอดภัยสถานที่ราชการ ส่วนชายหนุ่มทั้งสอง
คนนั้นสังกัดอยู่ในแผนกรักษาความปลอดภัยบุคคลสำคัญ

เข้านทีกเวลา ๒๒.๑๐ น. ซึ่งเป็นเวลาที่เมอร์เซเดสเบนซ์คันนั้นผ่านประตู
ออกไปลงในคอมพิวเตอร์

ในเวลาเดียวกันนั่นเอง บุรุษอายุ ๖๓ ปีซึ่งนั่งอยู่ในตอนหลังของรถยนต์
นั่งเยอรมันคันใหญ่ นั้น เอนหลังลงพิงพนักที่นั่งพลาถอนใจแรงและยาว เขา
ยกมือปลดตุ้มที่คอเสื้อเชิ้ต แล้วรูตเน็คไทพอให้คอเสื้อหลวม ถอนใจแรงอีกครั้ง

และเกือบจะบอกตัวเองออกมาดัง ๆ ว่า “นี่กว่าจะหมดเวรหมดกรรมแล้วเสียเรา”

การพบปะระหว่างนายกรัฐมนตรีกับเขาเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนหน้านั้น ผิดกับที่เขาคาดคะเนไว้อย่างสิ้นเชิง ก่อนการพบปะครั้งนั้นกระแสข่าวต่าง ๆ ยืนยันตรงกันว่า นายกรัฐมนตรีคนใหม่อายุคราวน้องของเขาผู้นั้น จะแจ้งให้เขาทราบอย่างแน่นอนว่า เขาจะต้องพ้นจากตำแหน่งที่สูงและสำคัญที่สุดตำแหน่งนั้น

ซึ่งเป็นข่าวที่เขารับรู้ด้วยความยินดี

รัฐบาลได้ต่ออายุราชการให้เขามาเป็นครั้งที่สามแล้ว ทุกครั้งด้วยเหตุผลเดียวกันคือ “เป็นผู้มีความสามารถ และได้รับความไว้วางใจอย่างสูงสุด ราชการในหน้าที่ก็เป็นความลับสูงสุด เกี่ยวกับความเป็นความตายของประเทศชาติ หากตัวบุคคลที่จะทำหน้าที่แทนด้วยความสามารถและความไว้วางใจในระดับเดียวกันยังไม่ได้ สมควรให้ต่ออายุราชการอีกครั้งหนึ่ง”

เพราะฉะนั้นเขาจึงประหลาดใจจนต้องนั่งอึ้งไปเป็นครู เมื่อได้ยินนายกรัฐมนตรีบอกเขาด้วยเสียงที่เรียบและนุ่มนวลอ่อนโยนตามนิสัยของชายหนุ่มผู้นั้นว่า

“เสธ. ครับ เสธ. คงไม่รังเกียจใจใหม่ครับ ถ้าหากผมจะขอร้องให้เสธ. ยังคงอยู่ในตำแหน่งนี้ต่อไปอีกสักกระยะหนึ่งก่อน? ตำแหน่งของเสธ. เป็นตำแหน่งที่ผมเห็นว่าสำคัญที่สุดตำแหน่งหนึ่ง และผมยังไม่เห็นว่าจะมีใครแทนเสธ. ได้”

เขาจำได้ว่า เขาจ้องมองดูหน้าของนายกรัฐมนตรีอย่างยอมเสียมรรยาท และเมื่อไม่เห็นแววของมารูปร่างใด ๆ ในสีหน้าของประมุขฝ่ายบริหารของประเทศผู้นั้น เขาจึงรีบตั้งสติแล้วบอกว่า

“ท่านนายกฯ ครับ ท่านคงไม่ลืมน่าผมได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งนี้ โดยท่านนายกรัฐมนตรีคนเดิมซึ่งเป็นหัวหน้าพรรค-”

“ผมไม่ลืมหรอกครับเสธ.” นายกรัฐมนตรีไม่ยอมให้เขาพูดจบ “และผมทราบด้วยว่า ระหว่างที่เสธ. อยู่ในตำแหน่งผู้อำนวยการสำนักงานนี้ เสธ. ไม่เคยยอมให้การเมืองเข้าไปเกี่ยวข้องกับหรือก้าวก้าวกับงานของสำนักงานเลย เสธ. ทำใ้งานของ ‘บราโว่’ -อ้อ-งานของสำนักงานเป็นไปเพื่อประโยชน์และความอยู่รอดของประเทศชาติโดยแท้ ผมทราบด้วยว่า เพราะฉะนั้นเสธ. ถึงกับต้องปะทะกับท่าน

นายกฯ คนที่แล้วหลายครั้ง”

ขณะที่นายพลอดีตเสนาธิการแห่งกองทัพบก ผู้ดำรงตำแหน่งประมุขของสำนักงานข่าวกรองสูงสุดแห่งชาติ ซึ่งมีชื่อรหัส “บราโว่” กำลังคิดว่าจะตอบนายกรัฐมนตรีหนุ่มผู้นั้นอย่างไร เขาก็ได้ยินอีกฝ่ายหนึ่งกล่าวต่อไปว่า

“ผมอยากจะเรียนเสธ.ตรง ๆ นะครับว่า หลังจากที่ผมได้พึงเสธ.และเจ้าหน้าที่บรรยายสรุปเมื่ออาทิตย์ที่แล้ว ผมได้หารือทั้งกับกรรมการบริหารของพรรคของผม และกับข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ในฝ่ายความมั่นคงของชาติอีกหลายท่าน ทุกคนมีความเห็นสอดคล้องกันเป็นเอกฉันท์ว่า เราจะยอมให้การเมืองเข้าไปเกี่ยวข้องกับงานของ “บราโว่” ไม่ได้เป็นอันขาด เพราะถ้ายอม บ้านเมืองอาจเสียหายถึงพินาศ และทุกคนมองไม่เห็นว่าจะมีใครเหมาะสมกับตำแหน่งอันสำคัญนี้เท่าเทียมกับเสธ. ผมจึงอยากจะขอร้องให้เสธ.อยู่เป็นกำลังของบ้านเมืองต่อไปอีก”

“ผมอยู่ในตำแหน่งมากกว่า ๑๐ ปีแล้วนะครับ ท่านนายกฯ และต่ออายุราชการมา ๓ ครั้งแล้ว ผมเหนื่อย และคิดว่าถึงเวลาที่ควรจะพัก และให้คนที่หนุ่มกว่า-” เขาพูดออกไปได้เพียงเท่านั้น แล้วก็ต้องหยุด นิ่งฟังอีกฝ่ายหนึ่งขัดเขาว่า

“เสธ.ครับ ถ้าหากว่าเป็นตำแหน่งอื่น ผมจะไม่รับกวนเสธ.เลย ผมเชื่อว่าเสธ.ก็คงทราบว่ามีคนกี่คนที่จะยอมจะแทนที่เสธ.อยู่อย่างน้อย ๕ คน ทุกคนได้รับความสนับสนุนจากพรรคของผมบ้าง จากพรรคควมรัฐบาลบ้าง”

นายกรัฐมนตรีหยุดเว้นระยะและถอนใจหนัก ๆ ก่อนที่จะพูดต่ออย่างชัดถ้อยชัดคำ

“แต่ผมขอเรียนเสธ.ตรง ๆ ว่า ยังไม่เห็นว่าจะใครจะสามารถแทนเสธ.ได้ โดยเฉพาะในด้านความเสียสละเพื่อชาติบ้านเมืองและความซื่อสัตย์ ตรงกันข้ามแต่ละคนล้วนมีประวัติที่ทำให้ผมรู้สึกว่ ถ้าได้เข้าไปดำรงตำแหน่งแทนเสธ. เขาคงจะทำทุกอย่างเพื่อประโยชน์ของตัวเองและของคนที่มีส่วนสนับสนุนให้เขาได้รับตำแหน่งนี้ โดยไม่คำนึงว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับบ้านเมือง เสธ.ก็รู้ไม่ใช่หรือครับว่า ตำแหน่งที่เสธ.ดำรงอยู่ในขณะนี้ ถ้าคนชั่วได้ครอบครอง อะไรจะเกิดแก่เมืองไทย?”

การสนทนานี้จบลงด้วยการจำนของเขาคำขอของนายกรัฐมนตรีที่ว่า

เล่นกอล์ฟและเทนนิส เพราะไม่มีสนามอยู่ใกล้ ๆ และถึงมีก็ขาดकुเล่น สำหรับคนอื่นจะเป็นอย่างไรไม่รู้ แต่สำหรับเขา กอล์ฟเป็นกีฬาที่เขาจะเล่นสนุกได้ก็ต่อเมื่อมีเพื่อนที่ถูกต้องอย่างน้อยคนหนึ่งอยู่ในสนามด้วย แต่เมื่อพ้นราชการและต้องออกไปอยู่ไกลเช่นนั้นแล้ว เขาจะหาเพื่อนที่ไหนได้อย่างไร

เขาจะเดิน วิ่ง และว่ายน้ำในแถวแทนการเล่นกอล์ฟ เขารู้ว่านั่นเป็นการบริหารร่างกายที่ออกจะเปลืองเปลี่ยวทีเดียว แต่ประโยชน์ที่จะได้ก็คงจะไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน ที่สำคัญก็คือ เขาไม่เห็นมีทางเลือกอื่นใด

เขานึกถึงระเบียบหน้าบ้านซึ่งหันลงไปหาแถว และนึกถึงอาหารค่ำกับเหล้าอุ่นแดงจากบอร์โดซ์ของโปรดของเขา ซึ่งเขาจะบริโภคน้ำให้สมอยากบนระเบียบนั้น ก่อนที่จะเข้านอนและหลับไปด้วยเสียงกล่อมของน้ำในแถว

เขานึกว่าหลังจากการพบกับนายกรัฐมนตรีนี จะไม่มีกิจกรรมสำคัญใด ๆ อีกแล้วที่จะมาขัดขวางเขามิให้ได้ไปแสวงความสงบและอ่านหนังสือที่บ้านหลังนั้นได้ แต่บัดนี้เป็นที่เห็นชัดว่า ความสำราญเหล่านั้นคงจะต้องรอเขาไปก่อน เขาจะต้องเลื่อนแผนการพักผ่อนหาความสงบและการอ่านหนังสือของเขาออกไปอีก โดยยังกำหนดไม่ได้ว่าจะนานเท่าใด

ภาพความเปลี่ยนแปลงของอนาคตที่อดีตนายพลโทนายทหารฝ่ายเสนาธิการแห่งกองทัพบกกำลังวาดอยู่นั้น ดับวูบลง เมื่อมีเสียงโครมสนั่นและเสียงหวีดร้องของผู้เห็นเหตุการณ์ดังขึ้นข้างหลัง เขาหันขวับไปดู ตาของเขาพว้าเพราะแรงไฟฉายคู่มือที่สาดส่องเข้ามาตรงหน้าเขา เขาไม่สามารถจะมองเห็นจักรยานยนต์ของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยของเขาเอง ที่หายวับเข้าไปเหมือนถูกกลืนโดยอสูรที่จำแลงมาในรูปของรถยนต์บรรทุกทุกคันที่มาคั้นนั้น

เขาอ้าปากจะร้องบอกเจ้าหน้าที่หนุ่มผู้ขับรถยนต์ แต่ในชั่วพริบตาต่อมารถยนต์บรรทุกคันใหญ่นั้นก็ทะยานโถมเข้าปะทะเมอร์เซเดสเบนซ์คันที่เขากำลังนั่งอยู่ ด้วยความเร็วและความแรงอันมหึมา รถยนต์นั่งเยอร์มันคันนั้นปลิวไปตามแรงปะทะ และกระเด็นเหมือนลูกจ๊อบโยนเข้าไปหาอาคารข้างถนนเบื้องหน้าที่กำลังอยู่ในระหว่างก่อสร้าง

คราวนี้เขาไม่ได้ยินไม่ว่าเสียงโครม หรือเสียงหวีดร้องของผู้เห็นเหตุการณ์

หรือเสียงอื่นใด ทุกสิ่งทุกอย่างดับสิ้นไปจากทุกวิถีการรับรู้ของเขา

รถยกของตำรวจนครบาล ซึ่งไปถึงที่เกิดเหตุเมื่อเกือบ ๓๐ นาทีหลังจากเกิดเหตุแล้ว ไม่สามารถที่จะยกรถยนต์บรรทุกคันนั้นออกได้ทันที เพราะนอกจากขนาดของรถยนต์บรรทุกจะมโหฬารใหญ่กว่ารถยกถึงสามเท่าแล้ว ยังมีคอนเทเนอร์ หรือตู้ใส่สินค้าอีกตู้หนึ่งขนาดใหญ่พอ ๆ กัน พ่วงติดอยู่ที่ท้ายรถยนต์บรรทุกด้วย

ในที่สุดตำรวจจึงได้รถยกขนาดใหญ่คันหนึ่งของเอกชนมาช่วย แม้กระนั้นรถยกคันนั้นก็ต้องใช้เวลากว่าชั่วโมง จึงสามารถดึงและยกเอารถยนต์บรรทุกและตู้ใส่สินค้าให้ถอยออกมาได้ ครั้นแล้วเจ้าหน้าที่ตำรวจด้วยความช่วยเหลือของพนักงานมูลนิธิที่เก็บศพเพื่อการกุศล จึงพบซากของจักรยานยนต์และศพของผู้ขับขี่ทั้งสองย่อยยับอยู่ที่ใต้รถยนต์บรรทุก และพบซากของเมอร์เซเดสเบนซ์บีเบนอยู่ระหว่างหน้ารถยนต์บรรทุกและผนังคอนกรีตของอาคาร

ในซากรถยนต์คันนั้น ตำรวจและพนักงานของมูลนิธิพบซากของคนอีก ๒ คน กว่าจะรู้ว่าคนที่อยู่ในเครื่องแต่งกายชุดสากลสีเทาเป็นข้าราชการผู้ใหญ่ ตำแหน่งสูงและสำคัญที่สุดคนหนึ่งในวงการข่าวกรองแห่งชาติ เวลาที่ล่วงเลยไปก็กร่วมชั่วโมง

เช่นเดียวกับในอุบัติเหตุอันเกิดแต่รถยนต์บรรทุกอีกนับไม่ถ้วนราย ไม่มีใครรู้หรือสังเกตเห็นว่าผู้ขับรถบรรทุกคันนั้นเป็นใคร และหายไปจากที่เกิดเหตุตั้งแต่เมื่อใด

ในบรรดาผู้ที่ไปถึงที่เกิดเหตุ ในขณะที่พนักงานมูลนิธิในเครื่องแบบสีน้ำเงินกำลังพยายามนำศพทั้งสองออกจากซากรถยนต์อยู่อย่างทุลักทุเลนั้น นอกจากจะมีรองอธิบดีกรมตำรวจฝ่ายกิจการพิเศษ และผู้บัญชาการตำรวจนครบาลแล้ว ก็ยังมีรองผู้อำนวยการอาวุโสของสำนักงานสืบราชการลับสูงสุดแห่งชาติ ซึ่งมีชื่อรหัสว่า “บราโว่” รวมอยู่ด้วยอีกผู้หนึ่ง ข้าราชการพลเรือนระดับ ๑๑ ผู้นั้นฟังรายงานของนายตำรวจผู้ร่วมชั้นสูตรพลิกศพและตรวจที่เกิดเหตุด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

“ท่านรองอธิบดีครับ” เขาหันไปกล่าวกับนายพลตำรวจเอกผู้เป็นรองอธิบดีกรมตำรวจ “ผมไม่แน่ใจว่าการตรวจร่องรอยในที่เกิดเหตุจะได้กระทำอย่าง

ละเอียดถี่ถ้วนจริง ๆ คุณยังไม่ต้องพูด-” ประโยคหลังนั้นเขาหันไปบอกอย่างเฉียบขาดและไม่เกรงใจกับนายร้อยตำรวจเอกหนุ่ม นายตำรวจเวรผู้เป็นเจ้าของคดี ก่อนที่จะหันกลับไปทางรองอธิบดีกรมตำรวจ “ผมยังไม่เห็นเลยว่า ตำรวจได้เริ่มเก็บรวบรวมหลักฐานอะไรจากที่เกิดเหตุ ซึ่งจะพิสูจน์หรือยืนยันว่าเหตุที่เกิดขึ้นเป็นอุบัติเหตุ หรือเป็นฆาตกรรม การตรวจที่เกิดเหตุที่ทำไปแล้ว ทำโดยอนุมานว่านี่เป็นอุบัติเหตุเท่านั้น และ-” เขาหันไปมองกลุ่มคนจำนวนมากที่กำลังมุ่งดูและเดินไปมาอย่างเร็วจดหมายอยู่ที่เกิดเหตุ แล้วจึงหันกลับมาพูดต่อด้วยน้ำเสียงที่เจตนาให้กระแทกกระทั้น “ร่องรอยหลักฐานอะไรก็ตาม ถ้ามีก็คงจะถูกเหยียบย่ำทำลายไปหมดแล้ว”

“ฆาตกรรม!” ผู้บัญชาการตำรวจนครบาลทวนคำเสียงดัง “อะไรกันครับ ท่านคิดว่าเป็นการเจตนาฆ่ากันตายยังงั้นหรือครับ?”

“ผู้บัญชาการรู้แล้วไม่ใช่ครับ ว่าคนที่ตายเป็นใคร?” คราวนี้ผู้ถามคือรองอธิบดีกรมตำรวจฝ่ายกิจการพิเศษ เสียงของนายตำรวจผู้สูงอาวุโสกว่ากระด้างและหนัก หน้าของเขายัง “เหตุที่เกิดขึ้นอาจจะเป็นอย่างไรก็ได้ และเป็นหน้าที่ของตำรวจของท่านนั่นแหละที่จะต้องพิสูจน์ว่า มันเป็นอย่างไรกันแน่”

นายพลตำรวจเอกหันไปทางรองผู้อำนวยการสำนักงานข่าวกรองฯ แล้วเปลี่ยนสีหน้าเป็นยิ้มแยมก่อนที่จะยืนยันว่า “ท่านรองอย่าห่วงเลยครับ ผมจะสั่งให้ผู้บัญชาการตำรวจสันติบาลเข้าร่วมสอบสวนเรื่องนี้ด้วย เราจะตรวจที่เกิดเหตุอีกครั้ง และเก็บรวบรวมหลักฐาน กับสอบปากคำทุกคนที่อาจจะรู้เห็นเหตุการณ์ เพื่อให้แน่ใจจริง ๆ ว่าเกิดอะไรขึ้น และผมจะให้รายงานผลการสืบสวนสอบสวนให้ท่านรองทราบทุกระยะ”

บุคคลอีก ๒ คนที่ตามไปถึงที่เกิดเหตุเป็นคนสำคัญกว่า คือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยและอธิบดีกรมตำรวจ การไปถึงของผู้บังคับบัญชาชั้นสูงสุดทั้งสองคน ทำให้งานของเจ้าหน้าที่ต้องชะงักนานออกไปอีก เพราะต้องรายงานผลการตรวจที่เกิดเหตุซ้ำให้ทั้งสองคนทราบ

ในที่สุดรัฐมนตรีก็ได้แต่เพียงกำชับให้อธิบดี “ติดตามผลการสืบสวนสอบสวนอย่างใกล้ชิด” และให้ “รายงาน” ผลให้ตนทราบทุกระยะ

ข่าวเหตุร้ายกระพือไปอย่างรวดเร็ว รัฐมนตรี อธิบดี และผู้บังคับบัญชา
ชั้นผู้ใหญ่อื่น ๆ ยังไม่ทันจะออกจากที่เกิดเหตุ ผู้สื่อข่าวจำนวนมากก็ตามไปถึง
และแม้จะไม่มีใครเต็มใจพูด แต่ในที่สุดผู้สื่อข่าวก็รู้ว่า ใครคือผู้เสียชีวิต ข่าว
ร้ายที่สุดข่าวนั้นได้รับการถ่ายทอดไปสู่สถานีวิทยุกระจายเสียง สถานีวิทยุโทรทัศน์
และหนังสือพิมพ์ในทันที

ระหว่างที่กำลังเดินทางตามรถบรรทุกของมูลนิธิไปยังสถาบันนิติเวช
วิทยาที่ถนนอังรีดูนังต์ รองผู้อำนวยการสำนักงานข่าวกรองสูงสุดแห่งชาติที่มีชื่อ
รหัสว่า “บราโว่” นั่งเงียบด้วยท่าทางครุ่นคิดอยู่ในตอนหลังของรถยนต์นั่งยี่ห้อ
ญี่ปุ่นคันใหญ่ นั้น หลังจากที่ได้ใช้วิทยุโทรศัพท์ในรถรายงานเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมด
ให้รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีทราบแล้ว รัฐมนตรีผู้นั้นได้รับมอบหมาย
จากนายกรัฐมนตรีให้ทำหน้าที่ควบคุมดูแลงานด้านความมั่นคงแห่งชาติ ซึ่งรวม
ทั้งงานข่าวกรองทั้งของทหารและพลเรือนด้วย เขารู้ว่ารายงานของเขาจะต้องได้รับ
การถ่ายทอดในทันทีไปยังนายกรัฐมนตรี

เขาเสียเวลาอยู่ที่สถาบันนิติเวชวิทยาอีกร่วมชั่วโมง เมื่อเขาออกจากสถาบัน
นั้น เป็นเวลาหลัง ๒ นาฬิกาแล้ว

ในทันทีที่รถยนต์นั่งประจำตำแหน่งจอดลงที่หน้าบ้าน ๒ ชั้นหลังใหญ่ใน
หมู่บ้าน “สุซารมณณ์เล็ควิลล์” และประตูรถเปิดออก รองผู้อำนวยการสำนักงาน
สืบราชการลับสูงสุดของประเทศก็ก้าวยวบและเร็วจนเกือบเป็นแผ่นขึ้นบันไดเข้าไป
ในบ้าน เขาไม่หยุดพักหรือแม้แต่ชำเลืองมองภรรยาวัย ๕๐ ของเขา ซึ่งกำลังนั่ง
เหมือนถูกสะกด ถือตลับรีโมตคอนโทรล หรือเครื่องควบคุมสัญญาณวิทยุโทร-
ทัศน์อยู่ที่หน้าจอเครื่องรับขนาดมหึมาในห้องนั่งเล่น เขาหลุดเข้าไปในห้องทำงาน
ส่วนตัวของเขา แล้วกระแทกประตูห้องให้ปิดโดยไม่แยแสว่าเสียงจะดังเพียงใด

เขายกหูโทรศัพท์ขึ้นแล้วเอานิ้วกระแทกเลขที่ต้องการ เมื่อผู้รับทางปลาย
สายอีกข้างหนึ่งยกหูขึ้นและขานหมายเลขที่ถูกต้อง เขาบอกโดยพยายามที่จะไม่ให้
เสียงกระเส่าเพราะความตื่นตันตันว่า

“ฮัลโหล! นี่ประมุขพูด”

ดูเหมือนว่าอีกฝ่ายหนึ่งตั้งใจจะไม่ตอบทันที เขากลั่นใจคอยอยู่เป็นครู

แล้วก็พลอตตัวถอนใจออกมาโดยแรง เมื่อได้ยินเสียงเบา ๆ ตอบมาทางโทรศัพท์ ว่า “นี่นิพนธ์”

“ว่ายังไง เรื่องคอนโดฯ นะ คุณตกกลางใจหรือยัง?” เขาถาม และเมื่ออีกฝ่ายหนึ่งตอบว่า “ผมยังไม่มีโอกาสได้พูดกับเมียเลย ขอเป็นพวุงนี้ได้หรือเปล่า?” เขาก็บอกเร็วปรือด้วยประโยคที่หากมีผู้ใดได้ยินก็คงจะประหลาดใจในความไม่สอดคล้องกันกับประโยคต้นว่า

“อ้อ งานที่รังสิตนะเป็นอันเรียบร้อยแล้วนะ ผมออกไปดูด้วยตนเองเพิ่งกลับมาเดี๋ยวนี้เอง”

“แน่ใจนะที่ไม่มีอะไรขาดตกบกพร่อง” อีกฝ่ายหนึ่งย้ำด้วยเสียงที่เขารู้สึกว่ายืนยันเยียบ

“ร้อยเปอร์เซ็นต์” เขาเน้นถ้อยเน้นคำ “ไม่มีอะไรตกค้าง”

ไม่มีเสียงตอบจากผู้ที่อยู่ปลายสายโทรศัพท์อีกข้างหนึ่ง เขาได้ยินแต่เสียงวางหูโทรศัพท์ดังกริก

๒...

นายกรัฐมนตรีวางหูโทรศัพท์ลงช้า ๆ ด้วยกิริยา
สื่อความครุ่นคิด ตั้งแต่เริ่มรับตำแหน่งอันสูง
และสำคัญที่สุดนั้นเป็นต้นมา รัฐบาลผสมของ
เขาเผชิญกับปัญหานานาชนิดทั้งนอกและใน
คณะรัฐมนตรี เขารู้ตัวตั้งแต่แรกแล้วว่า เขาจะหวังเอกภาพได้ยากจากคณะ
รัฐมนตรีที่ประกอบด้วยรัฐมนตรีซึ่งสื่อมวลชนขนานนามอย่างใกล้เคียงกับความ
จริงว่า “ร้อยพ่อพันแม่” แต่เขาไม่ได้คาดฝันว่าพรรคการเมืองอีก ๖ พรรคที่
ร่วมกับเขาจัดตั้งรัฐบาลขึ้นนั้นจะหิวระหายนะ เต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยม หวาดระแวง
ซึ่งกันและกัน และจ้องหาโอกาสที่จะทำลายกันอย่างไม่หยุดยั้งถึงเพียงนั้น

ที่ประชุมคณะรัฐมนตรีแต่ละนัดมีสภาพเหมือนเวทีลำตัดหรือจำอวด รัฐ
มนตรีปรักปรำกล่าวหา ประชดประชันเสียดสี และเยาะเย้ยถากถางกันอย่างโจ่ง
ครึ้ม

ในสภาผู้แทนราษฎรนั้น สถานการณ์ยิ่งหนักลงไปอีก โดยเฉพาะเมื่อมีการ
ถ่ายทอดการประชุมทางวิทยุโทรทัศน์ ดูเหมือนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทุกคน
รวมทั้งที่เป็นรัฐมนตรีจะทักท้วงเอาว่า การใช้วาทะกระทบกระเทียบเปรียบเปรย
สามหาว และถากถางผู้อื่นในสภานั้นจะทำให้ประชาชนคนดูเสื่อมใสตนมากขึ้น

นอกคณะรัฐมนตรีและนอกสภา เสียงคัดค้านประทุงและประณามจาก

กลุ่มต่าง ๆ ที่อ้างตัวว่าเป็น “ประชาชน” ดังอยู่ไม่หยุดยั้ง การชุมนุมและเดินขบวนของกลุ่มเล็กกลุ่มน้อยมีอยู่ตลอดเวลา รีมฝั่งคลองตรงกันข้ามกับทำเนียบรัฐบาลกลายเป็นที่อยู่ถาวรของไม่ว่ากลุ่มใดก็กลุ่มหนึ่งที่มาปักหลักประท้วงหรือเรียกร้องรัฐบาล

ที่น่าวิตกกว่านั้นก็คือ มีการระเบิดที่ปราศจากต้นสายปลายเหตุครั้งแล้วก็ครั้งเล่า ทั้งในและนอกนครหลวง แต่แต่ละครั้งเป็นเหตุให้คนตายและบาดเจ็บหลายคน ถึงแม้เขาจะกำชับทั้งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย (ซึ่งเป็นเลขาธิการพรรคการเมืองที่เขาเป็นหัวหน้า) และอธิบดีกรมตำรวจให้กวดขันสืบสวน ป้องกันระงับเหตุ และเอาตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษให้ได้ และถึงแม้รัฐมนตรีเจ้ากระทรวงผู้นั้นกับอธิบดีกรมตำรวจจะรับปากกับเขาอย่างแข็งขัน แต่ก็ไม่เคยปรากฏผล

และคราวนี้ วิกฤตการณ์ครั้งล่าสุดที่เขาเพิ่งจะได้รับรายงาน ซึ่งยังไม่ปรากฏชัดว่าเป็นอุบัติเหตุหรือมีไ้ ก็คือการเสียชีวิตของนายพลโททหารบกฝ่ายเสนานิการผู้ซึ่งเพิ่งจะรับคำอ้อนวอนของเขาให้คงอยู่ต่อไปในตำแหน่งผู้อำนวยการสำนักงานสืบราชการลับสูงสุดของชาติ

นายกรัฐมนตรีเดาได้ว่าสื่อมวลชนจะต้องแข่งขันกันประโคมข่าวร้ายที่เกิดขึ้นนั้นอย่างครึกโครม เขาหันกลับมามองเห็นแม้กระทั่งพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์บางฉบับในตอนเช้าวันรุ่งขึ้น

“๑๘ ล้อมฤดูชยี่ ๔ ศพ นายพลโทหัวหน้าหน่วยสืบราชการลับ พร้อมรบภ.”

เขาเป็นนักการเมืองผู้คร่ำหวอดและคุ้นเคยกับความก้าวร้าวและระรานของสื่อมวลชนดี เพราะฉะนั้นนายกรัฐมนตรีจึงไม่หวั่นไหวกับพฤติกรรมของ “สื่อ” ที่เขาแน่ใจว่ากำลังจะเกิดขึ้นอีก แต่ได้เรียกรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีที่รับผิดชอบงานความมั่นคงแห่งชาติมาพบ และกำชับแล้วกำชับอีกให้รัฐมนตรีหนุ่มผู้นั้นเตรียม “ข้อมูล” เพื่อแถลงแก่ผู้สื่อข่าวในวันรุ่งขึ้น

นอกจากนั้นเขายังได้พูดโทรศัพท์ทั้งกับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย และอธิบดีกรมตำรวจ และกำชับทั้งสองคนให้พิถีพิถันเป็นพิเศษกับการสืบสวนหาสาเหตุที่แท้จริงของการตายของนายพลโทประมุขของ “บราโว่” และถ้าหาก

ปรากฏว่า เหตุที่เกิดขึ้นเป็นการจูงใจสังหารด้วยเหตุผลใดก็ตาม ให้เอาตัวผู้กระทำผิดมาลงโทษให้ได้

เขารู้ด้วยความหนักใจที่ไม่อาจจะแพร่งพรายให้ผู้อื่นทราบได้ในทันทีว่า ภาระเฉพาะหน้าอันหนักยิ่งอีกอย่างหนึ่งของเขาคือ การหาตัวประมุขคนใหม่ขององค์การสืบราชการลับสูงสุดองค์การนั้น ประมุขคนใหม่ที่เขาคงต้องวางใจได้อย่างเต็มที่ มิใช่เพื่อประโยชน์ส่วนตัวใด ๆ ของเขาหรือของใคร แต่เพื่อเมืองไทยทั้งประเทศ

เช้าวันนั้น เจ้าหน้าที่ของ “บราโว่” ไม่รู้สึกประหลาดใจที่เห็นรองผู้อำนวยการอาวุโสมาถึงสำนักงานตั้งแต่เช้าตรู่ ทุกคนหากไม่ได้ทราบข่าวจากวิทยุ โทรทัศน์ หรือหนังสือพิมพ์เข้า ก็ได้ถูกปลุกขึ้นรับแจ้งทางโทรศัพท์แล้วตั้งแต่กลางดึก ให้ทราบข่าวมรดกกรรมที่กะทันหันและน่าสยดสยองของนายพลโทผู้บังคับบัญชาของตน ทุกคนอยู่ในเครื่องแต่งกายชุดไว้ทุกข์ ด้วยมีสีหน้าหม่นหมอง

รองผู้อำนวยการนั่งลงหลังโต๊ะตัวใหญ่ ก้มยังไม่ถึงเก้าอี้ มือของเขาก็เอื้อมไปกดปุ่มเครื่องพูดภายในสำนักงาน เขาคดปุ่มนั้นติดต่อกันหลายครั้งอย่างใจร้อน

“รุจิเรชคะ” เสียงนั้นแม้จะเป็นของผู้หญิง แต่ก็มีสำเนียงกระด้าง ขาดความอ่อนน้อม

“คุณรุจิเรช เชิญเข้ามาข้างในหน่อย” รองผู้อำนวยการพยายามที่จะไม่ให้ความกระด้างปรากฏในน้ำเสียงของเขาบ้าง ทั้ง ๆ ที่ใจจริงต้องการเช่นนั้น ครูต่อมาประตูห้องอันเป็นสำนักงานของเขาก็เปิดออก เขารู้ว่าผู้หญิงคนที่เดินเข้ามาในห้องนั้นอายุเลย ๕๐ แล้ว หล่อนเป็นคนร่างสูงสำหรับผู้หญิงไทย แต่ไม่อ่อนทรวดทรงของหล่อนไม่แพ้หญิงสาวในวัยต่ำกว่า ลี้อและกระโปรงชุดสีน้ำเงินเข้มที่หล่อนสวมอยู่ขับความขาวของผิวของหล่อนให้ผ่องยิ่งขึ้น ขอบตาของหล่อนแดงบวมและข้ำ แสดงว่าหล่อนเพิ่งจะร้องไห้มาอย่างหนัก

“เชิญนั่งครับ คุณรุจิเรช” เขาบอกหล่อนด้วยน้ำเสียงที่พยายามจะให้อ่อนโยน และซ่อนความขัดเคืองเอาไว้ในใจเมื่อเห็นว่าสีหน้าของสาวใหญ่ผู้นั้นเฉยเมย ไม่สื่อความเป็นมิตร เมื่อรุจิเรชนั่งลงแล้ว เขาก็เริ่มพูดด้วยเสียงนุ่มนวลว่า

“ผมเสียใจจริง ๆ ในการ-เอ้อ-จากไปของท่านผู้อำนวยการ ผมทราบดีว่า

คุณรุจิเรขใกล้ชิดและเป็นที่ไว้วางใจของท่านมานาน และผมอยากจะให้คุณรุจิเรขมั่นใจว่า คุณจะได้รับความนับถือและไว้วางใจจากผมอย่างเต็มที่เช่นเดียวกัน ในงานที่ผมจะต้องทำต่อจากท่านผู้อำนวยการ ผมจะต้องอาศัยกำลังและสติปัญญาของคุณรุจิเรขต่อไป และอาจจะมากกว่าเดิมด้วย เพราะผมยังใหม่และเชื่อว่าคงยังไม่สั่นหวั่นเท่ากับท่านผู้อำนวยการ”

“ขอบคุณค่ะ” หญิงสาวยกผ้าเช็ดหน้าในมือขึ้นซับตา แต่หน้าของหล่อนยังเซิด และหล่อนไม่แสดงอาการใด ๆ ที่สื่อความสนใจในตัวเขา

รองผู้อำนวยการชักหญิงสาวต่อไปถึงการเตรียมงานศพของอดีตประมุขของ “บราโว่” ซึ่งเขาได้สั่งให้หล่อนเป็นผู้ติดต่อประสานงานกับผู้เกี่ยวข้อง รายงานของรุจิเรขแสดงว่าหล่อนเป็นคนทำงานละเอียด ไม่ขาดตกบกพร่อง สมกับที่มีตำแหน่งเป็นเลขานุการผู้อำนวยการสำนักงานนั้น เมื่อเขาถามถึงญาติพี่น้องของนายพลโทนคราชากรผู้ซึ่งเพิ่งจะวายชนม์ หญิงสาวเม้มริมฝีปากก่อนที่จะตอบว่า “ท่านไม่มีญาติพี่น้องที่ไหนหรอกค่ะ”

“พินัยกรรมของท่านล่ะ ท่านทำไว้หรือเปล่า?” รองผู้อำนวยการถาม

“ดิฉันไม่ทราบค่ะ” เสียงของรุจิเรขเนือย “ท่านสั่งไว้แต่เพียงว่า ถ้าท่านถึงแก่กรรม ให้เปิดตู้ส่วนตัวของท่านในสำนักงาน ท่านบอกว่ามีเอกสารส่วนตัวของท่านอยู่ในตู้ นั่นจะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่ยังอยู่”

“ถ้าอย่างนั้น คุณรุจิเรขก็เปิดตู้ได้แล้วนี่ครับ” รองผู้อำนวยการแะ และนิ่งงันไปครู่หนึ่งเมื่อได้ยินหญิงสาวใหญ่ผู้เป็นเลขานุการตอบโดยที่เขาคาดไม่ถึงว่า

“ดิฉันไม่ควรจะเป็นคนเดียวที่เปิดตู้ขึ้นหรือค่ะ ท่านรองควรจะต้องกรรมการขึ้นร่วมกันเปิดพร้อม ๆ กัน เมื่อเสร็จท่านจะหึ่งเอกสารที่เป็นความลับหรือมีความสำคัญเป็นส่วนตัวที่ดิฉันไม่ควรจะรู้หรือรับรู้แต่เพียงคนเดียวเอาไว้ในตู้ด้วย”

กรรมการที่ตั้งขึ้นอย่างรีบด่วนนั้น รองผู้อำนวยการตั้งตัวเองเป็นประธาน โดยให้นางสาวรุจิเรขเป็นเลขานุการ รุจิเรขเปิดตู้เหล็กเก็บเอกสารขนาดกะทัดรัดนั้นออกต่อหน้าประธานและกรรมการอีก ๓ คน ในตู้นอกจากปืนพกแบบกองทัพสหรัฐอเมริกา .๔๕ กระบอกหนึ่ง กับแมกเซชินหรือซองกระสุนซึ่งบรรจุกระสุนปืนสำหรับปืนพกกระบอกนั้นเอาไว้เต็ม ซึ่งรุจิเรขบอกว่าเป็นของส่วนตัวของนายพล

โทผู้วายชนม์ แล้วก็มีสมุดเช็คของธนาคารกรุงไทยเล่มหนึ่ง และมีซองจดหมาย สี่น้ำตาลแบบและขนาดของราชการวางอยู่ บนหน้าของมีตัวหนังสือเขียนด้วย ลายมือของ “เสธ.” เองปรากฏอยู่ เป็นคำว่า “พินัยกรรม”

พินัยกรรมฉบับนั้นเขียนด้วยมือทั้งฉบับ และมีข้อความสั้น ๆ แต่เพียงว่า ในกรณีนี้ผู้เขียนถึงแก่กรรมลง ให้มอบร่างของเขาให้แก่วิทยาลัยแพทย์พระมงกุฎเกล้า เพื่อให้นักศึกษาใช้ในการศึกษา แต่ถ้าหากร่างอันปราศจากชีวิตนั้นใช้ไม่ได้ ด้วยเหตุใดก็ตาม ก็ให้ทำมาปนกิจโดยเร็ว “โดยไม่ให้มีพิธีเอิกเกริกอย่างใด”

ส่วนทรัพย์มรดกและเงินในธนาคารของตนนั้น นายพลโทผู้ทำพินัยกรรม ลังไว้ว่า ให้ยกให้แก่มูลนิธิสายใจไทยในพระบรมราชานุเคราะห์ทั้งสิ้น

“ศพคงจะยกให้วิทยาลัยแพทย์พระมงกุฎเกล้าไม่ได้” กรรมการคนหนึ่ง กล่าวลอย ๆ และเมื่อเห็นรองผู้อำนวยการมองอย่างสนเท่ห์ กรรมการผู้นั้นก็รีบ อธิบายต่อไปว่า “ศพของท่านผู้อำนวยการอยู่ในสภาพบอบช้ำเสียหายมากเพราะ อุบัติเหตุ ผมเคยมีญาติที่ยกศพให้โรงพยาบาล แล้วตายเพราะถูกรถชนคล้าย ๆ กันอย่างนี้แหละครับ โรงพยาบาลเขาไม่เอา”

“คุณจุริเรช่วยติดต่อกับทางวิทยาลัยแพทย์พระมงกุฎเกล้าหน่อยนะครับ” รองผู้อำนวยการขอร้องเป็นเชิงสั่ง “ขอทราบว่าเขาจะรับหรือไม่รับร่างของท่าน ถ้า ไม่รับเราก็จะได้จัดการให้เป็นไปตามความประสงค์ของท่านต่อไป”

เมื่อการประชุมพิจารณาพินัยกรรมสิ้นสุดลง และกรรมการแยกย้ายกัน ออกจากห้องไปแล้ว รองผู้อำนวยการ ผู้ซึ่งบัดนี้ปฏิบัติราชการแทนผู้อำนวยการ โดยปริยายนั่งครุ่นคิดอยู่คนเดียวอีกครู่ใหญ่ แล้วจึงเรียกผู้อำนวยการกองทะเบียน กลาง ซึ่งรับผิดชอบการเก็บรักษาเอกสารของสำนักงานเข้ามาพบ

“คุณสถาปนา” เขาพยายามให้เสียงของเขาเป็นทางการ และแสดงความ มีอำนาจ “มีงานลับที่สุดอยู่หลายเรื่องที่ท่านผู้อำนวยการควบคุมและสั่งการด้วย ตนเอง ผมเอง หรือท่านรองคนอื่น ๆ หรือท่านผู้ช่วยจะรู้ตัวก็ต่อเมื่อท่านอนุญาตเป็นราย ๆ โดยเฉพาะ คุณคงรู้ว่าการสำคัญเหล่านี้ต้องทำอย่างต่อเนื่อง ลำช้าไม่ได้ เพราะจะเสียหายแก่ความมั่นคงของชาติอย่างรุนแรงและกว้างขวาง ด้วย คุณคงพอจะรู้ชี้ให้ผมว่าผมหมายถึงเรื่องไหนบ้าง?”

“งานลับที่สุดแยกเก็บไว้ในตู้นรภัยตู้หนึ่งโดยเฉพาะครับ” รองผู้อำนวยการ การรัฐสภาที่น่าเสียงของผู้อำนวยการกองทะเบียนกลางออกจะเนือย เป็นทางการ และล่อความไม่เป็นมิตร ประโยคต่อไปทำให้เขาแน่ใจขึ้นว่าเขาจะยังไม่ได้รับความร่วมมือจากข้าราชการผู้นั้น “ตู้นรภัยตู้นั้นจะเปิดได้ก็แต่โดยท่านผู้อำนวยการเอง กับท่านรองผู้อำนวยการหนึ่งท่าน และผม ร่วมกันเปิดเท่านั้น การเปิด ทุกครั้งจะต้องมีหลักฐานบันทึกเอาไว้อย่างชัดเจน ลงชื่อโดยทั้งสามคน”

“ผมจำได้ครับ” รองผู้อำนวยการพยายามซ่อนความขัดเคืองเอาไว้ “ในกรณีที่เป็นราชการเร่งด่วน และ-อ้อ-ไม่มีผู้อำนวยการอย่างในขณะนี้ละ ถ้าสมมุติว่าจะต้องเปิดตู้นรภัยเพื่อใช้แฟ้มเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เราจะทำยังไง?”

“ท่านรองต้องการแฟ้มเรื่องไหนหรือครับ?” ประโยคนั้นแม้จะเป็นคำถาม แต่ผู้ถูกถามก็รู้ว่าเป็นการหยั่งเชิงของผู้ถามมากกว่า

“ผมยังไม่ต้องการเรื่องไหนโดยเฉพาะทั้งนั้น” รองผู้อำนวยการตอบโดย จงใจให้เสียงหนัก “ผมเพียงแต่ถามเพื่อขอความรู้เท่านั้น และอีกอย่างหนึ่ง ผู้ อำนวยการก็น่าจะรู้ว่า อาจจะมีควมจำเป็นขึ้นเมื่อไหร่ก็ได้”

“ถ้าหากว่ายังไม่มีประกาศพระบรมราชโองการแต่งตั้งผู้อำนวยการคนใหม่” ผู้อำนวยการกองทะเบียนกลางตอบซ้ำ ๆ ซัดถ้อยซัดคำ “ท่านนายกรัฐมนตรีจะต้องแต่งตั้งผู้รักษาราชการแทนผู้อำนวยการ และเมื่อมีความจำเป็นจะต้องเปิดตู้ นรภัย ผู้รักษาราชการแทนจะต้องเสนอท่านนายกรัฐมนตรี และท่านนายกรัฐมนตรี อาจมอบหมายให้รัฐมนตรีผู้หนึ่งผู้ใดมาทำการแทน เป็นประธานคณะกรรมการ เปิดตู้นรภัย โดยมีผู้รักษาราชการกับรองผู้อำนวยการสำนักงานท่านหนึ่ง ผู้อำนวยการ กง ๐๓ และผู้อำนวยการกองทะเบียนกลาง เป็นกรรมการร่วมกัน และ-อ้อ- ผู้ อำนวยการกองทะเบียนกลาง” เขาพูดเสมือนกับว่ากำลังกล่าวถึงผู้อื่น มิใช่ตัวเอง “-เป็นเลขานุการคณะกรรมการด้วยครับ”

แม้จะหวังเพียงใดก็ตาม แต่รองผู้อำนวยการก็ต้องประสบกับความผิดหวังเมื่อปรากฏว่า ๓ วันต่อมานายกรัฐมนตรียังไม่ทูลเกล้าฯ ถวายชื่อของเขาเพื่อ จะได้มีประกาศพระบรมราชโองการแต่งตั้งให้เขาเป็นผู้อำนวยการสำนักงานสืบ ราชการฯ แห่งนั้น ทั้ง ๆ ที่เขาเป็นรองผู้อำนวยการที่มีอาวุโสสูงที่สุด แต่นายก

รัฐมนตรีกลับออกคำสั่งแต่งตั้งให้เขาเป็น “ผู้รักษาราชการแทน” ผู้อำนวยการเท่านั้น แต่เขาก็ปลอมใจตนเองว่า เพียงเท่านั้นก็ทำให้เขาเป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุดขององค์การอันทรงอำนาจมหาศาลแห่งนั้นแล้ว แม้จะเพียงชั่วขณะหนึ่งก็ตาม

การเสนอขออนุมัติเปิดตู้নিরภัยที่บรรจุแฟ้มเรื่องลับที่สุดของสำนักงาน มีได้ง่ายอย่างที่เขาคาด หลังจากที่เขาสอบบันทึกไปยังสำนักนายกรัฐมนตรีได้วันเดียว เขาก็ถูกเรียกไปพบกับนายกรัฐมนตรีที่ทำเนียบรัฐบาล เขาถูกซักโดยนายกรัฐมนตรีอย่างละเอียดและยืดยาวถึงเหตุผลที่จะต้องเปิดตู้নিরภัยนั้น

ครั้นถึงวันนัดกรรมการเปิดตู้নিরภัย รองผู้อำนวยการผู้รักษาราชการแทนผู้อำนวยการ “บราวน์” ก็ได้รับความประหลาดใจครั้งใหญ่ที่สุดครั้งหนึ่ง เมื่อปรากฏว่า นายกรัฐมนตรีมิได้มอบหมายให้ผู้ใดไปแทน หากไปทำหน้าที่เป็นประธานกรรมการเปิดตู้নিরภัยนั้นด้วยตนเอง

และเป็นที่เห็นได้ชัดว่า ประมุขของฝ่ายบริหารผู้นั้นมิได้ไปยังที่ประชุมพอเป็นพิธี หรือนั่งเงียบเป็นหัวหลักหัวต่อและปล่อยให้เจ้าหน้าที่ชั้นรองดำเนินการประชุมอย่างประจักษ์ที่ประชุมใหญ่ ๆ หรือสำคัญ ๆ อื่น ๆ ทำกัน นายกรัฐมนตรีเปิดการประชุมด้วยการเตือนให้ที่ประชุมเล็ก ๆ นั้นตระหนักในความสำคัญของเรื่องต่าง ๆ ที่บรรจุอยู่ในตู้নিরภัยนั้น ซึ่งกำลังจะได้รับการเปิดเผยและพิจารณาอีกครั้งหนึ่ง ต่อจากนั้น นายกรัฐมนตรีก็ควบคุมติดตามการเปิดตู้নিরภัยและการดำเนินการเกี่ยวกับเอกสารทั้งหมดด้วยตนเองอย่างใกล้ชิด

รองผู้อำนวยการผู้รักษาราชการแทนผู้อำนวยการ “บราวน์” สังเกตเห็นด้วยว่า ผู้อำนวยการกองทะเบียนกลางบันทึกขั้นตอนต่าง ๆ ของการเปิดตู้নিরภัยและการดำเนินการเกี่ยวกับเอกสาร “ลับที่สุด” ที่อยู่ในตู้নিরภัยนั้นอย่างละเอียดและใช้เวลา และเมื่อเสร็จการประชุมเปิดตู้নিরภัยนั้นแล้ว กรรมการทุกคนรวมทั้งตัวเขาเองต้องลงชื่อรับรองรายงานการประชุมนั้นทันที

จะอย่างไรก็ตาม ในที่สุดแฟ้มเรื่องลับที่สุดรวมทั้งแฟ้มที่มีชื่อรหัสว่า “ดับดาว” ก็ออกจากตู้নিরภัยนั้นมาวางอยู่บนโต๊ะของเขา ดังที่เขาปรารถนา

เขาลงไปยืนโค้งคำนับส่ง และคอยจนกระทั่งรถยนต์ประจำตำแหน่งของนายกรัฐมนตรีแล่นออกพ้นบริเวณสำนักงานไป แล้วจึงเดินกลับเข้าไปในห้องของ

เขา โดยพยายามซ่อนอาการที่จะแสดงความกระวีกระวาดเอาไว้ ในทันทีที่รู้ว่า มีเขาเหลืออยู่แต่เพียงผู้เดียวในห้อง ประมุขก็คว้าแฟ้มนั้นออกมาเปิดโดยเร็ว ด้วยมือที่สั่นเทาเพราะอารมณ์

เขาไม่ประหลาดใจที่เห็นว่า เอกสารที่อยู่ในแฟ้มนั้นมีอยู่เพียงไม่กี่หน้า ที่ไม่ประหลาดใจก็เพราะเขารู้ว่ายุทธการอันมีชื่อรหัสว่า “ดับดาว” นั้น เพิ่งจะเริ่มตั้งก่อนมรณกรรมของนายพลโทอดีตผู้อำนวยการไม่นาน กระดาษทุกแผ่นในแฟ้มนั้นมีตัวหนังสือขนาดเรื่องสี่แดงอ่านว่า “ลับที่สุด” ประทับไว้ที่กึ่งกลางส่วนบนสุดและล่างสุดของหน้า และที่มุมขวาบนของแต่ละหน้ามีตัวหนังสือขนาดเล็กกระบุไว้ด้วยว่า เอกสารแต่ละฉบับนั้นมีทั้งหมดกี่หน้า และหน้าที่กำลังเปิดอยู่นั้นเป็นหน้าที่เท่าใดของเอกสารชุดนั้น

รองผู้อำนวยการพลิกเอกสารแต่ละหน้าไปอย่างลวก ๆ โดยตำแหน่งและหน้าที่ของเขา เขารู้เบื้องหลังของยุทธการ “ดับดาว” อยู่แล้ว แม้จะมีได้มีส่วนรับผิดชอบในการดำเนินงานตามแผนนั้น สิ่งที่เขาต้องการมีใช้ความเป็นมาของเรื่องนั้น เขาต้องการแต่เพียงชื่อของเจ้าหน้าที่ผู้มีส่วนร่วมรับผิดชอบในการสืบสวนเท่านั้น

เกือบจะถึงหน้าสุดท้ายของเอกสาร ในภาคผนวกของรายงานนั้น เขาจึงพบรายชื่อที่ต้องการ

ชื่อมีอยู่ทั้งหมด ๕ ชื่อ ชื่อของนายพลโทอดีตเสนาธิการแห่งกองทัพบกผู้ซึ่งเพิ่งจะกลายเป็นอดีตผู้อำนวยการสำนักงาน ปรากฏอยู่เป็นชื่อแรกบนบรรทัดต้นสุด ต่ำลงไปเป็นชื่อของบุคคลอื่น ซึ่งไม่เป็นที่สนใจของรองผู้อำนวยการต่อไปอีกแล้ว เพราะที่ท้ายชื่อของแต่ละคนมีตัวหนังสือสีแดงหมายเอาไว้อย่างชัดเจนว่า “ถึงแก่กรรม”

ยกเว้น ๒ ชื่อสุดท้ายบน ๒ บรรทัดสุดท้ายเท่านั้น ทั้งสองชื่อยังไม่มีการสีแดงบอกว่า “ถึงแก่กรรม” หมายไว้เช่นเดียวกับคนอื่น ๆ

ชื่อแรกเป็นของ “ธนุส นิราลัย” ส่วนอีกชื่อหนึ่งเป็นของ “นายพันตำรวจโท (หญิง) ลำเพา สายลัทธุล”

รองผู้อำนวยการถอนใจแรงขณะที่เปิดแฟ้มนั้นค้างเอาไว้ เขาหม่นแก้อั

ที่นั่งให้ตนเองหันไปทางคอมพิวเตอร์ที่ตั้งอยู่บนโต๊ะอีกตัวหนึ่งข้าง ๆ โต๊ะของเขา คอมพิวเตอร์เครื่องนั้นเปิดอยู่แล้ว เขาพรมนิ้วลงไปบนคีย์หรือแป้นตัวอักษรและตัวเลขอย่างคล่องแคล่ว แสดงว่าเขาคุ้นเคยกับการใช้เครื่องมือชนิดนั้นเป็นอย่างดี เขาเรียกข้อมูลเกี่ยวกับ “บุคลากร” เพื่อให้ปรากฏขึ้นบนจอ เมื่อสารบัญของแผนก บุคลากรกับเครื่องหมายของสำนักงานฉายเด่นขึ้นพร้อมด้วยข้อความเชิญชวนให้ “ป้อนชื่อที่ต้องการ” เขาเคาะชื่อ “ธนูส นีราลัย” ลงบนแป้นแล้วกดแป้นที่มีคำว่า “Enter”

เสียงคอมพิวเตอร์ครางเบา ๆ ก่อนที่จะปรากฏข้อความบนจอว่า “ขอทราบ รหัสของท่าน”

รองผู้อำนวยการใส่รหัสประจำตัวเขาเข้าไปในคอมพิวเตอร์ แล้วก็ต้อง เผลอตัวสบถออกมาอย่างหยาบคายว่า “ไอ้เหี้ย!” เมื่อเห็นข้อความบนจอเปลี่ยน เป็น “รหัสผิดระดับ โปรดใส่รหัสใหม่ หรือติดต่อ ๐๓”

เขาพิมพ์ชื่อ “ลำเพา สายสัททูล” ลงไปบนแป้นตัวหนังสือ แล้วกระแทก นิ้วกลางขวาลงไปบนแป้นที่มีคำว่า “Enter” โดยได้ผลเช่นเดียวกัน คอมพิวเตอร์ ไม่ยอมรับคำสั่งของเขา

และยืนกรานที่จะให้เขา “ใส่รหัสใหม่ หรือติดต่อ ๐๓”

เขานั่งจ้องมองจอคอมพิวเตอร์ด้วยความรู้สึกขัดเคือง เขารู้ว่า ถ้าเขาสามารถอ่านข้อมูลเกี่ยวกับธนูสและลำเพาในคลังที่คอมพิวเตอร์บันทึกและเก็บไว้ได้ เขาจะรู้ต่อไปอีกว่า บุคคลทั้งสองหายไปไหน ในปัจจุบันกำลังทำอะไรอยู่

เขารู้อยู่แล้วว่าประวัติของธนูส นีราลัย และลำเพา สายลับทุกจะต้องอยู่ในคลังข้อมูลที่ปกปิดและลับที่สุด ที่เฉพาะผู้อำนวยการสำนักงานหรือผู้ที่เกี่ยวข้องโดยเฉพาะและได้รับอนุญาตเท่านั้นจึงจะล่วงรู้ได้ และถึงแม้เขาจะกำลังรักษาราชการแทนผู้อำนวยการ แต่การรักษาราชการนั้นก็ยังมีได้ให้อ่านเขาที่จะล่วงรู้ข้อมูลส่วนนั้นได้ เขาจะต้องได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้อำนวยการอย่างแท้จริงเสียก่อน

เขาคุ่นเคยกับชื่อทั้งสองนั้นดี และระลึกได้แน่นอนว่าธนูสและลำเพาเป็นเจ้าหน้าที่ฝ่ายตอบโต้ข่าวกรองระดับที่ได้รับความนิยมไว้วางใจสูงสุด เคยได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติภารกิจลับที่สุดของ “บราโว่” และได้ผลสำเร็จมาแล้วหลายครั้ง แต่งานของคนทั้งสองมิได้ผ่านการกำกับดูแลหรือรู้เห็นของเขา หากขึ้นตรงกับนายพลโทผู้อำนวยการผู้ซึ่งเพิ่งจะเสียชีวิตไป

ในระยะเวลาเกือบปีหนึ่งที่ผ่านมา ทั้งธนูสและลำเพาหายตัวไปจากสำนักงาน เป็นที่เข้าใจกันว่า คงจะได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติภารกิจลับที่สุดครั้งใหม่ จะ

โดยรวมกันหรือแยกกันไม่มีผู้ใดทราบ

การหายตัวของธนูสและลำเพาเป็นเรื่องปกติกี่รู้กันโดยทั่วไปในสำนักงาน และไม่มีผู้ใดกล้าถามไถ่หรือเอ่ยถึง ทุกคนรู้ว่า เป็นระเบียบอันเข้มงวดและเคร่งครัดอย่างยิ่งของสำนักงาน “บราโว่” ที่ห้ามเจ้าหน้าที่ชอกแซกและพยายามรู้เรื่อง ที่อยู่นอกหน้าที่ความรับผิดชอบของตน โดยเฉพาะงานของกอง ๐๓ อันเป็นกอง ที่คนทั้งสองสังกัดอยู่นั้น

เจ้าหน้าที่ทุกระดับของ “บราโว่” ตระหนักดีว่าเกี่ยวข้องกับ การสืบสวนและตอบโต้พฤติกรรมที่กระหอบกระเทือนและอาจเป็นอันตรายร้ายแรงต่อความมั่นคงของชาติ ธนูส ลำเพา และเจ้าหน้าที่ของกองนั้นปฏิบัติหน้าที่โดยเป็นเอกเทศ ไม่อยู่ใต้อำนาจบังคับตามปกติ และเคยหายตัวไปเป็นเวลาครั้งละหลาย ๆ เดือน บางครั้งเจ้าหน้าที่บางคนได้รับบาดเจ็บกลับมา และได้รับการส่งไปรักษาพยาบาลยังโรงพยาบาลเอกชนนอกประเทศ บางคนหายตัวไปเป็นเวลาแรมปี แล้วจึงเป็นที่เปิดเผยในภายหลังว่าได้ “ป่วย” หรือ “ประสบอุบัติเหตุ” และออกจากราชการหรือถึงแก่กรรมไปแล้ว

งานของ ๐๓ ขึ้นตรงกับ “เสธ.” นายพลโทผู้บัญชาการ โดยเฉพาะงานที่ธนูสและลำเพาได้รับมอบหมายให้ปฏิบัตินั้น ไม่มีเรื่องผู้บัญชาการและเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่คนอื่นใดได้รับอนุญาตให้รู้รายละเอียดของงานเหล่านั้น ในการประชุมเจ้าหน้าที่ระดับสูงของ “บราโว่” ผู้บัญชาการจะเป็นผู้แถลงอย่างสั้น ๆ ว่า งานของ ๐๓ ขึ้นใดคือไปอย่างไร “เป็นที่พอใจ” หรือ “อยู่ในระหว่างดำเนินการ” หรือยุติลงแล้วโดย “ได้ผลตามนโยบายของรัฐบาล” เท่านั้น

ประมุขนั้นจ้องมองแต่ไม่เห็นจอเครื่องคอมพิวเตอร์ตรงหน้าเขา เขาฉลาดพอที่จะรู้ว่า หากเขาพยายามที่จะค้นด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ต่อไปอีก คอมพิวเตอร์จะรายงานและบันทึกความพยายามนั้นเอาไว้โดยอัตโนมัติ และในที่สุดอาจจะมีผู้รู้ว่าเขาพยายามที่จะรู้ข้อมูลที่ลับที่สุดของสำนักงาน เพราะฉะนั้นเขาจะต้องใช้วิธีอื่นที่เงียบเชียบและแนบเนียนกว่านั้น แม้ว่าจะต้องใช้เวลานาน และค่าใช้จ่ายสูงเพียงใดก็ตาม

ผู้รักษาราชการแทนผู้บัญชาการ “บราโว่” ถอนใจแรง ก่อนที่จะยกหูโทร-

ศัพท์เครื่องภายในสำนักงานของเขาขึ้น แล้วเรียกเจ้าหน้าที่ที่เขาไว้วางใจที่สุดคนหนึ่งให้เข้ามาพบเขา

ภารกิจแรกที่เขาปฏิบัติในขณะรักษาราชการแทนผู้อำนวยการของ “บราโว่” กำลังจะเริ่ม

แม่ชีลำเพา สายสัทหลุ ภาวะวิภาวะวอดลูกจากที่นอนเมื่อได้ยินเสียงระฆังดังกังวาน มาจากห้องที่ตั้งอยู่บนยอดเขาเหนือกระท่อมหลังเล็กที่ห่อหุ้มอยู่แต่เพียงผู้เดียว หล่อนรู้ด้วยความเคยชินโดยไม่ต้องดูนาฬิกาว่าขณะนั้นเป็นเวลา ๔ นาฬิกา ๓๐ นาที

หล่อนลงไปยังห้องน้ำเล็ก ๆ หลังกระท่อม เพื่อแปร่งฟัน ล้างหน้า แล้วจึงออกจากกระท่อมไปยังศาลาหลังเดียวในวัดนั้น เพื่อเริ่มกิจวัตรประจำวันของหล่อนอันได้แก่ การช่วยแม่ชีคนอื่น ๆ สามเณร และพระภิกษุหนุ่มอีก ๔-๕ รูป ทำความสะอาด บัดกวาดศาลาและบริเวณรอบ ๆ ศาลา ศาลาหลังนั้นเป็นอาคารอเนกประสงค์ของวัด นอกจากจะใช้เป็นที่ฉันอาหารของพระและสามเณรแล้ว ยังใช้เป็นที่พักแสดงธรรม และประกอบพิธีและกิจกรรมต่าง ๆ ของวัดและของหมู่บ้านนั้น ในวันพระเมื่ออุบาสกอุบาสิกามาถือศีลและภาวนาที่วัด ศาลานั้นแปรสภาพเป็นที่พักผ่อนของผู้ไฝ่ธรรมเหล่านั้นด้วย

ลำเพาตระหนักดีว่า ตำแหน่ง “แม่ชี” ของหล่อนนั้น แม้จะได้รับความเคารพนับถือจากชาวบ้าน แต่แท้จริงหล่อนก็เป็นแต่เพียง “อุบาสิกา” คือผู้หญิงคนหนึ่งที่ประกาศตัวเป็นผู้ถือศีล ๘ เท่านั้น สีขาวของเครื่องนุ่งห่มของหล่อนมิได้แสดงความเป็นอนาคาริกอย่างกาสาวพัสดร์ของพระภิกษุสงฆ์ และไม่มีกฎหมายฉบับใดให้สิทธิปกป้องและบังคับหล่อนอย่างสงฆ์

และที่หล่อนโกนหัวโกนคิ้วเกลี้ยงอย่างพระเช่นในขณะนั้น ก็มีได้เป็นไปตามกฎเกณฑ์ข้อใด หากเป็นธรรมเนียมของสำนักที่วัดนั้น และเป็นความสมัครใจของหล่อนเองที่จะปฏิบัติตามธรรมเนียมนั้น

นายพันตำรวจโทสาวแห่งกองบัญชาการตำรวจสันติบาลเสร็จการทำความสะอาดและบัดกวาดศาลาแล้ว ก็ทำกิจประจำวันของหล่อนอีกอย่างหนึ่ง คือเตรียม

ออกไปขออาหารจากชาวบ้านมาสำหรับให้ตนเองกิน แม้ชื่ออื่น ๆ เรียกกิจกรรมนั้นว่า “บิณฑบาต” แต่ลำเพารู้สึกกระดากที่จะเรียกตาม เพราะหล่อนศึกษาเรื่องของพระพุทธรศาสนามามากพอที่จะรู้ว่า บิณฑบาตเป็นกิจวัตรอย่างหนึ่งของภิกษุและภิกษุณีโดยเฉพาะ ภิกษุณีนั้นจะฐานะของตนไปนานแล้ว ภายหลังจากที่พระพุทธรเจ้าเสด็จดับขันธปรินิพพาน แม้จะไม่ใช้ภิกษุณี และเพราะฉะนั้นหล่อนเองจึงมิใช่ภิกษุณี และไม่มีวันที่จะเป็นภิกษุณีได้

ลำเพาประกอบบาตรไว้ด้วยมือทั้งสองและเดินตามแม่ชีคนอื่นอีก ๓ คนไปด้วยทางสำรวม หล่อนดูแลเฉพาะทางเดินที่เท้าจะต้องเหยียบ และพยายามมิให้เท้าสอตส่ายหรือชำเลืองไปทางด้านข้างโดยไม่จำเป็น ใจพยายามนึกถึงแต่เฉพาะเท้าซ้ายและขวาที่ผลัดกันย่างออกไปและเหยียบ แต่หล่อนทำได้เพียงชั่วคราวก็ลืมหำและล่องลอยออกไปยังคนและเหตุการณ์โดยเฉพาะที่เกิดขึ้นและผ่านไปแล้ว

อดีตนายตำรวจสันติบาลสาวนึกถึงธนุส นีราลัยเป็นคนแรก

หล่อนบวชชีก็เพราะเขา ถ้ามิใช่เพราะธนุสยื่นกรานว่าจะขอเข้าสู่สมณเพศอยู่สักระยะหนึ่ง เพื่อ “สงบจิตสงบใจ” และแผ่ส่วนกุศลให้แก่ชีวิตทั้งหลายที่สิ้นและเสียหายไปเพราะการทำงานของตน ลำเพาก็คงไม่สนใจกับวัดวาอาราม ไม่ว่าในฐานะอะไร ลำเพาเป็นผลผลิตของสมัยปัจจุบัน หล่อนเติบโตโดยห่างวัด ห่างศาสนา การศึกษาเกี่ยวกับพระพุทธรศาสนาตั้งแต่อยู่ในโรงเรียนมาจนถึงมหาวิทยาลัยเป็นไปเพื่อทำคะแนนให้สอบไล่ได้เท่านั้น ยิ่งเมื่อได้ไปศึกษาในต่างประเทศที่พลเมืองนับถือศาสนาอื่นด้วยแล้ว หล่อนก็ยิ่งห่างพระและห่างวัดออกไปอีก

นายตำรวจสาวระลึกได้ว่า สมัยที่ยังเรียนอยู่ในสหรัฐอเมริกา นั้น หล่อนเคยไปวัดพุทธที่มีพระภิกษุไทยเป็นเจ้าอาวาส และได้เห็นการประพตติของพระภิกษุที่ค่อนข้างจะหนุ่มบางรูป แล้วลำเพาก็อดข้องใจมิได้ว่า พระภิกษุเหล่านั้นจะมีได้เคร่งครัดหรือสนใจเลยกับการปฏิบัติตามวินัยสงฆ์ บางรูปขบถรถยนต์พาผู้หญิงไปเที่ยวทัศนจรอย่างใกล้ชิดจนน่าสงสัยว่าจะรักษาพรหมจรรย์ให้สมบูรณ์ไว้ไม่ได้ บางรูปขาดสำรวมและสบตาหัวร่อต่อกระซิกกับผู้หญิงทุกคนที่เข้าไปใกล้ อีกอย่างหนึ่งที่ทำให้คนสมัยใหม่อย่างลำเพาเสื่อมความนับถือพระก็คือ การที่พระ

อ้างว่าสามารถจะปิดเป้าโชคเคราะห์ให้ร้ายกลายเป็นดีได้ ด้วยการร่ำมนต์คาถา และประพรมน้ำมนต์ ลำเพาะลึกได้จากการศึกษาพระพุทธรูปประวัติว่า กิจกรรมประเภทนั้นพระพุทธรูปไม่เคยทรงปฏิบัติหรือแนะนำ

“บราโว่” ทำให้ลำเพากลับมาสนใจกับพระพุทธรูปศาสนาใหม่ แม้จะในเชิงบังคับก็ตาม หลักสูตร “ปฐมนิเทศ” ที่สำนักงานบังคับให้ลำเพาต้องศึกษาก่อนที่จะได้รับมอบหมายให้เริ่มปฏิบัติหน้าที่จริง ๆ กับ “บราโว่” นั้น มีการฝึกสมาธิรวมอยู่ด้วย เป็นการฝึกแบบเร่งรัดแต่เข้มข้นอย่างยิ่ง หลังจากที่ต้องนั่งทำ “อานาปานสติ” คือ พิจารณาแต่ลมหายใจของตนให้รู้แต่เพียงว่าเข้าและออกอยู่ ๓ วัน ลำเพาและเพื่อนร่วมรุ่นทั้งชายและหญิงยังต้องออกไปนั่งอยู่ใต้กมลโนป่าช้าติดต่อกันอีกเป็นเวลาถึง ๑ สัปดาห์เต็ม ๆ

จุดหมายของการฝึกสมาธิของ “บราโว่” นั้น มีใช้เพื่อให้จิตสงบและเห็น “อริยสัจ” อย่างพระพุทธรูป แต่เพื่อฟื้นฟูพลังจิตให้กลับแข็งแกร่งกว่าเดิม ลำเพาพลังจิตนั้นไปใช้ในการเผชิญกับอุปสรรคในการปฏิบัติงาน

ลำเพาจำได้ว่า เพื่อนชายร่วมรุ่น ๓ คนและหญิงคนหนึ่งไม่ผ่านหลักสูตรประหลาดนั้น เพราะกลัวผี คนเหล่านั้นยอมจำนนและต้องทิ้งการฝึกไปหางานอาชีพอื่นทำ

ตัวหล่อนเองก็เชื่อว่าจะเก่งกาจกล้าหาญอะไร ลำเพาเติบโตมาเช่นเดียวกับเด็กไทยรุ่นราวคราวเดียวกัน ที่เคยฟังนิทานและดูภาพยนตร์เกี่ยวกับภูตผีปีศาจ ๗ วันในป่าช้าสำหรับลำเพาจึงเป็น ๗ วันที่วิกฤตและทรมานที่สุดเช่นเดียวกัน แต่เพราะความกลัว ลำเพาจึงไม่ยอมนึกถึงผีหรือเรื่องอื่นใดทั้งสิ้น นอกจากลมหายใจที่กำลังเข้าและออกอยู่เท่านั้น เมื่อจิตแน่วแน่มุ่งอยู่กับลมหายใจอย่างเดียวจิตของหล่อนก็สงบลงอย่างที่ไม่เจ้าตัวก็คาดไม่ถึง

ลำเพาอยู่ในป่าช้ามาได้จนจบหลักสูตร และนอกจากประกาศนียบัตรแล้ว นายตำรวจสาวจึงได้สิ่งที่มีค่าที่สุดอีก ๒ อย่างติดตัวมาด้วย คือความสามารถในการทำให้จิตสงบด้วยสมาธิ และความไม่กลัวผี

แต่สมาธิของลำเพาไม่เคยเป็นไปโดยต่อเนื่อง หากถูกขัดจังหวะอยู่ตลอดเวลา โดยเฉพาะด้วยความฟุ้งซ่าน ระลึกถึงอดีตบ้าง อนาคตบ้าง หล่อนนึกถึง

ธนูส ชายคนรักในโอกาสแรกที่ทำให้ และเมื่อคิดถึงเขาแล้วลำเพาก็พยายาม
ผลัดใส่เขาออกไปจากห้วงของความคิดและความทรงจำ

ยิ่งทำหล่อนก็ยิ่งรู้ว่าไม่สำเร็จ

ลำเพาพยายามแก้ไขด้วยการหันไปสวดมนต์แทนการทำสมาธิ ในที่สุด
หล่อนสามารถสวดได้แม้แต่พระพุทธรูปที่ขี้ยาวและจำยาก เช่น อนาคตลักขณ-
สูตร และธัมมจักกัปปวัตตนสูตร ขณะที่สวดหล่อนลืมธนูสและลืมเรื่องอื่นได้
แต่หนัก ๆ เข้า หิ้ง ๆ ที่ปากยังท่องบ่นพระพุทธรูปหรือคาถาอยู่ ใจก็ยังทวนไป
ระลึกถึงธนูส

การอยู่ในวัดของแม่ชีลำเพาจึงกลายเป็นภาระจำยอม หล่อนเพียงแต่ใช้
เวลาให้ผ่านไปวัน ๆ เพื่อคอยฟังข่าวและด้วยความหวังว่า ในที่สุดธนูสจะพ้นสมณ-
เพศและกลับมาหาหล่อนเมื่อใดเท่านั้น

ถึงกระนั้นลำเพาก็พอใจสภาพแวดล้อมในวัด วัดป่าแห่งนั้นมีพระภิกษุ
สงฆ์อยู่ ๑๑ รูป สามเณร ๕ รูป และแม่ชี ๗ คน ทุกรูปและทุกคนเป็นชาวอีสาน
ยกเว้นพระเจ้าอาวาสอายุกว่า ๖๐ ปี ซึ่งเป็นคนใต้ และเป็นศิษย์ของสวนโมกขพลา
รามของท่านพุทธทาสภิกขุ และยกเว้นลำเพาซึ่งเป็นคนภาคกลาง การปกครอง
และอบรมดูแลพระ เณร และแม่ชีที่วัดนั้นเป็นไปตามธรรมวินัยอย่างเข้มงวด แม้
ว่าพระส่วนมากจะเป็นพระค่อนข้างหนุ่ม และทำทางยังคงงอแงอยู่ก็ตาม สามเณร
ทุกรูปเป็นเด็กวัยรุ่น ส่วนแม่ชี ๗ คนนั้น นอกจากลำเพาแล้วเป็นหญิงที่อายุเลย
กลางคนแล้วทั้งสิ้น

ลำเพาไม่มีปัญหากับใครในวัด เพราะหล่อนตั้งใจที่จะเลี้ยง ไม่คบหาสมมา-
คมกับใคร นายตำรวจสันติบาลสาวใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ที่กระท่อมของหล่อน จะ
พบกับผู้อื่นก็แต่เฉพาะในเวลาอาหารเข้ามือหนึ่ง กลางวันอีกมือหนึ่ง และเมื่อวัด
มีกิจกรรมที่ต้องใช้แม่ชี เช่น ในวันธรรมสวนะ หรือเมื่อมีการทำบุญในวันพระ
สำคัญ ๆ เท่านั้น

อีกสิ่งหนึ่งที่ลำเพายอมรับว่ายากที่หล่อนจะขจัดให้พ้นไปโดยสิ้นเชิงจาก
ความทรงจำของหล่อนได้ ก็คือรายการที่เคยปฏิบัติตามที่ในอดีต หล่อนมี
เวลาราชการอยู่ใน “บราวัว” ช่วงระยะเวลาสั้นเพียงไม่กี่ปีก็จริง แต่งานที่ได้รับมอบ

หมายให้ทำล่วนเป็นงานสำคัญและลับที่สุด ล่อแหลม และเสี่ยงอันตรายอย่างยิ่ง งานบางชิ้นเป็นเหตุให้หล่อนเคยได้รับบาดเจ็บ และแทบจะเอาชีวิตไม่รอด ยิ่งกว่านั้น “ราชการ” ยังทำให้หล่อนต้องเข้าไปรู้จัก อยู่ในบังคับบัญชา และในที่สุดก็เกิดความเสนาหาผูกพันกับ “หัวหน้าแดน” หรือธนูส นีราลัย จนกระทั่งกลายเป็นความสัมพันธ์ที่แนบแน่นและลึกซึ้งที่ทำให้หล่อนรู้สึกว่าจะไม่อาจจะแยกหรือขาดจากเขาได้ ดังที่กำลังเป็นอยู่ในขณะนี้

เช่นเดียวกับธนูส ลำเพาไม่ได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการตามความประสงค์ “บราโว่” เพียงแต่อนุญาตให้หล่อนลาพักโดยไม่มีการกำหนด โดยได้รับเงินเดือนและค่าตอบแทนอื่น ๆ เต็ม อันเป็นสิทธิพิเศษโดยเฉพาะของเจ้าหน้าที่ของ ๐๓ ซึ่งทำงานสำคัญลับที่สุด และเพิ่งเสร็จภารกิจเท่านั้น

ก่อนได้รับอนุญาต ลำเพาต้องลงชื่อรับรู้ในสัญญาว่า เมื่อ “ถึงเวลาจำเป็น และมีคำสั่งของผู้อำนวยการ” หล่อนจะต้องกลับไปรายงานตัวเพื่อรับคำสั่งและปฏิบัติหน้าที่ทันที โดยไม่มีเงื่อนไข

ลำเพาไม่ประสงค์ที่จะกลับไปทำงานที่เหน็ดเหนื่อยและเสี่ยงอันตรายอย่างไรเหตุผลนั้นอีก ไม่ว่าค่าตอบแทนและสิทธิพิเศษที่ได้รับจะสูงเพียงใดก็ตาม หล่อนไม่เคยลืมนึกว่า นายพันเอกผู้เป็นบิดาของหล่อนนั้นเสียชีวิตไปก็เพราะราชการลับประเภทที่ไม่แตกต่างกับงานของ “บราโว่” และหล่อนเกือบจะเสียชีวิตและชีวิตของตนเองไปก็หลายครั้งเพราะงานชนิดนั้น ถ้าหากจะถือว่างานที่หล่อนทำเป็นการรับใช้หรือสนองคุณของชาติบ้านเมือง ลำเพาก็เห็นว่า หล่อนได้ทำไปพอสมควรแล้ว หล่อนควรจะมึลลิตที่เห็นแก่ตัวและเริ่มหาความสุขให้แก่ตัวเองบ้าง

ธนูสกับหล่อนมีความเห็นตรงกันเกี่ยวกับอนาคต และเขาได้ให้ความมั่นใจกับหล่อนแล้วว่า จะยุติการรับราชการที่เต็มไปด้วยภัยอันตรายรอบด้านนั้นเสียทีแล้วร่วมกันกับหล่อนสร้างครอบครัวที่ทั้งสองร่วมกันไฝ่ฝันจะสร้างมาเป็นเวลานาน

เงื่อนไขของธนูสมียู่อย่างเดียวคือการแสวงหาความสงบทางใจ และการอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลที่จะได้จากการอุปสมบทให้แก่ผู้เสียชีวิตและได้รับบาดเจ็บ และเสียหายไปเพราะน้ำมือของเขา ลำเพาเต็มใจรับเงื่อนไขนั้น

แม่ชีสาวคิดคำนึงพลางก้าวเท้าตามแม่ชีที่มีอาวูโสกว่าไป เมื่อรู้สึกว่ามีผู้ที่อยู่ถัดไปข้างหน้าชะลอฝีเท้าลง หลอนจึงได้สติ เงยหน้าขึ้นมอง และสังเกตเห็นว่า กลุ่มคนที่กำลังยืนคอยจะ “ตักบาตร” แม่ชีอยู่เบื้องหน้านั้น นอกจากชาวบ้านในเครื่องแต่งตัวบอน ๆ แบบชาวอีสานทั่วไป ซึ่งนั่งเข้าแถวคุกเข่าถือกระบิข้าวเหนียวคอยอยู่แล้ว ท้ายแถวยังมีชายหนุ่มแปลกหน้าหนึ่งยong ๆ อยู่ ๒-๓ คน ทุกคนแต่งกายคล้าย ๆ กันด้วยเสื้อและกางเกง “วอร์ม” คือแบบที่นักกีฬานิยมสวมก่อนและหลังการแข่งขัน คนที่ล้าออกมาหน้าเพื่อนุ้มขันเงินใบแข็ง

ลำพาเห็นชายหนุ่มกลุ่มนั้นมาแล้วเมื่อ ๒-๓ วันก่อนหน้านั้น หลอนอนุมานว่า ชายหนุ่มแปลกหน้าเหล่านั้นคงเป็นคนต่างถิ่นที่มาเยือน ซึ่งมีอยู่เป็นประจำ

หลอนระลึกถึงคำเตือนของพระภิกษุเจ้าอาวาสที่กำชับให้แม่ชีสำรวจกายวาจาและใจ โดยเฉพาะเมื่อเผชิญกับคนต่างเพศ แล้วนายพันตำรวจโทสาวก็เบนสายตาดำลงไปจับที่บาตรที่กำลังอุ้มอยู่ และไม่สบตาชายหนุ่มกลุ่มนั้น หลอนรู้สึกชั้นที่เห็นชายหนุ่มเหล่านั้นคุกเข่าด้วยท่าทางขัดเขิน เพราะลำพารู้ว่า นั่นเป็นธรรมเนียมที่ชาวอีสานในชนบทเท่านั้นมักปฏิบัติเวลาใส่บาตรพระ และเป็นธรรมเนียมที่ชาวกรุงไม่คุ้นเคยหรือสั่นหัดแม้จะพยายาม ลำพาเปิดฝาบาตรด้วยความระมัดระวัง และมองดูข้าวสวยในทัพพีที่ชายหนุ่มคนที่อุ้มขันเงินตักและใส่ลงในบาตรก่อนที่จะเปิดฝาบาตรและเดินผ่านไป ลำพาตั้งใจขอบคุณและแบ่งบุญที่ได้จากการถือศีลและปฏิบัติธรรมให้แก่ผู้ให้อาหารหลอน รวมทั้งชายกลุ่มนั้น

นายพันตำรวจโทสาวคงจะก้าวเดินต่อไปได้ไม่เกิน ๓ ก้าว เมื่อรู้สึกว่ารำงของหลอนถูกรวดด้วยกำลังแรงโดยใครคนหนึ่งจากเบื้องหลัง แม้จะมีได้คาดหมาย แต่การฝึกต่อสู้ป้องกันตนเองที่ลำพาเคยได้รับทำให้การตอบโต้เป็นไปโดยอัตโนมัติ หลอนทิ้งบาตรที่อุ้มและย่อตัวลงเพื่อให้หลุดพ้นจากการอดกุม แต่เป็นที่เห็นได้ชัดว่า คนผู้นั้นเดาออกก่อนว่าหลอนกำลังจะใช้วิธีนั้น เพราะเขาย่อตัวตามหลอนลงไปทันที ทำให้ไม่เสียหลักและไม่ตกเป็นรองลำพา ขณะนั้นลำพาสังเกตเห็นจากแขนทั้งคู่ที่กำลังตัวรัดหลอนอยู่ว่า ผู้จู่โจมสวมเสื้อ “วอร์ม” สีน้เงิน และคงจะเป็นชายคนหนึ่งในจำนวน ๒-๓ คนที่เพิ่งจะใส่บาตรหลอนเมื่อครู่ก่อนหน้านั้น

แต่ลำเพาไม่มีเวลาจะทันตอบโต้ และไม่สามารที่จะรู้อะไรมาไปกว่านั้นอีก เพราะใครอีกคนหนึ่งเอาผ้าผืนหนึ่งที่เตรียมไว้ก่อนแล้ว ตะบลงบนจมูกของหล่อน นายตำรวจสันติบาลสาวสูดกลิ่นยาสลบอย่างแรงที่ผ้าผืนนั้นซบอยู่เข้าไปเต็มที่ ทุกสิ่งทุกอย่างหายวูบไปจากความรู้สึกและสายตาของหล่อนในทันที ลำเพาไม่เห็นและไม่ได้ยินแม่แต่เสียงหวีดร้องเพราะความตระหนกของแม่ชีอื่น ๆ และชาวบ้านที่เห็นเหตุการณ์

สถานีตำรวจตำบลเจ้าของห้องที่รับแจ้งเหตุที่เกิดขึ้นกับแม่ชีลำเพาประมาณครึ่งชั่วโมงหลังเกิดเหตุ ชาวบ้านและแม่ชีอื่น ๆ ยืนยันตรงกันว่า ชายกลุ่มนั้นอุ้มแม่ชีลำเพาซึ่งมีท่าทางแสดงว่าหมดสติขึ้นไปในรถยนต์โดยสารแบบตู้ขนาดกลางคันหนึ่ง แล้วรถก็แล่นออกจากที่นั่นไปโดยเร็วทันที ชายคนหนึ่งจำได้ทั้งยี่ห้อ สี และเลขทะเบียนของรถคันนั้น แต่กว่านายตำรวจจะจะสามารถเรียกและแจ้งทางวิทยุให้ “จุดสกัด” ต่าง ๆ ทราบเหตุและออกสกัดรถต้องสงสัยได้ เวลาที่ล่วงไปอีกร่วมครึ่งชั่วโมง

เมื่อผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นคนหนึ่งถามสารวัตรตำรวจหัวหน้าสถานีแห่งนั้น นายพันตำรวจโทหนุ่มตอบว่า “สงสัยจะเป็นเรื่องขี้สาว”

พระภิกษุธนู นิสาลโยตีนนอนเองเมื่อ ๔ นาฬิกาตรงโดยไม่ใช้นาฬิกาปลุก เขาเลิกใช้นาฬิกาปลุกมานานแล้ว ตั้งแต่รู้ว่าจิตที่สงบเพราะสมาธิของตนสามารถที่จะบัญญัติกายให้ตื่นเวลาใดก็ได้ พระภิกษุร่างสูงผิวดำล่ำจุดตะเกียงโคมรั้วอันเป็นเครื่องให้แสงสว่างชนิดเดียว นอกเหนือไปจากเทียนไข ที่เขาได้รับอนุญาตให้ใช้ในวัดนั้น ธนุสลงจากกุฏิแล้วก็ตรงไปยังห้องน้ำ เขาแปร่งฟัน ล้างหน้าเรียบร้อยแล้วจึงกลับขึ้นมายังกุฏิอีก

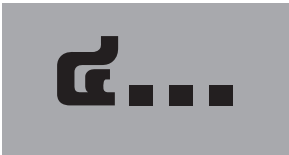
กุฏิของเขาเป็นเรือนไม้หลังเล็ก ใต้ถุนสูง ไม่มีระเบียบ พอพ้านันได้ขึ้นมา ก็ถึงและเข้าไปในห้องเดียวที่มีอยู่ในกุฏิหลังนั้นทันที ห้องนั้นเล็กจนเกือบไม่มีที่สำหรับให้วางสิ่งของอื่น ๆ นอกจากเสื่อปูนอน และยามบรรจ้อัฐบริวารและเครื่องใช้ส่วนตัว เหนือเสื่อปูนอนมีกอดแขนเอาไว้ ชายกอดซึ่งเป็นผ้าโปร่งกันยุงและแมลงนั้น ธนุสรวบเข้าไปและมัดไว้กับก้านกอดที่ลอยอยู่ เมื่อเสื่อผืนนั้นอยู่ใน

สภาพเรียบร้อยแล้ว ธนุสจึงเริ่มกิจวัตรแรกประจำวัน คือสวดมนต์ทำวัตรเช้าแต่
ลำพังผู้เดียว

เขาใช้เวลาสวดมนต์ประมาณไม่ถึงครึ่งชั่วโมงก็จบ ขณะสวดมนต์ อดีต
ผู้บังคับหน่วยตอบโต้กองโจรผู้กลายสภาพมาเป็นสมณะ ไม่ปล่อยใจให้ล่องลอย
ไปนึกถึงเรื่องอื่นใดทั้งสิ้น ใจของเขาอยู่กับพระพุทธมนต์ทุกบทและทุกคำที่กำลัง
สวดอยู่ ธนุสไม่รู้คำแปลของภาษาบาลีทุกคำ แต่พอเข้าใจความหมายของประโยค
และวลีที่เขา กำลังท่องอยู่

เมื่อสวดมนต์จบลงแล้ว นิราโยภิกขุจึงเปลี่ยนท่านั่งไปเป็นขัดสมาธิ ขา
ขวาทับขาซ้าย มือขวาแบหงายวางทับมือซ้าย ธนุสผ่อนร่างกายทุกส่วนมิให้เกร็ง
หรือฝืนหรือขึ้น และเมื่อรู้สึกว่าการของตนอยู่ในสภาพสบายไม่มีขัดหรือเกร็ง ณ
ส่วนใดแล้ว ธนุสจึงเริ่มทำอานาปานสติ คือกำหนดรู้แต่เพียงว่าตนกำลังหายใจเข้า
ออกต่อเนื่องกันไป

โดยไม่สนใจกับสิ่งรอบขวบไม่ว่าจะเป็นภายนอกหรือภายใน

ธนูรู้ว่าพอเริ่มทำสมาธิ จิตของเขาสงบลงโดยเร็วเกือบจะทันที แต่ก่อนที่จะเข้าสู่ความสงบนั้น ธนูสิ่งที่เขาทำทุกครั้งเมื่อเริ่มสมาธิ คือแผ่เมตตา

พระภิกษุร่างสูงผิวดำไม่เคยเชื่อและตระหนักในอานุภาพของเมตตา จนกระทั่งหลังจากที่เขามาอยู่ที่วัดนั้น และเริ่มเป็นศิษย์ของพระอาจารย์ว่างแล้ว

ไม่มีใครรู้ว่าเจ้าอาวาสรูปนั้นอายุเท่าใด บางคนบอกว่าท่านอายุเพิ่งพ้น ๘๐ แต่อีกหลายคนเชื่อว่าพระอาจารย์ว่างอายุใกล้ ๑๐๐ ปี ธนูรู้แต่ว่าท่านมีท่าทางแข็งแรง กระฉับกระเฉง และว่องไว เหมือนคนอายุไม่เกิน ๕๐ และที่เขาแน่ใจอย่างหนึ่งก็คือ พระอาจารย์ว่างเป็นคนวาจาเฉียบแหลม ส่อความรู้ที่กว้างขวางและลึกซึ้งทั้งในทางโลกและทางธรรม

“นั่งสมาธิไม่ว่าจะนั่งเมื่อไหร่ เป็นการทำบุญครั้งมหาศาลเมื่อนั้น” พระอาจารย์ว่างเคยกล่าวในการอบรมสมาธิให้แก่เขาและภิกษุสามเณรครั้งหนึ่ง “เวลานั่งสมาธิพวกคุณหยุดหมดทั้งกาย วาจา และใจ ประตุทั้งสามปิดหมด บาปเข้ามาไม่ได้เลย เพราะฉะนั้นจึงได้บุญมหาศาล ธรรมนิยมพุทธของเราได้อะไรดี ๆ ต้องแบ่งให้คนอื่นเขา ไม่ต้องคอยจนกว่าจะนั่งเสร็จ แบ่งบุญให้เขาเสียตั้งแต่ก่อนนั่งสมาธิ นั่งสมาธิเสร็จแล้วแบ่งให้เขาอีก แผ่เมตตาให้เขา เมตตาแปลว่า

ปรารถนาจะให้เขาเป็นสุข ตัวเองสุขเพราะสมาธิแล้วแบ่งสุขให้คนอื่นสัตว์อื่นเขาด้วย

“แม่เมตตาต้องแผ่ให้ตัวเองก่อน ตัวเองมีเมตตาแล้วจึงแบ่งให้คนอื่นเขาเหมือนจะให้เงินขอทาน ถ้าในกระเป๋าของตัวไม่มีเงินจะให้คนอื่นเขาได้อย่างไร?”

“เวลาจะแผ่เมตตา ใจของเราต้องบริสุทธิ์ ใส ไม่ชุ่มมัว ไม่เศร้าหมอง ไม่มีมลทิน ก่อนแม่เมตตาจิตต้องสงบ ไม่โกรธ ไม่เสียใจ ไม่น้อยใจ ไม่หงุดหงิด ถือศีลและทำสมาธิเสียก่อน ขำระจิตของตัวเองให้สะอาดจริง ๆ แล้วจึงแผ่เมตตาแผ่ให้ตัวเองแล้วจึงแผ่ให้คนอื่นสัตว์อื่น ไม่ต้องเจาะจงว่าจะเป็นคนจำนวนเท่าไร อยู่ที่ไหนแผ่ออกไปให้กว้างไกลไม่มีที่สุด ไม่มีประมาณ ถ้าเชื่อว่ามีโลกอื่น จักรวาลอื่นก็แผ่ไปให้ถึง ให้ครอบคลุมโลกเหล่านั้น จักรวาลเหล่านั้นด้วย”

“เวลาแผ่เมตตาไม่ต้องกลัวเมตตาจะหมดหรือร่อยหรอ เมตตาไม่เหมือนเงินในกระเป๋า ยิ่งใช้ยิ่งงอกออกมาเป็นทวีคูณ หรือตรีคูณ แผ่มาก ๆ แผ่บ่อย ๆ อยู่เฉย ๆ ถ้าไม่รู้จะทำอะไรให้แม่เมตตา อย่างมัวฟุ้งซ่านนึกถึงเรื่องที่ไร้ประโยชน์”

ธนุสปฏิบัติตามคำแนะนำสั่งสอนของพระอาจารย์ว่าง ก่อนที่จะเริ่มทำสมาธิเขาแผ่เมตตาให้ตนเองด้วยการนึกในใจว่า

“ขอให้ข้าพเจ้าจงเป็นสุข ขอข้าพเจ้าจงอย่าเป็นผู้มีเวร อย่างรังเกียจเบียดเบียนผู้อื่นสัตว์อื่น”

“ขอข้าพเจ้าจงไม่มีทุกข์กาย ทุกข์ใจ รู้จักรักษาตัวอยู่เป็นสุขเถิด”

ต่อจากนั้นเขาทำจิตให้สงบด้วยอานาปานสติ จนกระทั่งมั่นใจว่า ในใจของตนไม่มีความเศร้าหมอง ความโกรธ ความขุ่นใจหรือน้อยใจเหลืออยู่ แล้วจึงแผ่เมตตาให้สัตว์อื่น โดยนึกในใจว่า

“ขอสัตว์ทั้งหลายจงเป็นสุข ขอสัตว์ทั้งหลายจงอย่ามีเวรแก่กันและกัน อย่างรังเกียจเบียดเบียนกันและกัน ขอสัตว์ทั้งหลายจงไม่มีทุกข์กาย ทุกข์ใจ รู้จักรักษาตัวอยู่เป็นสุขเถิด”

พระอาจารย์ว่างสอนด้วยว่า สำหรับสัตว์อื่นนั้น นอกจากแม่เมตตาแล้ว ควรแผ่กรุณา มุทิตา และอุเบกขาให้ด้วย ครบทั้งสี่อย่าง เป็น “พรหมวิหารธรรม” เมื่อแผ่เมตตาแล้ว ธนุสจึงแผ่กรุณาว่า

“ขอสัตว์ทั้งหลายจงพ้นทุกข์เถิด”

แล้วแม่ผู้ทิตาว่า

“ขอสัตว์ทั้งหลายจงอย่าไปพราจจากสมบัตินันได้แล้วมีแล้วเถิด”

จบลงด้วยการพิจารณาอุเบกขาว่า

“สัตว์ทั้งหลายมีกรรมเป็นของตน เป็นผู้รับผลของกรรม มีกรรมเป็นกำเนิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย จะทำกรรมใดไว้ไม่ว่าดีหรือชั่ว จักต้องรับผลของกรรมนั้น”

ธนูรู้ดีว่า ยิ่งทำ สมาธิของเขาก็ยิ่งแน่วแน่นและมั่นคงขึ้นตามเวลาที่ล่วงไป เขาสามารถที่จะนั่งขัดสมาธิอยู่โดยไม่ไหวติงเป็นเวลานานนับชั่วโมง โดยไม่รู้สึกเจ็บ ปวด หรือเมื่อย และสามารถปล่อยให้ทุกสิ่งทุกอย่างมารอบเขาผ่านไปโดยไม่ผูกพันหรือข้องแวะ ไม่ว่าสิ่งนั้นจะเป็นเสียงภายนอกหรือความรู้สึกนึกคิดของเขาเอง เขาเคยปรารถนาความรู้สึกนั้นให้พระอาจารย์ว่างฟัง แทนที่จะแสดงความยินดีกับเขา พระอาจารย์กลับเตือนเขาว่า

“คุณธนู จิตสงบเป็นแต่เพียงบันไดขั้นต้น ๆ เท่านั้น อย่ามัวเสียเวลา ตื่นเต้นหรือยินดีที่ตัวเองขึ้นบันไดไปได้เพียง ๒-๓ ขั้น แต่ในขณะที่เดียวกันก็อย่าเสียเวลานึกถึงบันไดขั้นอื่น ๆ ที่ตัวเองยังจะต้องขึ้นต่อไปอีก ทำสมาธิต่อไป อย่าหยุด อย่างนี้ไปข้างหลัง และอย่าหนีไปข้างหน้า อยู่กับปัจจุบัน อยู่กับทุกขั้นบันไดที่ตัวกำลังเหยียบและก้าวขึ้นไป”

“แล้วเมื่อไหร่ผมจึงจะรู้ละครับท่านอาจารย์ ว่าผมไปถึงไหนแล้ว?” ธนูสงสัยอดถามไม่ได้

“คุณไปถึงไหน คุณก็รู้เองว่าคุณถึงที่นั่น” คำตอบของพระอาจารย์ว่างสั้น และเกือบจะทำให้ธนูนึกว่าท่านเล่นสำนวน แต่เมื่อได้ยินประโยคต่อไป พระภิกษุผู้อ่อนอาวุโสกว่าก็ต้องนิ่งอึ้ง “ผมจะไปบอกคุณได้อย่างไร? เหมือนอย่างการเดินทางของคุณมาอยู่ที่วัดนี้นะ ใครรู้ก่อนและบอกคุณล่วงหน้าได้หรือเปล่าว่า คุณจะมาถึงวัดเมื่อไหร่? คุณรู้ของคุณเองเมื่อคุณมาถึงแล้วไม่ใช่หรือ?”

ธนูสทวนระลึกถึงการมาถึงยังวัดนั้นของเขา หลังจากที่มีการพยายามลาออกจากราชการของเขาไร้ผล เพราะถูกยับยั้งโดย “เสธ.” ผู้อำนวยการสำนักงานชาว

กรองสูงสุดแห่งชาติอันมีชื่อรหัสว่า “บราโว่” แล้ว ธนุสตัดัดสินใจลาอุปสมบทตามสิทธิของข้าราชการ ที่แรกนายพลโททหารบกอดีตเสนาธิการไม่เต็มใจที่จะอนุญาต หรือสนับสนุนนัก เพราะรู้ว่าภารกิจของธนุสจะชะงักไปอย่างน้อยถึง ๔ เดือน แต่ในที่สุดก็เห็นว่าการอนุญาตให้ธนุสลาอุปสมบทยังดีกว่าที่จะสูญเสียเขาไปเลย เพราะเขาลาออก ประกอบกับธนุสเพิ่งจะสิ้นสุดภารกิจที่สำคัญและเสี่ยงอันตรายไปหยก ๆ เพราะฉะนั้น “เสธ.” ผู้อำนวยการจึงจำใจต้องอนุญาต

ธนุสบวชอย่างเรียบง่าย ๆ ที่วัดเล็ก ๆ แห่งหนึ่งในชานพระนคร อดีตหัวหน้าหน่วยปราบกองโจรเจตนาที่จะไม่บอกใครให้รู้ ธนุสตระหนักว่า งานในอดีตของเขาทำความเดือดร้อนเสียหายให้แก่ชีวิตคนเป็นจำนวนมากไม่น้อย จริยอยู่คนเหล่านั้นเป็นคนทุจริตมิฉะพิน เป็นเลี้ยนหนามของแผ่นดิน แต่จะเป็นใครก็ตาม บางคนหรือหลายคนก็รู้ว่าธนุสเป็นต้นเหตุหรือตัวการ ทำให้มันต้องยุติหรือชะงักงานอันชั่วร้ายของมัน ยังอาจจะผูกพยาบาท จองเวร และคอยโอกาสที่จะแก้แค้นอยู่ และจะมีโอกาสไหนเล่าที่จะเหมาะยิ่งไปกว่าเมื่อศัตรูคู่แค้นของตนกลายเป็นพระภิกษุไปแล้ว และไม่อยู่ในฐานะที่จะสู้รบตบมือได้?

หลังจากที่พำนักอยู่ที่วัดนั้นได้ประมาณ ๗ วัน และเมื่อพระภิกษุชราผู้เป็นพระอุปัชฌาย์ของเขาเห็นว่า ธนุสไม่ต้องการจะศึกษาพระปริยัติธรรม แต่มุ่งจะหาความสงบทางใจอย่างเดียว ท่านก็แนะนำว่า วัดนั้นไม่เหมาะกับเขา เพราะนอกจากจะอยู่ใกล้ความอึกทึกแจจของมหานครแล้ว ยังไม่มีครูอาจารย์ที่จะแนะนำสมาธิให้แก่เขาได้ด้วย

เจ้าอาวาสรูปนั้นแนะนำให้เขาไปขออยู่ที่วัดป่าบ้านตาด อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี ซึ่งมีพระอาจารย์มหาวุฒิชัยญาณสัมปันโน เป็นเจ้าอาวาส หรือมีฉะนั้น ก็ให้ไปอยู่กับพระอาจารย์แบน ธนากโร วัดดอยธรรมเจดีย์ อำเภอโคกศรีสุพรรณ จังหวัดสกลนคร

ท่านบอกธนุสว่าพระอาจารย์ทั้งสองรูปเป็นพระกรรมฐานสายเดียวกับท่าน พระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต ผู้ล่วงลับไปแล้ว ที่ยังปฏิบัติธรรมตามแบบของพระอาจารย์มั่นอย่างเคร่งครัดที่สุด ธนุสปฏิบัติตามที่ท่านแนะนำ เขาไปและใช้เวลาอยู่ที่วัดป่าบ้านตาดประมาณ ๖ เดือน แล้วจึงย้ายไปอยู่ที่วัดดอยธรรมเจดีย์อีก

เกือบ ๖ เดือน

ขณะที่อยู่ ณ วัดทั้งสอง ธนุสพยายามรักษาธรรมวินัยอย่างเคร่งครัด และทุกครั้งที่พระอาจารย์อบรมสั่งสอนภิกษุสามเณรรวมทั้งประชาชนที่ไปฟังธรรม เขาก็เข้าฟังคำสอนพระอาจารย์มิได้ขาด นอกจากนั้นธนุสยังไม่ยอมปล่อยเวลา ว่างว่ามากหรือน้อยเพียงใดให้ผ่านไปเปล่า ๆ แต่ทำสมาธิในกุฏิริยาบถเมื่อมีเวลา ว่างว่ามากหรือน้อย

แต่พระภิกษุใหม่ไม่รู้ลึกลงว่า ตนได้ก้าวหน้าไปมากมายนะไรนัก สมาธิของ ธนุสไม่ต่อเนื่องหรือสมบูรณ์ หากขาด ๆ หาย ๆ และถูกรบกวนอยู่เป็นระยะ ๆ โดยความฟุ้งซ่าน ระลึกถึงอดีตบ้าง อนาคตบ้าง เสียงทุกชนิดที่มากกระทบโสต ประสาททำให้ธนุสเขว และหวนระลึกถึงเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับเสียงนั้น เสียง เครื่องบินที่บินผ่านวัดซัดจังหวะสมาธิ ทำให้เขาหวนนึกถึงการต่อสู้ของเขาในอดีต ที่มีอากาศยานเกี่ยวข้องอยู่ด้วย และแม้แต่ต้นไม้ใหญ่เล็กๆที่ขึ้นเบียดเสียดกัน อยู่ในบริเวณวัด ก็ทำให้เขาอดระลึกรู้ได้ถึงปาหังในและนอกประเทศที่เคยเป็น สรรภภูมิของตน

ในที่สุดธนุสก็คิดเอาเองว่า การที่สมาธิของเขาไม่ก้าวหน้าไปดังที่เขาต้องการนั้น ก็เพราะพระอาจารย์ทั้งสองไม่มีเวลาที่อบรมสั่งสอนเขาโดยเฉพาะ ธนุส เริ่มเบื่อวัดและนึกหาวัดใหม่ที่นอกจากจะให้ความสงบแก่เขาแล้ว ยังจะมีครูหรือ อาจารย์ที่มีเวลาเอาใจใส่อบรมสั่งสอนเขาอย่างใกล้ชิดอีกด้วย

ธนุสปรารถนาจะพบพระภิกษุรูปหนึ่งซึ่งสูงอายุกว่าและพรรษามากกว่าเขา และ ค่อนข้างจะใกล้ชิดกับเขา ในทันทีที่ได้ยินคำปรารภของอดีตผู้บังคับหน่วยตอบได้ การก่อการร้าย พระภิกษุรูปนั้นหัวเราะแล้วถามเขาว่า

“คุณธนุส คุณต้องการอะไรจากสมาธิ? คุณจะเอาสมาธิไปทำอะไร?”

“ผมไม่ต้องการอะไรหรอกครับ นอกจากความสงบ” ธนุสตอบตามตรง และรู้สึกสะทึงใจในเสียงหัวเราะนั้น “ใคร ๆ ที่ทำสมาธิหรือกรรมฐานก็ต้องการ อย่่างเดียวกันทั้งนั้นไม่ใช่หรือครับ?”

“ก็เพราะต้องการนั้นซิมันถึงทำสมาธิไม่สำเร็จ” เป็นคำตอบที่ธนุสคาดไม่ถึง และพร้อมที่จะโต้แย้ง แล้วเขาก็แย้งออกไปจริง ๆ ว่า

“คนเราทำอะไรก็ตามต้องมีจุดหมายปลายทาง ต้องมีวัตถุประสงค์ด้วยกันทั้งนั้นนี่ครับ”

“ถูกของคุณ ผมไม่เถียง” พระภิกษุผู้มากประสบการณ์กว่าอนุโลม “จะเดินต้องรู้ก่อนว่าจะเดินไปไหน แต่เวลาเดิน ใจของคุณอยู่ที่ไหนล่ะ? อยู่ที่ตีน อยู่ที่ทางเดิน หรือว่าอยู่ที่จุดหมายปลายทาง?”

ขณะที่ธนูสกำลังนั่งเพราะจนด้วยถ้อยคำ และเริ่มจะเข้าใจ พระภิกษุร่วมสำนักก็กล่าวต่อไปว่า

“คุณทำสมาธิไม่ได้ผลสมบูรณ์เพราะคุณมัวไป ‘อยาก’ อยู่ อยากได้ความสงบ อยากเห็นผล ในทันทีที่คุณอยาก ใจของคุณก็ไม่อยู่กับลมหายใจ ไม่เป็น ‘อานาปานสติ’ ใจมันกระโดดไปข้างหน้าแล้ว วัดไหน ๆ อาจารย์ไหน ๆ ก็ร้อยวัดก็ร้อยอาจารย์ก็ช่วยคุณไม่ได้หรอก เพราะปัญหามันอยู่ที่ตัวคุณเอง”

พระภิกษุผู้สูงอายุและอาวุโสกว่าจบลงด้วยคำถามที่เขาไม่มีคำตอบ

“คุณจำไม่ได้หรือครับ พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ในเรื่องนี้แล้วว่า ทุกข์เกิดเพราะความอยาก?”

ตั้งแต่วันนั้นมา ธนูสทำสมาธิได้ด้วยความสะดวกมากขึ้น ทุกครั้งที่มิเสีียงภายนอกและความรู้สึกนึกคิดมาระทบบและรบกวน เขาก็เพียงแต่รับรู้ว่า เสีียงนั้นและความรู้สึกนึกคิดนั้นเป็นเพียงสิ่งที่มารบกวนหรือขัดจังหวะ และปล่อยมันไปโดยไม่สนใจต่อไปอีก แล้วกลับมาหาลมหายใจของตนเอง กำหนดรู้แต่เพียงว่ากำลังหายใจเข้าและออกต่อไปอีก สมาธิของเขาเริ่มยาวนานและต่อเนื่องมากขึ้น ๆ

ในที่สุดกลางดึกคืนหนึ่ง ธนูสก็สามารถนั่งสมาธิและอยู่ในความสงบที่ยาวนานเป็นชั่วโมง โดยไม่รู้สึกรู้ว่าเมื่อไรรบกวนหรือขัดขวางเป็นครั้งแรกในชีวิต

เมื่อเขาไปกราบลาพระอาจารย์เบน เพื่อย้ายวัดมาอยู่ยังวัดป่าแห่งหลังนี้ พระอาจารย์อนุญาติและให้ศีลให้พรเขา ท่านมิได้เอ่ย แต่จากแววตาของท่าน ธนูสรู้ว่าท่านเข้าใจดีว่าคราวนี้นิราโยภิกขุลาท่านมาเพื่อหาความสงบ มิใช่เพื่อหาวัดใหม่หรืออาจารย์ใหม่

ธนูสรู้จักวัดป่าแห่งนั้นและพระอาจารย์ว่างเจ้าอาวาสจากการแนะนำของพระภิกษุรูปหนึ่งที่จำพรรษาอยู่ด้วยกันที่วัดดอยธรรมเจดีย์ เขาพอใจที่วัดนั้น

ตั้งอยู่ในภูมิภาคอันเป็นป่าที่ยังค่อนข้างจะสมบูรณ์ในเขตอำเภอศรีษะนาถ จังหวัดสุโขทัย ที่พอใจก็เพราะว่า มันห่างทั้งจากสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และจากสาธารณรัฐสังคมนิยมแห่งประเทศไทยหรือพม่า อนุญาตเคยปฏิบัติหน้าที่ลับที่สุดอยู่ใน ๒ ประเทศนั้น แม้ว่าในบัดนี้สถานการณ์ในประเทศทั้งสองจะคลี่คลายและค่อนข้างจะสงบลง แต่อดีตหัวหน้าหน่วยปราบกองโจรก็ไม่ประสงค์ที่จะเผชิญกับอดีตปรักษ์ของเขากัน โดยเฉพาะในเมื่อเขากลายเป็นผู้ทรงศีลในกาสาวพัสตร์ไปแล้ว

ความสงบที่ได้รับจากสมาธิ เป็นยาเสพย์ติดสำหรับธนูส มันทำให้เขาไม่หิวและไม่ง่วง บางวันธนูสขอและได้รับอนุญาตจากเจ้าอาวาสให้ไม่ต้องออกบิณฑบาต และไม่ฉันอาหาร แต่ใช้เวลาแต่ล้างผู้เดียวทำสมาธิทั้งทุกอิริยาบถทั้งในท่านั่ง เดิน และนอน ในอดีตเมื่อยังต้องปฏิบัติหน้าที่ระหกระเหินอยู่ในภูมิภาคประเทศทุรกันดารนั้น ธนูสคุ้นเคยกับการเดินวิบากอยู่แล้ว การทำสมาธิด้วยการเดินหรือที่เรียกว่า “เดินจงกรม” ธนูสจึงสามารถทำได้ติดต่อกันเป็นเวลาหลาย ๆ ชั่วโมง โดยไม่รู้สึกรู้หายเหนื่อยหรืออ่อนเพลีย ที่ต่างกันอย่างสิ้นเชิงก็คือ การเดินจงกรมนั้น จิตของธนูสมิได้พะวงอยู่กับการระงับภายในขณะเดิน แต่จดจ่ออยู่กับเท้าที่กำลังยกย่างและเหยียบลงไปเท่านั้น จิตจึงสงบ ได้พัก และมีพลังมากขึ้นเป็นลำดับ

ธนูสไม่เคยนึกมาก่อนว่า การนอนในท่า “สัทโสภาสน์” คือนอนตะแคงขวาแล้วทำสมาธิไปจนหลับ จะทำให้การหลับของเขาเป็นไปอย่างสิ้นแต่สมบูรณ์เช่นนั้น ในทำอื่น ๆ เขาเคยนอนเหมือนสลบไหลไม่มีสติสมปกติ แต่การนอนทำสมาธิในท่า “สัทโสภาสน์” นั้น เขาอนได้เต็มอิ่มในช่วงระยะเวลาสั้นเพียง ๓-๔ ชั่วโมง แล้วก็ตื่นขึ้นมาทำธุระปกติได้โดยไม่รู้สึกรู้หายเหนื่อยหรืออ่อนเพลียอีก

เขาเพิ่งตระหนักว่า ในการนอนหลับด้วยสมาธินั้น จิตได้พักผ่อนอย่างสมบูรณ์ ไม่เหมือนกับกำบังคับให้ตนนอนหลับ ที่ผู้นอนยังอาจฝันร้ายหรือละเมอได้ และเมื่อตื่นขึ้นมาแล้วยังอาจจะรู้สึกง่วงหรืออ่อนเพลียเหมือนกับว่าไม่ได้พักผ่อนเลย

วัดป่าแห่งนั้นมีได้ตั้งอยู่ในป่าสูงบนภูเขาอย่างวัดดอยธรรมเจดีย์ และอย่าง

ที่ธนูสปรารถนา แต่ก็สงบและไร้สิ่งรบกวน เพราะตั้งอยู่ไกลหมู่บ้าน และใกล้บริเวณที่ชาวบ้านใช้เป็นที่พักและเผาศพ ในหมู่บ้านยังมีวัดอีกวัดหนึ่งซึ่งใกล้และสะดวกแก่การไปมาหาสู่กว่า นอกจากนั้นพระอาจารย์ว่าง เจ้าอาวาสวัดที่ธนูสไปอาศัยอยู่นั้น ยังเป็นพระกรรมฐานที่ไม่สนใจในพิธีกรรม และไม่สนับสนุนการสะเดาะเคราะห์ ทำนายโชคชะตาราศี และบอกหวย ฉะนั้นจึงมีคนเข้าวัดน้อย เว้นวันพระสำคัญเมื่ออีกวัดหนึ่งคนแน่นแล้วจึงจะมีอบาสกอุบาสิกามาทำบุญที่วัด ป่าที่ธนูสเลือกเป็นที่พำนัก และในโอกาสเช่นนั้นก็ยังมีน้อยคนที่จะได้พบหรือเห็น พระภิกษุร่างสูงผิวดำ เพราะเขาหลีกเลี่ยงเข้าไปปกกลอดอยู่เสมอในป่าช้า

เพราะฉะนั้นการมาถึงของพระภิกษุหนุ่มอีกรูปหนึ่งในค่ำวันนั้น จึงเป็นที่สังเกตและสนใจของพระในวัดซึ่งมีอยู่เพียง ๓ รูปและสามเณรอีกจำนวนเท่ากัน ธนูสรู้สึกสะกิดใจทันทีเมื่อแรกเห็นเรือนร่างอันบอกความสมบูรณ์ของพระหนุ่มรูปนั้น ลักษณะแข็งแรง ท่าทางว่องไวและกระฉับกระเฉงของเขาทำให้ธนูสนึกถึงตัวเองและเจ้าหน้าที่หนุ่มของ “บราโว่” ที่เขาเคยเป็นครูฝึกอบรมมาหลายสิบรุ่นทันที ผิวของพระภิกษุหนุ่มกร้านแดด และเมื่อมองต่ำลงไปจนถึงเท้าเปล่าของเขา ธนูสก็เห็นว่าฝ่าเท้าของพระหนุ่มหนาและล่อความต้าน อันเป็นลักษณะของผู้เดินเท้าเปล่าติดต่อกันมานาน

พระภิกษุหนุ่มผู้นั้นท่าทางเคร่งและลำรวม แสดงว่าผ่านการฝึกอบรมในสมณวิสัยมาเป็นอย่างดี ทุกครั้งที่พูดกับเจ้าอาวาสและพระอาวุโสอื่น ๆ พระหนุ่มพนมมือเสมอออก ทำกราบแบบเบญจางคประดิษฐ์ของเขางามหาที่ติมิได้ ต่างกับพระหลายรูปที่เวลากราบยกมือท่วมหัวและยกกันสูงจนน่าเกลียด

แม้กระนั้นธนูสก็ยังไม่ปลงใจเชื่อว่าพระหนุ่มรูปนั้นเป็นพระแท้ เขาเคยรับผิดชอบในการฝึกเจ้าหน้าที่ของ “บราโว่” ให้ไปปฏิบัติภารกิจประเภท “undercover” ที่ต้องจำแลงตัวเป็นคนอื่นและมีอาชีพอื่น ๆ ธนูสรู้ว่าภารกิจเตรียมการสำหรับภารกิจเช่นนั้นย่อมกระทำโดยใช้เวลา ด้วยความละเอียดประณีต ไม่ละเลยหรือมองข้ามแม้รายละเอียดเล็ก ๆ น้อย ๆ

เขาไม่เคยลืมนึกว่า ครั้งหนึ่งตัวเขาเองเคยถูกส่งไปอยู่กับครอบครัวชาวจีนที่ฮ่องกงเป็นเวลาหลายเดือน เพื่อให้คุ้นเคยกับชนบประเพณี และสามารถใช้ทั้ง

ภาษาจีนกวางตุ้ง และภาษาอังกฤษสำเนียงกวางตุ้ง ก่อนที่จะได้รับมอบหมายให้
จำแลงกายเป็นนักธุรกิจเชื้อสายกวางตุ้งไปปฏิบัติภารกิจสำคัญครั้งนั้น

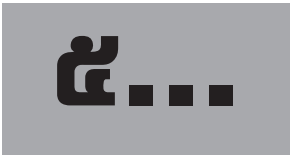
ไม่เป็นการเหลือวิสัยเลยที่ชายหนุ่มผู้นั้นจะได้ถูกส่งเข้าไปอุปสมบทจริง ๆ
แล้วอยู่ในผ้าเหลืองและในวัดเป็นเวลาแรมเดือนหรือแรมปี เพื่อให้กลายเป็นพระ
ภิกษุที่มีลักษณะและอาการเหมือนได้บวชเรียนมานานและเคร่งในวินัยเช่นนั้น

ในกาล ก่อนนั้นอาหารเช้าวันนั้น เจ้าอาวาสแนะนำพระภิกษุหนุ่มรูปนั้น
ว่าชื่อ “โกษัชชย์” และอธิบายแต่เพียงสั้น ๆ ว่า เขามาโดยคำแนะนำฝากฝังของ
พระผู้ใหญ่ผู้มีสมณศักดิ์ชั้น “ธรรม” แห่งวัดใหญ่วัดหนึ่งในกรุงเทพมหานคร และ
จะมาอยู่เฝ้าบิณฑบาตเพื่อ “แสวงความสงบ” ณ วัดป่าแห่งนั้นสักระยะหนึ่ง

ช่วงเวลาเพียงไม่กี่วันต่อมา พระโกษัชชย์ก็เป็นที่ยอมรับของพระเถระอื่น ๆ
รวมทั้งธนุสด้วย ในความเคร่งและพากเพียรของเขา โกษัชชย์พูดน้อยและแทบ
จะไม่ยิ้มเลย แต่ทำงานในวัดทุกอย่างไม่ว่าหนักหรือเบาโดยไม่รอให้ใครสั่งหรือ
ออกปาก

และที่ทำให้เขากลายเป็นที่นิยมของทุกคนก็เพราะเขาแสดงความถ่อมตน
และเจียมตัว คอยระมัดระวังไม่ลุกลี้ลุกลอนล้ำหน้าผู้ที่อยู่มาก่อน เวลาจะทำงาน
วัดทุกอย่าง โกษัชชย์จะคอยสังเกตและเข้าไปช่วยต่อเมื่อเห็นชัดแล้วว่าไม่เป็นการ
แย่งหรือสอดแทรกเท่านั้น

**ถ้าหากเป็นงานยี่ดะเยื่อ เขาจะเป็นคนสุดท้ายเสมอที่หยุดหรือออกจาก
บริเวณงานไป**

เพราะอาวุธของเขาต่ำที่สุด เวลาออกเดินบิณฑบาต ไภษัชยจึงวิ่งท้ายแถวพระ แต่อยู่หัวแถว เณร ธนุสเดินอยู่หน้าไภษัชยและสังเกตเห็นเสมอว่า พระหนุ่มหน้าใหม่ผู้นั้นก้มหน้าเดินสำรวจ ไม่เหลียวซ้ายแลขวาย่างพระใหม่ แต่รักษาระยะต่อพองาม ไม่สืบเท้าเข้าไปใกล้จนน่ากลัวจะเหยียบเท้าผู้ที่เดินอยู่ข้างหน้า

การเดินบิณฑบาตตอนเช้าทุกเช้าสำหรับพระเณรวัดนั้นทั้งไปและกลับไกลเป็นระยะทางประมาณ ๕ กิโลเมตร และแม้จะเป็นถนนลูกรังบดค่อนข้างจะเรียบ แต่สำหรับคนที่ไม่คุ้นเคยกับการเดินเท้าเปล่า ลูกวิ่งก็ทำความเจ็บปวดให้ได้ไม่น้อย ธนุสไม่เห็นพระไภษัชยแสดงอาการสื่อความเจ็บปวดหรือเดือดร้อน เขาก้าวเดินอย่างมั่นคงและสม่ำเสมอ จนกระทั่งพระภิกษุร่างสูงผิวดำเชื่อว่าพระหนุ่มหน้าใหม่รูปนี้กำลังเดินด้วยสมาธิระดับสูง ที่พระและสามเณรน้อยรูปจะทำได้

เมื่อพระไภษัชยมาอยู่ที่วัดอย่างเข้าสัปดาห์ที่สอง จึงมีเหตุการณ์ที่ทำให้ธนุสเฉลียวใจในตัวและพฤติกรรมของพระภิกษุหนุ่มมากขึ้น

ก่อนรุ่งวันนั้น ธนุสตื่นนอนเมื่อ ๔ นาฬิกาเช่นเคย หลังจากทีสวดมนต์ทำวัตรเช้าแล้ว ตามปกติธนุสจะนั่งสมาธิไปจนฟ้าสว่าง จึงจะลงจากกุฏิไปยังศาลาวัดเพื่อเตรียมตัวออกบิณฑบาต แต่เช้าวันนั้น ธนุสรู้สึกว่าท้องไม่ปกติ จึงยังไม่เริ่ม

ทำสมาธิ แต่ย้อนกลับไปยังห้องน้ำอีกครั้งหนึ่ง

ธนูสถือไฟฉายลงไปด้วย เป็นนิสัยของเขาซึ่งติดมาตั้งแต่ครั้งยังปฏิบัติหน้าที่รบในป่าที่จะไม่ฉายไฟโดยไม่จำเป็น ธนูสก้าวไปช้า ๆ และเงียบ ๆ ระมัดระวังมิให้การเดินของตนรบกวนหรือเป็นอันตรายแก่ชีวิตสัตว์ไม่ว่าใหญ่่น้อยที่อาจจะเผชิญเข้ามาอยู่ในทางเดินของเขา ตั้งแต่กลับเข้ามาอยู่ในสมณเพศครั้งหลังสุดนี้ ธนูสถือศีลข้อหนึ่งเคร่งครัด และหลีกเลี่ยงไม่รบกวนหรือทำลายชีวิตสัตว์ชนิดใด ๆ อย่างเด็ดขาด

อดีตผู้บังคับหน่วยตอบโต้กองโจรเดินไปยังไม่ถึงห้องน้ำก็ตระหนักทั้ง ๆ ที่บริเวณนั้นมีตีสินหาว่า ทางด้านขวามือห่างออกไปไม่เกิน ๑๐ ก้าวมีใครคนหนึ่งยืนนิ่งอยู่

ปฏิภริยาของพระภิกษุร่างสูงผิวดำเป็นไปโดยอัตโนมัติ ธนูสก้าวฉากไปอีกทางหนึ่งพร้อมกับย่อตัวลงโดยเร็ว พลังยกไฟฉายส่องไปยังคนผู้นั้นโดยเหยียดแขนออกไปเหนือหัวสุดแขน ในขณะนั้นถ้าหากใครคนนั้นมีปืนและยิงสวนมาที่เขา วิถีกระสุนปืนจะต้องพุ่งไปยังดวงไฟฉาย พลาดร่างของเขา และให้เวลาพอที่เขาจะตอบโต้หรือหลบหลีกได้

แต่ไม่มีเสียงระเบิดของกระสุนปืน แสงไฟฉายกระทบร่างในผ้าเหลืองของพระภิกษุหนุ่มรูปนั้น ชัดเจนพอที่ธนูสจะจำได้ว่าเป็นพระโฆษชัย ภิกษุหน้าใหม่ผู้เพิ่งจะเข้ามาเป็นสมาชิกของอารามนั้น โฆษชัยยืนนิ่ง ไม่มีกิริยาที่ส่ออันตรายหรือความเป็นปฏิปักษ์ใด ๆ แต่ในขณะที่เดียวกัน ธนูสก็สังเกตเห็นด้วยว่าพระภิกษุหนุ่มไม่แสดงความตระหนกหรือผิดคาดที่ร่างของตนตกเป็นเป้าของแสงไฟแรงสูงเช่นในขณะนั้น

“ท่านโฆษชัย” ธนูสขานชื่อพลางลุกขึ้นยืนช้า ๆ โดยไม่ละสายตาจากพระภิกษุหนุ่ม “ออกมาทำอะไรที่นี่ล่ะครับ? แล้วก็ทำไมไม่ถือไฟฉายหรือตะเกียงออกมาด้วย?”

“ผมตั้งใจจะขึ้นไปเดินจงกรมบนเขาลูกโน้นครับ หลวงพี่” เสียงของโฆษชัยเรียบไม่ส่อพิรุณ เขายกไฟฉายในมือให้ธนูสดู “ไฟฉายผมก็เอามา แต่ผมตั้งใจ

จะไม่ฉายไฟเองแหละครับ ผมอยากจะลองเดินมืด ๆ ถึงแม้จะช้าหน่อยก็ตาม
อยากดูว่าจะเป็นยังไง เดินกลางวันในที่ที่มีแสงสว่างมากมาแล้ว”

คำตอบของพระภิกษุหนุ่มยังไม่ถูกใจธนูส แต่ก็ยังไม่มีเหตุผลอื่นที่อดีต
หัวหน้าสายลับจะสงสัยได้มากกว่านั้น ประโยคต่อไปที่มาจากพระภิกษุหนุ่มหน้า
ใหม่ทำให้ธนูสต้องยุติการซักไซ้

“หลวงพี่เองก็เดินไม่ฉายไฟเหมือนกันนะครับ”

“ผมทำอย่างนี้มานานแล้วครับ” ธนูสรับและยังไม่รู้สึกโล่งใจเลยทีเดียว
“ด้วยเหตุผลคล้าย ๆ กันกับท่านนั่นแหละ เดินในที่มืดทำให้วอกแวกน้อยลง
เพราะมองไม่เห็นสิ่งที่รบกวน แต่ในขณะเดียวกันก็ทำให้ต้องเอาใจไปจดจ่อกับ
การเดินมากขึ้น ต้องระวังไม่ไปชนหรือเหยียบอะไรเข้าไปในขณะเดิน”

“ผมเลยขอกราบลาหลวงพี่ขึ้นไปบนโน้้นเลยนะครับ” ภาษชัยพนมมือบอก
อย่างตัดบท แต่อ่อนน้อม แล้วหันหลังออกเดินไปทันที

“เดินระวัง ๆ นะครับ” ธนูสร้องบอกไล่หลังเขาไป “ในวัดนี้ชุม ส่วนมาก
เป็นงูเห่า ชาวบ้านบอกว่ามีงูอาจด้วย แต่ผมยังไม่เคยเห็นหรอก”

เหตุการณ์ครั้งที่สองเกิดขึ้นหลังจากครั้งแรกประมาณ ๑ สัปดาห์ ขณะที่
แถวพระภิกษุและสามเณรกำลังเดินกลับจากบิณฑบาตในตอนเช้าวันหนึ่ง พระ
อาจารย์ว่างเจ้าอาวาสเดินเป็นรูปแรกอยู่ที่หัวแถวตามปกติ โดยมีพระและเณรเดิน
ตามเป็นแถวตอนเรียงหนึ่งตามลำดับอาวุโส ถนนสายนั้นมิได้ลาดยาง หากเป็นถนน
โรยลูกรังบดเรียบทำให้ทั้งรถยนต์และจักรยานยนต์แล่นได้ด้วยความเร็วสูง

ธนูสได้ยินเสียงจักรยานยนต์คันนั้นดังใกล้เข้ามาข้างหลัง และมีได้หัน
ไปดู การฝึกสมาธิจนเป็นนิสัยทำให้เขาเพียงแต่รับรู้ในใจว่าเป็นเสียงนั้น แล้วก็
ปล่อยให้มันผ่านไป ใจของพระภิกษุร่างสูงผิวดำลึกลับยังคงจ่ออยู่กับการก้าว
ย่างของตน

เพราะฉะนั้นเมื่อถูกร่างหนึ่งโถมเข้ากระแทกโดยแรงจากเบื้องหลัง อดีต
หัวหน้ากองโจรจึงมิได้ระวังตัวขณะที่ล้ม เขาม้วนตัวไปตามแรงกระแทก มือข้าง
สองยังอุ้มบาตรไว้อย่างมั่นคง

ธนูสพบตัวเองลงไปนอนหายใจอยู่บนพื้น โดยมีร่างของพระภิกษุหนุ่มเจ้าของนาม “โกษชัย” คร่อมอยู่ข้างบน จักรยานยนต์คันเหตุพุ่งลงไปอยู่ในคูข้างทางซึ่งไม่ลึกนัก เด็กหนุ่มผู้ซบซึ้งซึ่งกระโดดลงพื้นยืนพนมมือหน้าซีดอยู่บนถนนริมคู

“ท่าจะเพ็งหัดซบละซี” พระอาจารย์ว่างกล่าวด้วยเสียงเรียบที่เปี่ยมไปด้วยเมตตา ปราศจากแววของความตื่นเต้นหรือขัดเคือง เด็กหนุ่มผู้ซบซึ้งที่จักรยานยนต์รีบนิ่งคุกเข่าลง มือยังพนมอยู่ แล้วตอบตะกุกตะกักว่า

“รถของพี่เขยครับ ท่านอาจารย์ รถใหม่ผมเพิ่งจะได้ซบวันนี้เอง เขาใช้ผมไปซื้อของในเมือง”

“จะไปถึงในเมืองหรือเปล่าล่ะ?” เสียงของพระอาจารย์ว่างยังเรียบเช่นเดิม “รดยังวิ่งได้อยู่หรือ?”

ขณะที่เด็กหนุ่มกำลังลงไปประกบขึ้นมาจากในคูนั้น ธนูสลุกขึ้นรีบรื้อยแล้ว ความเสียหายอย่างเดียวที่เขาได้รับคืออาหารที่ผู้มีจิตศรัทธาถวายใส่บาตรมาให้ นั่นหกกระจายออกเปื้อนจีวร และกระจัดกระจายออกไปเกือบหมดบาตร พระอาจารย์ว่างยิ้มกับเขาแล้วปรารภว่า

“เคราะห์ดีที่คุณโกษชัยไวนะ ไม่อย่างนั้นคุณธนูสอาจเจ็บตัว”

พูดจบพระอาจารย์เจ้าอาวาสก็หันกลับไปดูเด็กหนุ่มผู้ซบซึ้งที่จักรยานยนต์นำรถของตนออกจากที่นั่นไปแล้วจึงเดินก้าวเนิบ ๆ บ่ายหน้ากลับวัด พระและเถรทุกรูปก้าวตามต่อไปด้วยอาการสงบเช่นเดียวกัน

ธนูสชอบคุณโกษชัยก่อนที่จะเดินเข้าแถวต่อไปในตำแหน่งของตน ในช่วงเวลาและระยะที่ยังเหลืออยู่นั้น สมาธิของพระภิกษุร่างสูงผิวคล้ำมิได้เป็นไปอย่างสมบูรณ์ดังที่เคย

เขาเฝ้าถามตนเองว่า เขาเดินอยู่ข้างหน้าและห่างจากพระโกษชัยเป็นรูปที่สาม แต่เหตุใดโกษชัยจึงโดดขึ้นมาป้องกันเขา แทนที่จะป้องกันพระภิกษุอีกรูปหนึ่งซึ่งอยู่ใกล้ตัวกว่า และมีโอกาสที่จะได้รับอันตรายจากจักรยานยนต์คันนั้นเท่ากันหรือมากกว่า

ธนูสเริ่มเชื่อว่า พระภิกษุหนุ่มเจ้าของนาม “ไภษัชย” มิได้มาที่วัดนั้นเพื่อ แสวงหาความสงบดังที่พระอาจารย์ว่างบอกหรือเข้าใจเสียแล้ว หากแต่มาด้วย ภารกิจที่เกี่ยวกับตัวเขา แต่จะเป็นภารกิจของฝ่ายใดยังไม่ปรากฏ และจะปรากฏ ชาติขั้นนี้ตามเวลาที่ล่วงไปเท่านั้น

ปัญหาที่มีอยู่ว่า เขาจะอย่างไรกับไภษัชย หรือกับตัวเอง

เมื่อถามตัวเองเช่นนั้น จิตของธนูสก็แปรปรวน เขากลับได้รับความสงบ อย่างยิ่งจากสมาธิและการปฏิบัติตามธรรมวินัย เป็นความสงบที่ธนูสรู้ว่าต่อเนื่อง ยาวนานยิ่งกว่าครั้งใดในอดีต ธนูสไม่ต้องการที่จะให้ใครหรืออะไรมาขัดจังหวะ หรือทำลายความสงบนั้น

ปฏิกิริยาแรกของธนูสก็คือความปรารถนาที่จะหลีกเลี่ยงไปเสียให้พ้น พระ ภิกษุร่างสูงผิวดำไม่อยากจะอยู่ต่อไปอีกแม้แต่เพื่อจะค้นคว้าหาเหตุผลของการ มาถึงของ “พระไภษัชย” ธนูสคิดว่า ถ้าหากไภษัชยเป็นฝ่ายปฏิบัติกับเขาในการ ต่อสู้ในอดีตครั้งใดก็ตาม และตามมาด้วยความพยายามของเวรเพื่อจะแก้แค้น ถ้าเขายังอยู่ที่วัดนั้นต่อไป อย่างไรเสียเขาก็คงจะเลี่ยงไม่พ้นที่จะต้องเผชิญหน้า และตอบโต้

ธนูสระลึกถึงพระอรหันตสาวกของพระพุทธองค์ที่ระงับเวรด้วยการไม่จอง เวน และยอมให้ภัยอันตรายเกิดแก่ตนเพื่อยุติเวรที่เคยมีกับผู้อื่น เขานึกโดย เฉพาะถึงประวัติของพระโมคคัลลานะ อัครสาวกรูปหนึ่งของสมเด็จพระสัมมา สัมพุทธเจ้า เขาจำได้ว่า ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าพวกเดียรถีย์ (คือนักบวชนอกศาสนา) ว่าจ้าง โจรให้คอยทำร้ายท่าน พระอรหันต์รูปนั้นก็สู้ยอมเดินทางเข้าไปหาฝูงโจร และ ยอมให้ทำร้ายท่านจนได้รับบาดเจ็บเกือบเสียชีวิต ที่พระโมคคัลลานะยอมก็เพราะ ท่านรู้ว่า ท่านและโจรเหล่านั้นเคยมีเวรผูกพันกันมาแต่ชาติก่อน และท่านปรารถนา ที่จะให้สิ้นเวรนั้นเสียที

ธนูสอยากจะทำอย่างพระโมคคัลลานะ แต่ก็ไม่แน่ใจว่าเขาจะสามารถ รักษาอุเบกขาได้มั่นคงอย่างท่านหรือไม่ เขาเกรงว่า หากถูกทำร้าย เขาอาจลุแก่ โทสะและตอบโต้ อย่างน้อยก็เพื่อมิให้ตนเป็นอันตราย และในการตอบโต้ เขา

ก็อาจจะทำให้อีกฝ่ายหนึ่งได้รับบาดเจ็บหรือเป็นอันตราย ซึ่งหมายความว่า จะเป็นเวรผูกพันกันต่อไปอีก ทางที่ดีที่สุดเขาควรจะไม่วอมให้สถานการณ์อันจะก่อเวรเกิดขึ้น โดยเป็นฝ่ายหลีกเลี่ยงไปเสียให้พ้นและให้ห่างไกล

แต่อีกใจหนึ่งของพระภิกษุร่างสูงผิวดำก็อยากจะอยู่ อยู่เพื่อทดสอบใจของตน ตลอดเวลาประมาณ ๑ ปีที่ผ่านมา ฌนุสรู้ว่าศีลของเขาสมบูรณ์ไม่มีบกพร่อง แม้พระอาจารย์รูปต่าง ๆ จะมีได้เอเยอชม แต่เขาก็รู้จากแววตาท่าทีของท่านเหล่านั้นว่า ทุกรูปพอใจในวัตรปฏิบัติของเขา ฌนุสรู้ได้เพียงแต่ทำจิตให้สงบด้วยสมาธิเท่านั้น แต่ยังไม่จัดที่สงบแล้วนั้นไปพิจารณาตนเองและเหตุการณ์ในอดีตที่เขาได้ประสบมาด้วย

การหมั่นพิจารณาเช่นนั้นทำให้ฌนุสรู้เชื่อมั่นยิ่งขึ้นตามเวลาที่ล่วงไปว่า ทุกข์และสุขที่เกิดขึ้นนั้น เป็นผลของกรรมของเขา เขาไม่อาจจะหาเหตุผลอื่นใดมาอธิบายเหตุการณ์ทั้งดีและร้ายที่เขาต้องประสบ โดยเฉพาะการที่ตัวเขาเองต้องไปมีอาชีพรับจ้างเป็นนักรบ ต้องเผชิญและต่อสู้กับผู้ก่อการร้ายและพวกมิถนาศิพ ฌนุสรู้ดีว่าด้วยความรู้และประสบการณ์ที่เขาได้รับมานั้น หากเขาปรารถนาที่จะประกอบอาชีพอย่างอื่นที่ไม่ต้องเสี่ยงอันตราย และมีค่าตอบแทนที่ไม่น้อยกว่ากัน เขาก็คงจะทำได้ แต่ถ้ามิใช่กรรมแล้ว ก็อะไรเล่าจึงเป็นต้นเหตุให้เขาต้องตัดสินใจเลือกงานที่เสี่ยงอันตราย ซึ่งในที่สุดนำเขาไปเกี่ยวข้องกับองค์กรสืบราชการลับที่สุดของชาติที่มีชื่อรหัสว่า “บราโว่”?

เพราะเชื่อในกรรม และเชื่อต่อไปด้วยว่า ถ้าไม่ปรารถนาที่จะเผชิญกับชะตากรรมอันทารุณและโหดร้ายอย่างที่ตนเคยประสบมาแล้ว เขาก็จะต้องยุติการกระทำทั้งทางกาย วาจา และใจ ที่จะเป็นต้นเหตุเป็นกรรมอันจะนำไปสู่วิบากอันทารุณและโหดร้ายนั้นต่อไปอีก ฌนุสรู้จึงพยายามควบคุมกาย วาจา และใจของตนมิให้ทำ พูด หรือคิดสิ่งที่เขาเห็นว่าชั่ว การระวังรักษาศีล ๒๒๗ ข้อของสงฆ์อย่างเคร่งครัด และการทำสมาธิอันต่อเนื่องทำให้ความพยายามนั้นเป็นผลสัมฤทธิ์ ฌนุสรู้รู้ยู่ตลอดเวลาว่า จิตของเขาสงบลง มันคงและสะอาดขึ้นเป็นลำดับ ทุกครั้งที่จิตประหวัดไปหาอดีตหรือทะยานไปสู่อนาคต ฌนุสรู้ตัวและสามารถที่จะยุติ

ความฟุ้งซ่านหวัดแกว่งของจิตแล้วกลับมาหาความสงบได้โดยเร็ว

ธนุสถามตนเองว่า เมื่อจิตของเขาสงบและมีพลังจนสามารถเข้าใจเช่นนั้นแล้ว ในขณะที่เขาจะหวั่นไหวไปทำไมกับพฤติกรรมของพระโฆษชัย ทำไมเขาจึงไม่ค่อยจนกว่าชายหนุ่มผู้นั้นแสดงให้เห็นปรากฏชัดออกมาเองว่าเขาคือทอชนที่ปลอมแปลงกายมาในรูปของพระภิกษุ แล้วจึงดำเนินการกับโฆษชัยตามที่เห็นสมควร จะเป็นด้วยการหลบหลีกหรือตอบโต้ก็ตาม

อีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ธนุสยังไม่อยากจะรีบด่วนทิ้งวัดนั้นไปก็คือ เขามีศรัทธาในพระอาจารย์ว่างเจ้าอาวาส เขาใช้เวลาเร่ร่อนอยู่นานกว่าจะพบพระภิกษุรูปนั้น พระอาจารย์ว่างได้แสดงให้เห็นอยู่ตลอดเวลาว่าท่านมีความสามารถเป็นเลิศในทางวิปัสสนา หลายต่อหลายครั้งที่ท่านตอบข้อข้องใจของเขาก่อนที่จะเขาจะทันถามออกมาเป็นประโยคคำพูด

ธนุสเชื่อว่าพระอาจารย์ว่างอ่านใจคนออก ถ้าหากว่าท่านมีความสามารถถึงเพียงนั้น ท่านจะไมรรู้หรือว่าโฆษชัยเป็นใคร และมายังวัดนั้นด้วยเหตุผลหรือภารกิจใด

เมื่อใคร่ครวญเช่นนั้นแล้ว ธนุสก็ตัดสินใจที่จะยังไม่หลีกเร้นไปเสียจากวัดป่าแห่งนั้นในทันที และที่จะอยู่ต่อไปอีก ในขณะที่เดียวกันเขาก็ตกลงใจที่จะไม่ยอมให้พระโฆษชัยทำลายสมาธิของตนไม่ว่าด้วยประการใด ๆ พระภิกษุร่างสูงผิวดำล้าวางความกังวลและความคลางแคลงใจลง แล้วหันกลับไปหาสมาธิหรือกรรมฐานอย่างเดี่ยวและอย่างเดิม

เขามั่นใจว่าจิตที่สงบและมีพลังแล้วจะสามารถเผชิญกับสถานการณ์ทุกชนิดได้ และจะทำให้เขาเป็นฝ่ายอยู่เหนือสถานการณ์นั้น โดยที่มันไม่อาจจะทำอันตรายเขาได้ เพื่อที่จะให้จิตดำรงอยู่ในสมาธิอย่างแน่วแน่ไม่โอนเอนวอกแวก ธนุสจึงเข้าไปพบพระอาจารย์ว่าง และขออนุญาตท่านไม่ออกบิณฑบาตและฉันอาหารเป็นเวลา ๗ วัน เมื่อได้รับอนุญาตแล้ว พระภิกษุร่างสูงผิวดำล้าก็ออกจากกุฏิของตน เดินเท้าลึกลงไปในป่าแต่ลำพัง โดยมีแต่เครื่องอัฐบริขารกับกลดและกระตักน้ำติดตัวไปด้วยเท่านั้น

การปลีกตัวหลักเร้นไปหาความสงบเช่นนั้นเป็นสิ่งที่พระกรรมฐานกระทำ เป็นปกติ และมักจะเรียกกันผิด ๆ ว่าเป็นการไป “รุดงค์” ที่จริงคำว่า “รุดงค์” นั้น หมายถึงข้อปฏิบัติ ๑๓ ข้อ เพิ่มเติมนอกเหนือไปจากวินัยหรือศีลตามปกติ ซึ่งพระสมภารใจปฏิบัติเพื่อขัดเกลากิเลสของตน รุดงค์ ๑๓ ข้อมีอาทิ การใช้แต่ ผ้าบังสุกุล หรือใช้ผ้าเพียง ๓ ผืน ฉันทมื้อเดียว ฉันทเฉพาะในบาตร ลงมือฉันทแล้ว ไม่ยอมรับประทานอาหารเพิ่ม อยู่ป่า อยู่โคนไม้ อยู่กลางแจ้ง นั่งอย่างเดียวไม่นอนนั้น บางข้อพระภิกษุปฏิบัติได้โดยไม่ต้องหลักเร้น และรุดงค์ก็ถือปฏิบัติอยู่แล้วเช่น ข้อที่ให้ฉันทมื้อเดียวและฉันทเฉพาะในบาตร ส่วนการเดินทางเข้าไปอยู่เสียบในป่าแต่เพียงผู้เดียวนั้นเป็นรุดงค์อีกข้อหนึ่งที่พระเลือกปฏิบัติเพราะประสงค์จะ อยู่ในที่สงัด หรือกายวิเวก

การอยู่ป่าเป็นสิ่งที่อดิตหัวหน้าหน่วยปราบกองโจรอย่างรุดงค์ชอบและปฏิบัติ อยู่เสมอเป็นครั้งคราว ส่วนการงดกินอาหารติดต่อกันเป็นเวลานานถึงสัปดาห์หรือ กว่านั้น เมื่อแรกปฏิบัติใหม่ออกจะเป็นของประหลาดสำหรับรุดงค์ แต่เขาได้พบ ด้วยตนเองหลังจากที่ทดลองปฏิบัติไปได้เพียง ๒-๓ วันว่า แทนที่จะหิวจัดดังที่ เขาคาดไว้ เขากลับมีสมาธิที่แน่นและลึกจนกระทั่งลืมความหิว และเวลา ๑ สัปดาห์ผ่านไปเร็วกว่าที่เขานึก หลายครั้งที่รุดงค์อยู่ในป่าจนถึงหรือหลังวันที่สิบ จึงกลับออกมาด้วยผมและหนวดเคราที่เริ่มยาวและร่างกายที่ผอมแต่เกร็งไม่ล่อ ความอ่อนแอ

ที่สำคัญว่านั่นสำหรับรุดงค์คือ เขารู้ว่าการทำสมาธิแต่ลำพังในป่า โดย งดอาหารหรือฉันทอาหารเพียงเท่าที่จำเป็น ทำให้สภาพจิตของเขาสมบูรณ์เต็มที จิตของเขาตื่นและไว ไม่หวั่นไหวกับสิ่งที่เผชิญไม่ว่าสิ่งนั้นจะเป็นทุกข์หรือสุข

เช่นเดียวกับทุกครั้งที่ปลีกตัวไปหาความสงบหรือกายวิเวกในป่า รุดงค์ เลือกต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งแล้วก็ปักกลดลงที่ใต้ต้นไม้ต้นนั้น เขาพิถีพิถันกับการ เลือกที่ไม่แพ้กับเมื่อครั้งยังทำงานล่าสังหารอยู่ในสมรภูมิป่า แต่ด้วยเหตุผลที่ต่าง กัน แต่ก่อนนั้นรุดงค์จะต้องคำนึงถึงอันตรายที่จะมาจากข้าศึกศัตรู และต้อง เตรียมป้องกันและเผชิญกับอันตรายนั้น ด้วยการหาที่กำบังและหลบหลีกหากตก

เป็นฝ่ายเปลี่ยงปล้ำ ยิ่งกว่านั้นเขายังต้องวางมาตรการตอบโต้ที่แนบเนียนและรุนแรงเพื่อป้องกันรักษาชีวิตของตนเอง ด้วยการวางสัญญาเตือนภัย ขวากหรือทุ่นระเบิดแบบเคลโมร์ หรืออย่างน้อยก็ทำกับระเบิดชนิดที่เรียกว่าบูบู้แฮร์ป โดยใช้ทุ่นระเบิดขวางธรรมชาติ

แต่ในเพชรพรพิชิต การเลือกที่อยู่ของเขาแม้จะยังต้องคำนึงถึงความสะดวกและปลอดภัยของตนเองอยู่ แต่ก็กระทำเพื่อเสริมและอำนวยความสะดวกให้การปฏิบัติธรรมเป็นไปอย่างสมบูรณ์เท่านั้น นอกจากนี้ยังต้องกระทำโดยระวังมิให้การอยู่ของตนเป็นอันตรายต่อสัตว์อื่นด้วย ที่ที่ธนูสปักกลด ซึ่งใต้กลดจะต้องเป็นที่นั่งที่นอนของเขานั้น ธนูสต้องระวังและแน่ใจว่ามีได้เป็นที่อยู่อาศัยของสัตว์หรือแมลงชนิดใดที่อาจจะได้รับความไม่สะดวกหรือถูกรบกวนโดยเขาเอง

เครื่องใช้ที่เรียกว่า “อัฐบริหาร” นั้น ๔ อย่างคือ สบง จีวร สังฆาฏิ (พาดบ่าซ้ายของพระในพิธีสงฆ์ ที่จริงคือผ้าคลุมกันหนาว) และประคตเอน (เข็มขัดสำหรับพระและเณร) เป็นสิ่งที่ติดตัวประจำและธนูสรู้จักดีอยู่แล้ว อีก ๔ อย่างคือ บาตร มิดโกน เข็มเย็บผ้า และกระบอกรองน้ำนั้น รายการสุดท้ายเป็นสิ่งทีธนูสเคยสงสัยว่าจะไม่จำเป็นที่สุด จนกระทั่งได้รับคำอธิบายว่า ในฐานะที่เป็นพระเขาไม่สามารถจะตม้น้ำดื่มได้นอกจากจะกรองเสียก่อน เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีสิ่งที่มีชีวิตหลงเหลืออยู่ในน้ำก่อนดื่ม

การงดเว้นไม่ฉันอาหารเลยทำให้หมดภาวะในการหาอาหาร และทำให้เวลาสำหรับการทำสมาธิมากขึ้นหรือมีอยู่ตลอดเวลา เมื่อแรกหัดทำสมาธิเวลาอยู่แต่ลำพังผู้เดียว นั้น ธนูสรู้สึกรำคาญและฟุ้งซ่านไปกับเวลาที่เขาเห็นว่ามีอยู่เหลือเฟือ แต่เมื่อสมาธิเขาดีขึ้น ๆ ธนูสก็ตระหนักในความพิเศษของเวลาที่เมื่ออยู่เป็นอันมากนั้น เขานั่งอยู่ในความสงบอันเป็นผลของสมาธินานเป็นชั่วโมง ๆ โดยไม่รู้สึกเบื่อหรือเมื่อยล้า ความหมายของป่าเปลี่ยนไปอย่างหน้ามือเป็นหลังมือ ป่าในบัดนี้มีไช้ที่อยู่หรือซุ่มซ่อนของมนุษย์ที่เป็นศัตรูซึ่งคอยปองร้ายหรือเอาชีวิตเขา สำหรับนิราลโยภิกขุ ป่าคือที่สงบและสงบ ที่ต้นไม้และพืชพันธุ์นานาชนิดมีอิสรภาพตามธรรมชาติอันสมบูรณ์ ปราศจากหรือห่างไกลการรบกวนของมนุษย์ เมื่อหยุดทำ

สมาธิธรรมาธิกเหมือนกับว่าฉันไม่เป็นเพื่อนหรือญาติสนิทของเขา ดูเหมือนว่าไม่ว่าทุกต้น หญ้าทุกใบ จะแสดงไมตรีอันอบอุ่นอย่างประหลาดกับเขา

สัตว์ใหญ่นั้นสูญหายไปจากป่านั้นแล้วเช่นเดียวกับป่าอื่น ๆ ยังเหลืออยู่ก็แต่สัตว์เล็ก เช่น กระรอก กระแต กระต่าย ชะมด และโกป่า เป็นต้น แต่ที่ทำความอัศจรรย์ใจให้แก่ฉันที่สุดนั้นก็คือ สัตว์เหล่านั้นแสดงความเชื่อใจ ไม่กลัวและเข้าใกล้เขาเหมือนกับว่าเป็นสัตว์ที่เขาเลี้ยงมาเองเป็นเวลานาน แม้แต่ฝูงซึ่งปรากฏตัวให้เห็นเป็นครั้งคราวทั้งใหญ่และเล็กก็เลี้ยวผ่านเขาไปอย่างใกล้ชิด

ฉันระลึกได้ว่าในอดีตเมื่อเขายังรู้จัก "เมตตา" แต่ในนาม หากยังไม่ตระหนักในคุณค่าและอาณาเขตของเมตตานั้น เขามองทุกตัวที่พบไม่ว่าใหญ่หรือเล็ก โดยไม่เคยคิดที่จะหยุดถามตนเองก่อนสั่งห้ามมันว่า มันเป็นงูพิษที่อาจจะทำอันตรายเขาได้หรือไม่ เขาอนุমানไว้ก่อนว่ามันอาจเป็นภัยต่อเขา

ทัศนคติเช่นนั้นไม่ต่างอะไรเลยกับทัศนคติของเพื่อนร่วมสมรภูมิของเขาในอดีตบางคน ที่มองทุกคนที่เข้ามาใกล้ฐานลาดตระเวนหรือใกล้ที่หน่วยกำลังคุ้มครองการโจมตีอยู่ว่าเป็นศัตรู ความหวาดระแวงเช่นนั้นเคยทำให้หลายชีวิตได้รับความเสียหายหรือสูญสิ้นไปอย่างน่าสมเพช ทั้ง ๆ ที่อาจจะเป็นชีวิตของคนบริสุทธิ์ที่ไม่มีเจตนาร้าย หรือไม่เกี่ยวข้องแต่อย่างใดกับการสู้รบ

ผ้าเหลืองและศีล ๒๒๗ ข้อที่กำกับสมณเพศทำให้ทัศนคติของธรรมาเปลี่ยนไป การเจริญเมตตาอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่องทำให้ชีวิตทุกชีวิตมีค่าขึ้นในความรู้สึกของพระภิกษุผู้สูงศักดิ์ ในขณะที่เดียวกันมันก็จะเปลี่ยนทำให้ความรู้สึกที่ชีวิตเหล่านั้นมีต่อเขาด้วย ธรรมาจำได้ว่าครั้งหนึ่งเขาบ่กกลดทำการมฐานหรือสมาธิอยู่ในป่าแต่ลำพังรูปเดียวตลอดคืน และเมื่อตอนสายของวันรุ่งขึ้นเขาจึงได้รู้ว่า ข้างกายของเขามีหน่อวันตัวหนึ่งซุกร่างของมันอยู่อย่างคุ้นเคย มันไม่ได้แสดงอาการตื่นตกใจเลยแม้แต่น้อยเมื่อเขาขยับตัว เคลื่อนไหว และเริ่มจัดระเบียบภายในที่พักอันดับแค้นนั้น แต่ลุกขึ้นแล้วคลานจากไปเหมือนไม่เต็มใจ

อีกครั้งหนึ่ง ในป่าลึกที่เขาเดินทางเข้าไปบ่กกลดทำการมฐานอยู่แต่ลำพังเช่นเดียวกัน งูเหลือมตัวใหญ่และยาวกว่าวเลื้อยมาขดอยู่ใกล้กลด ราชินีไม่ยอม

ขยับเขยื้อนแม่เมื่อธนูสออกจากรกและทำกิจวัตรของเขาแล้วตามปกติ ธนูสปล่อยมันไว้โดยไม่รบกวน วันต่อมางูเหลือมตัวนั้นจึงเลื้อยจากและหายเข้าไป

ธนูสปักกลดลงที่ใต้ต้นไม้ใหญ่ต้นนั้นด้วยจิตที่ผ่องใสและปลอดโปร่ง เขาไม่มีความรู้สึกเป็นปฏิปักษ์กับผู้ใดหรือสิ่งใด แม้แต่กับพระไภษัชย ผู้ที่เขาเคยระแวงว่าจะไม่หวังดีต่อเขา เมื่อแม่เมตตา ธนูสตั้งใจส่งแรงของเมตตาให้แก่พระภิกษุหนุ่มผู้นั้นด้วยโดยเฉพาะ ถ้าหากว่าสัตว์เดรัจฉานยังรู้สึกในแรงเมตตาและตอบแทนเขาด้วยการไม่ทำร้าย ธนูสก็หวังว่ามนุษย์ที่เจริญกว่าทั้งด้วยกายและสติปัญญาจะตระหนักในเมตตาที่เขาเมตตาให้ด้วย ปฏิบัติของไภษัชยจะมีหรือไม่และเป็นอย่างไร ธนูสไม่นึกถึงและไม่หวัง เขาเชื่อว่าเมล็ดพืชที่เขาปลูกลงไปในพื้นที่นั้นจะต้องงอกและเติบโตขึ้นมาเป็นต้นไม้พันธุ์เดียวกัน ส่วนจะให้ผลอย่างไร หวานหรือเปรี้ยว เป็นสิ่งที่นอกเหนือความสามารถของเขาที่จะรู้ จนกว่าจะได้ชิมมันเมื่อถึงเวลา

และธนูสไม่เห็นประโยชน์อย่างใดที่จะนึกถึงมันในขณะนี้

ขณะนั้นเป็นเวลาบ่ายหลัง ๔ โมง ป้ายสว่าง แต่เจียบสัจด์ กิ่งไม้ใหญ่ค่อยโอบกเบา ๆ ตาม กระแสลมที่อ่อน นกหลายตัวบินไปมาอยู่ใน บริเวณนั้น บางตัวส่งเสียงร้องในภาษาของมันเอง นอกจากนั้นทุกสิ่งทุกอย่างดูเหมือนจะกำลังเตรียมที่จะพักผ่อนในขณะที่รัตติกาลกำลังใกล้เข้ามา

การไม่ฉันอาหารค่ำตัดภาวะสำคัญอย่างหนึ่งสำหรับพระภิกษุสงฆ์ และทำให้ธนูสไม่ต้องพะวงถึงอาหารมื้อนั้น ธนูสนั่งขัดสมาธิลงใต้กลดที่ยังเปิดอยู่ เขาหลับตา ตั้งตัวตรง และ “ดำรงสติมั่น” ตามคำสอนของพระพุทธองค์ที่เขาจำได้ว่าอยู่ในมหาสติปัฏฐานสูตร หยุดคิดถึงสิ่งใด นอกจากลมหายใจที่กำลังเข้า และออกอยู่เท่านั้น

ธนูสไม่ได้คาดว่าความสงบจะมาสู่เขาเร็วถึงเพียงนั้น เสียงนกร้องและใบไม้ส่ายเพราะแรงลมเบาลงเหมือนถูกหรีด้วยปมบังคับ ความดำมืดที่เกิดเพราะตาหลับกลายเป็นความขาวนวลเหมือนกับว่าภายนอกมีแสงสว่างชนิดหนึ่งส่องมา อารมณ์ของเขา ในขณะที่เดียวกันธนูสก็รู้สึกว่าร่าของเขาลื่นต่ำลง ๆ ซ้ำ ๆ

พระภิกษุร่างสูงผิวคล้ำรู้ตัวตลอดทุกขณะที่กำลังเกิดอะไรขึ้นกับตัวเอง เขาไม่ตกใจ และไม่ต้องการจะรู้มากกว่านั้น ธนูสบอกตัวเองว่าเขายังนั่งสมาธิอยู่

และเพียงแต่ตระหนักในปรากฏการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นนั้นโดยไม่คาดการณ์ใด ๆ ทั้งสิ้น เขาปล่อยให้มันเกิดและดำเนินไปโดยไม่เข้าไปข้องแวะกับมัน

แล้วเขาก็เห็นร่างของใครคนหนึ่งเคลื่อนไหวช้า ๆ เข้ามาหาเขาในความขาวนวล เบื้องหน้า อาการเคลื่อนไหวของคนผู้นั้นเนิบนาบจนเหมือนกับลอยแทนที่จะเดินเข้ามา เมื่อร่างนั้นใกล้เข้ามา ธนุสจึงเริ่มแลเห็นชัดขึ้น ๆ จนสามารถจะบอกได้ว่าร่างนั้นเป็นของชายคนหนึ่งในเครื่องแบบสีพรางของนักรบในสนาม

และพอเขาเห็นหน้าชายผู้นั้นชัดว่าเป็นหน้าของ “เสธ.” นายพลโทอดีตเสนาธิการแห่งกองทัพก ประมุขของ “บราโว่” ธนุสก็เห็นต่อไปด้วยว่า เครื่องแบบของ “เสธ.” นั้นประอะเบือนไปด้วยเลือดสด ๆ อยู่เกือบจะทั่วทั้งชุด

ถ้าหากว่าเป็นเมื่อก่อน เมื่อสมาธิของเขายังไม่มั่นคงเช่นในขณะนั้น ธนุสก็อาจจะรู้สึกตกใจและหยุดทำสมาธิทันที แต่สติสัมปชัญญะของพระภิกษุร่างสูงผิวดำลุ่มนวลคงติดกับแต่ก่อน เพราะฉะนั้นจิตของธนุสจึงยังสงบ และเพียงแต่รับรู้เท่านั้นว่าเขากำลังเห็นภาพร่างของนายพลโทผู้บังคับบัญชาสูงสุดของเขา ร่างนั้นอยู่ในเครื่องแบบชุดสีพราง ไม่มีเครื่องหมายยศเครื่องหมายสังกัด และเครื่องแบบชุดนั้นเมื่อนสีแดงของเลือดสดอยู่เกือบทั่วทั้งชุด

นิราลโยภิกขุปล่อยให้ “เสธ.” เดินผ่านหน้าเขาไปโดยไม่มีความรู้สึกที่อยากจจะร้องเรียกหรือติดตาม และร่างของนายพลโททหารบกผู้นั้นก็เคลื่อนผ่านเขาไปเหมือนกับไม่เห็นหรือไม่ตระหนักว่าธนุสกำลังนั่งอยู่ตรงนั้น ธนุสเห็นด้วยว่า แม้เครื่องแบบจะอาบไปด้วยเลือด แต่สีหน้าของ “เสธ.” ก็ปราศจากริ้วรอยของความเจ็บปวด แต่กลับอ้อมเอิบเหมือนกับว่ากำลังสบายใจ

ครู่ต่อมาภาพนั้นก็เลื่อนหายไป เหลือแต่ความขาวนวลของแสงสว่างที่ไม่ปรากฏที่มา ธนุสรู้สึกด้วยว่าอาการเคลื่อนไหวต่ำลงของเขานั้นหยุดลงแล้ว และเขากำลังลอยนิ่งอยู่ในความว่างหรือความสงบ ธนุสไม่รู้สึกว่าที่รวมุกของเขามีแรงสัมผัสของลมหายใจแม้แต่น้อย แต่พระภิกษุร่างสูงผิวดำลุ่มนวลก็ได้ตระหนักหากเพียงแต่ตระหนักในปรากฏการณ์นั้นเท่านั้น

เมื่อเลิกทำสมาธิและลืมตาขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ธนุสจึงได้รู้ว่าบริเวณนั้นมืดเกือบสนิท เขาฉายไฟพู่ณาฬิกาปลุกเรือนเล็กที่เขาวางไว้ข้างกายก่อนทำสมาธิเห็นว่า

ขณะนั้นเป็นเวลา ๒๐ นาฬิกา และจึงรู้ว่าเขาได้อยู่ในความสงบของสมาธิเป็นเวลาเกือบ ๔ ชั่วโมง

ถึงตอนนั้นธนูสจึงเริ่มคิดถึง “เสธ.” ธนูสตระหนักในพลังของจิตที่สงบแต่ไม่ยอมมีบุญมานว่า เขามีความสามารถมองเห็นการณ์ใด ๆ ล่วงหน้าหรือจากระยะไกลได้ด้วยจิตตานุภาพ ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นหรือรู้สึกในขณะที่ทำสมาธิ นั้น ครูบาอาจารย์ผู้ฝึกสอนสมาธิให้แก่เขาพร่ำเตือนเสมอ ๆ มิให้เขาเข้าไปเกาะเกี่ยวผูกพันไม่ว่าด้วยประการใด ๆ แต่ให้เพียงรู้ว่าเกิดอะไรหรือรู้สึกอะไรเท่านั้น แล้วก็ให้ตระหนักในความทุกข์ ความไม่เที่ยง และความปราศจากตัวตนของสิ่งนั้น ก่อนที่จะ “ปลง” หรือวางสิ่งนั้นเสีย

แต่เมื่อมีได้อยู่ในสมาธิแล้ว ธนูสก็อดมิได้ที่จะคิดถึงนายพลโทผู้บังคับบัญชาที่เคยผ่านหลายศึกมาด้วยกันกับเขา “เสธ.” เป็นผู้ซึ่งได้ผ่านการพิสูจน์แล้วหลายต่อหลายครั้งว่าเป็นคนไทยที่หวงและห้วงแผ่นดินที่สุดคนหนึ่ง เพราะความหวงและห้วงนั่นเอง “เสธ.” จึงเผชิญกับผู้ที่เขาเชื่อว่าเป็นศัตรูของบ้านเมืองอย่างปราศจากความหวาดหวั่นหรือยับยั้ง และบางครั้งก็ไร้เมตตาปราณี งานของธนูสในอดีตที่ทำให้หลายชีวิตต้องพินาศไปนั้นเป็นการปฏิบัติตามคำสั่งอันเฉียบขาดของ “เสธ.” ทั้งสิ้น และก็เพราะฝีมือสังหารอันประณีตของธนูส เขาจึงได้รับความไว้วางใจอย่างสมบูรณ์จาก “เสธ.” และได้รับมอบหมายครั้งแล้วก็ครั้งเล่าให้ปฏิบัติภารกิจล่าสังหาร

“บ้านเมืองยังมีของโสโครกอยู่เยอะแยะ” นายพลโทผู้บังคับบัญชาผู้นั้นเคยบอกธนูส “ถ้าไม่มีคนรับจ้างกำจัดขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล แล้วใครจะเป็นคนทำความสะอาดสะอาดบ้านเมือง?”

ธนูสเคยโต้แย้งผู้บังคับบัญชาของเขาหลายครั้งเกี่ยวกับการกำจัด “ขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล” ของบ้านเมือง เขาแย้งว่าตราบไต่ที่ยังมีสังคมมนุษย์อยู่ตราบนั้นก็จะต้องมีคนชั่วที่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว และหาประโยชน์นั้นโดยไม่คำนึงถึงความมั่นคงของบ้านเมือง เขาเห็นด้วยว่าจะต้องมีการควบคุมและยับยั้งพฤติกรรมอันโสมมเช่นนั้น แต่เขาไม่เห็นด้วยกับมาตรการอันรุนแรงของ “บราโว่”

“เสธ ครับ การฆ่าคนผิดทั้งกฎหมายและศีลธรรม” เขาเคยบอกนายพลโท เสนาธิการผู้^{นั้น}

“เมื่อครั้งที่เรารบอยู่ในเมืองลาวและเวียดนามนั้น เราฆ่าคนไปเป็นจำนวน ไม่น้อย แต่สถานการณ์มันต่างกับเดี๋ยวนี้ ตอนนั้นเราอยู่ในสงคราม ถึงแม้จะเป็น unconventional warfare หรือสงครามนอกระบบก็ตาม แต่เวลานี้งานของ ‘บราโว่’ ไม่ได้เกี่ยวกับสงครามต่อไปอีกแล้วนะครับ เรากำลังเผชิญกับอาชญากรที่ควรจะต้องถูกจับกุมแล้วเอาตัวมาให้ศาลพิพากษาลงโทษตามกฎหมาย”

“แดน” นายพลโทเรียกเขาด้วยชื่อรหัสที่เคยใช้ในภารกิจลับ “สงครามกับอาชญากรรมต่างกันตรงไหน? มันต่างกันก็แต่ที่ชื่อเท่านั้น สงครามกระทำอย่างเปิดเผย โดยเข้าศึกศัตรูคู่สงคราม เพื่อให้ฝ่ายหนึ่งเป็นฝ่ายชนะแล้วจะได้เข้ายึดครองอีกฝ่ายหนึ่ง อาชญากรรมกระทำอย่างเปิดเผยก็มี ปกปิดก็มี แต่ก็เพื่อให้ฝ่ายหนึ่งเป็นผู้ชนะเหมือนกัน ชนะแล้วก็เข้ายึดทรัพย์สินของอีกฝ่ายหนึ่งเอาไปเป็นของตัวเอง คุณเคยคิดบ้างหรือเปล่าว่า อาชญากรรมที่กระทำโดยปกปิดและอย่างแนบเนียนสมัยนี้นั้น เวลาอาชญากรเป็นผู้ชนะ ผลของมันลึกซึ้งและกว้างขวางทำความเสียหายให้ไม่แพ้สงคราม หรืออาจจะยิ่งกว่าเสียด้วยซ้ำไป? คุณบอกผมได้ไหมว่า การค้ายาเสพติดข้ามโลกของไอ้ขุนสำ หรือของไอ้พวกราชาโคเคนในโคลอมเบียนะ ทำความเสียหายให้แก่โลก ให้แก่เด็ก ๆ อนุชนของเราและของโลกกว้างขวางและรุนแรงแค่ไหน? และที่ใช้ตำรวจทั้งตำรวจไทยและตำรวจต่างประเทศสืบสวนจับกุมมันอยู่ในเวลานี้ ได้ผลไหม?”

ธนูสต้องยอมรับว่า การตีความคำว่า “สงคราม” โดยเทียบเคียงกับ “อาชญากรรม” ของผู้บังคับบัญชา^{นั้น}ไม่มีเหตุผล และยากที่เขาจะโต้แย้ง และเขายอมรับต่อไปด้วยว่า อาชญากรแต่ละรายที่อยู่ในบัญชีปราบปรามของ “บราโว่” นั้นก่อนจะออกคำสั่งให้ปราบปราม สำนักงานสืบราชการลับสูงสุดแห่งนั้นดำเนินการสืบสวนอย่างละเอียดรอบคอบ จนกระทั่งแน่ใจว่าทรชนแต่ละรายเป็นอันตรายร้ายแรงต่อบ้านเมือง และกฎหมายฉบับใดก็ตามที่มีอยู่ในปัจจุบันไม่สามารถจะเอาผิดกับมันได้

แต่ถึงกระนั้นธนูสก็ยังคงรู้สึกมี^{ได้}อยู่นั่นเองว่า การปฏิบัติงานของ “บราโว่”

เป็นการลัดขั้นตอนของกระบวนการยุติธรรม เป็นการไม่ยอมรับความศักดิ์สิทธิ์ของศาล คดีที่เขามีส่วนในการสืบสวนด้วยตนเองนั้น เขาเชื่อและมั่นใจว่าได้ดำเนินการไปอย่างละเอียดรอบคอบทุกแง่มุม และการปราบปรามอาชญากรเหล่านั้นได้กระทำไปโดยไม่ผิดพลาด คนชั่วเหล่านั้นไม่สมควรจะได้รับเกียรติให้เป็นพลเมืองของประเทศไทยหรือแม้แต่เป็นพลโลก แต่เขาไม่แน่ใจว่า หากมิใช่เขาเป็นหัวหน้าในการสืบสวนปราบปราม ผู้อื่นจะมีความละเอียดรอบคอบอย่างไร และมีความสุจริตใจสมบูรณ์ในการปฏิบัติหน้าที่อันสำคัญนั้นหรือไม่

และถ้าหากว่าผู้เป็นหัวหน้าอย่างเขากพร่องหรือสะเพร่าในการปฏิบัติงาน หรือมีเจตนาทุจริตแอบแฝงอยู่ ผู้ที่ถูก “บราโว่” ปราบปรามอย่างเด็ดขาดโดยไม่คำนึงถึงขอบเขตของกฎหมายอาจเป็นคนบริสุทธิ์ก็ได้หรือไม่

จะอย่างไรก็ตาม “บราโว่” ได้ปฏิบัติภารกิจอันเร้นลับและเป็นภัยต่อทรชนรายต่าง ๆ มาแล้วเป็นเวลาหลายปี ในการปฏิบัติงานครั้งต่าง ๆ นั้น อาชญากรสำคัญหลายคนได้ประสบเคราะห์กรรมอย่างรุนแรงน่าสมเพช บางรายนำบุตรด้วยความเสียหายนอกจากที่เกิดแก่ชีวิตของคนชั่วเหล่านั้นแล้ว ยังเกิดกับทรัพย์สินเงินทองเป็นมูลค่ามหาศาล และเพราะเป็นราชการลับ ไม่สามารถจะอาศัยกฎหมายยึดทรัพย์สินของอาชญากรเหล่านั้นได้ “บราโว่” จึงใช้วิธีทำลายทรัพย์สินเหล่านั้นอย่างย่อยยับ

มาตรการอันเฉียบขาดและโหดเหี้ยมเช่นนั้น แม้จะกระทำไปด้วยเจตนาบริสุทธิ์เพื่อความสงบสุขของบ้านเมือง แต่ลูกเมียญาติพี่น้องของอาชญากรเหล่านั้นก็ย่อมได้รับความลำบากเดือดร้อนอย่างสาหัส

ธนูรู้ดีด้วยว่า หลายคนไม่รู้เห็นกับเบื้องหลังอันชั่วช้าโสมมของพ่อหรือของพี่หรือญาติที่จากไปเพราะการ “ปราบปราม” ของ “บราโว่” และคนเหล่านั้นยังพกความโกรธแค้นซึ่งชิงเอาไว้ แม้จะยังไม่รู้ว่าใครเป็นต้นเหตุทำให้พ่อ พี่หรือญาติประสบเคราะห์กรรมเช่นนั้น ทั้งยังอาจจะสืบสวนด้วยตนเองจนกระทั่งวันหนึ่งอาจรู้ว่า “บราโว่” คือตัวการ และเมื่อรู้เช่นนั้นแล้ว ก็อาจจะมุ่งแก้แค้นเอาที่เจ้าหน้าที่ รวมทั้งตัวประมุขขององค์กรสืบราชการลับแห่งนั้นโดยตรงหรือโดยวิธีอื่น

เจ้าหน้าที่ชื่อ “บราโว่” ทุกคน ตั้งแต่ “เสธ.” ลงมาตระหนักในความจริงข้อนี้ เพราะฉะนั้นทุกคนจึงระวังตัวอย่างเต็มที่ และปกปิดความเคลื่อนไหวของตน ให้รู้แต่เฉพาะสมาชิกของครอบครัว ญาติ และเพื่อนสนิทเท่านั้น

ฝ่ายรักษาความปลอดภัยของ “บราโว่” นอกจากจะมีหน้าที่ติดตั้งเครื่องมือป้องกันรักษาความปลอดภัยให้แก่บ้านที่อยู่อาศัยของเจ้าหน้าที่แล้ว ยังส่งชุดตรวจไปคอยสอดส่องดูแลอยู่เป็นครั้งคราว เพื่อให้แน่ใจว่า เจ้าหน้าที่ที่ได้กำลังตกเป็นเป้าของการแก้แค้นหรือปองร้าย และถ้าหากได้รับการร้องขอ “บราโว่” จะต้องส่งชุดปฏิบัติการพิเศษไปให้ความคุ้มครองทันที

ธนูสเคยปรารภกับนายพลโทผู้อำนวยการเรื่องความอาฆาตพยาบาทที่อาจจะมาจากญาติพี่น้องของผู้ที่ประสบเคราะห์กรรมจากการปฏิบัติของ “บราโว่” และค่อนข้างประหลาดใจที่เห็นนายพลโทผู้นั้นไม่แสดงความวิตกกังวล

“แดน” อดีตเสนาธิการแห่งกองทัพบอกเขาด้วยน้ำเสียงเนือย ๆ “ก็ครั้งมาแล้วที่คุณกับผมต้องเผชิญกับฝ่ายตรงกันข้ามที่เป็นที่ยอมรับกันทั้งในด้านฝีมือ สติปัญญา และความโหดร้ายทารุณ? แต่เราก็ยังรอดชีวิตมานั่งคุยกันเรื่องนี้ได้อยู่อย่างนี้ ผมไม่ประมาทหรอก แต่ผมก็ไม่แน่ใจว่าผมจะโชคดีต่อไปได้อีกนานแค่ไหน คุณเชื่อเรื่องกรรมไม่ใช่หรือ? ผมเชื่อเรื่องกรรม ถ้าเราเคยทำความเดือดร้อนให้แก่คนอื่นขึ้นมาไม่น้อย เราจะเป็นฝ่ายเดือดร้อนบ้างก็สมควรใช่ไหม?”

ภานายพลโทในนิมิตขณะทำสมาธิกลับคืนมาสู่ความจำของธนูสอีกครั้งหนึ่ง ธนูสพยายามที่จะไม่ทีกักหรืออนุมานว่าภาพนั้นสะท้อนเหตุการณ์จริง ๆ หรือเป็นลางสังหรณ์ชนิดใด ๆ ทั้งสิ้น ทั้ง “เสธ.” และเขาเคยแต่งเครื่องแบบสีพรอย่างนั้น และแม้ธนูสจะระลึกได้ว่า “เสธ.” ไม่เคยได้รับบาดเจ็บเลือดเนื้อจนเครื่องแบบอย่างที่เขามองเห็นในนิมิต แต่ตัวธนูสเองก็เคยได้เห็นเพื่อนร่วมสมรภูมิและฝ่ายตรงกันข้ามในสภาพเช่นนั้นนับครั้งไม่ถ้วน เป็นไปได้ว่าแน่นอนที่ความทรงจำจะผลักดันให้เกิดนิมิตเช่นนั้นขึ้น

แต่จะอย่างไรก็ตาม ครูอาจารย์ผู้สอนสมาธิให้แก่เขาเตือนแล้ว มิให้เขาสนใจกับนิมิต แต่ให้ “ปล่อย” มันไปตามสภาพของมัน เพราะฉะนั้นธนูสจึงปฏิบัติตามคำสอน ในการทำสมาธิครั้งต่อ ๆ มา ใจของพระภิกษุร่างสูงผิวคล้ำ

จดจ่ออยู่แต่กับลมหายใจที่กำลังเข้าและออก และก็ไม่ว่ากันว่า “เสธ.” กลักรายเข้ามาในกระแสจิตของธนูสลัก

จนกระทั่งถึงเช้าวันที่สาม

คืนนั้นธนูสลักตั้งใจจะไม่นอนลง แต่จะนั่งอย่างเดียวเท่านั้น การปฏิบัติเช่นนั้นเป็นการกระทำตามเพียรตามชุดงควัตร ข้อ ๑๓ ที่ภาษาบาลีเรียกว่า “เนลลชชังคคะ” ที่จริงชุดงควัตรข้อนั้นมีได้บังคับให้นั่งอย่างเดียว แต่อนุญาตให้ยืนและเดินได้ด้วย ธนูสเคยทดลองชุดงควัตรข้อนี้มาก่อนบ้างแล้ว โดยได้รับความสงบพอสมควร เขาตั้งใจทำอีกในคืนนั้น แต่คราวนี้ที่เขาตั้งใจจะนั่งอย่างเดียวโดยไม่ยืนหรือเดินก็เพราะเขาจำได้ว่า ในคืนวันเพ็ญเดือน ๖ กว่า ๒,๕๐๐ ปีมาแล้ว เมื่อสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประทับลงในท่ามกลางที่ริมแม่น้ำเนรัญชลา ในตำบลอุรุเวลา แคว้นมคธนั้น พระพุทธเจ้าทรงตรัสรู้ริยสัจจ์ในท่ามกลางนั้น ธนูสลักเชื่อมั่นว่า ท่านี้เป็นท่าที่ถูกต้องที่สุดในการทำสมาธิ และเป็นท่าที่จะทำให้ผู้ปฏิบัติเดินตามพระพุทธองค์ไปได้โดยไม่หลงทาง

เมื่อลงมือปฏิบัติแล้ว ธนูสลักได้รู้ว่าการนั่งอย่างเดียวโดยไม่ลุกขึ้นยืนและเดินมิได้ง่ายอย่างที่เขานึก ๒-๓ ชั่วโมงแรกก็ไม่สู้กระไร ธนูสอยู่ในความสงบอย่างต่อเนื่อง และไม่ถูกรบกวน ไม่ว่าโดยสิ่งทีมาจากภายนอกหรือโดยอารมณ์ของตน

แต่พออย่างเข้าชั่วโมงที่สี่และชั่วโมงต่อ ๆ มา ธนูสก็รู้ตัวว่ารักษาความสงบเอาไว้ไม่ได้ สิ่งทีรบกวนเขาอย่างหนักนั้นคือจินตนาการของเขาเอง จิตของเขาโดดโลดแล่นออกไปหาอดีตบ้าง อนาคตบ้าง แม้จะเพียงช่วงเวลาไม่กี่วินาที แต่เขาก็รู้ว่าจิตของตัวเองกำลังพยศและต่อสู้กับการควบคุมของเขา ภาพของภารกิจอันเต็มไปด้วยการต่อสู้เพื่อเอาชีวิตกันและกัน และภาพของเพื่อนร่วมงานกับข้าศึก ศัตรูและอาชญากรทีเขาเคยเผชิญปะทะหรือเปลี่ยงพล้ำผลัดกันมาปรากฏในความทรงจำของเขา

ธนูสพยายามปล่อยภาพเหล่านั้นไปโดยไม่ยอมผูกพัน แต่ยิ่งพยายามก็ดูเหมือนภาพเหล่านั้นจะฉายถี่และชัดมากขึ้น ๆ

แล้วจู่ ๆ ลำเพาก็ปรากฏตัวขึ้นท่ามกลางภาพอันสับสนวุ่นวายเหล่านั้น

ลำเพาเกิดฉายอยู่ในเสื้อแพรสีแดงเข้มที่คอกว้างต่ำและเปลือยไหล่ เผยให้เห็นส่วนบนของอกและท่อนแขนเรียวยาวและแข็งแรงของหล่อนอย่างชัดเจน กระโปรงสีเดียวกันยาวลงไปจนกรอมตาตุ่มแต่ไม่ได้ซ่อนเรือนั่งเฝ้าที่เล็กคอด สะโพกที่ผายพองาม และขายาวแต่ได้ส่วนทั้งคู่ นายพันตำรวจโทสาวตัดผมสั้นเหมือนนักเรียนชาย ทำให้ใบหน้าของหล่อนดูเข้มคมสะดุดและตริ้งตา

หล่อนเดินเท้าเปล่าด้วยท่าทางเป็นสง่า ก้าวยาวผ่านเขาไป ตามองตรงไปเบื้องหน้า และไม่แสดงความสนใจกับเขาแม้แต่น้อย ธนุสตระหนักว่าภาพนั้นเป็นนิมิตที่มักจะเกิดได้ในขณะทำสมาธิ และพยายามที่จะไม่สนใจ แต่ในขณะที่เดียวกัน อีกใจหนึ่งก็อวารถและใคร่จะสัมผัสหรือหักถาม

ในที่สุดธนุสก็ทนความปรารถนาไม่ไหว เขาอ้าปากจะร้องเรียกชื่อของหญิงสาวคนรัก แต่ยังมีทันที่ชื่อ "ลำเพา" จะหลุดออกไปจากปาก ลำเพาก็หันขวับมาเผชิญหน้าเขา

บัดนั้นเองพระภิกษุร่างสูงผิวดำล่ำจิ้งแลเห็นถนัดว่า ใบหน้าของหญิงคนรักเปราะเอื้อนไปด้วยสีแดงของเลือดสด อันเกิดจากบาดแผลใหญ่และหน้อย

คราวนี้ธนุสคุมสติไว้ไม่ได้ เขาตกใจและผวาจะเข้าไปหาภาพของลำเพา แต่ก็ต้องชะงักเมื่อเห็นนายตำรวจสันติบาลสาวยกมือขวาขึ้นเป็นเชิงห้าม แล้วชี้มือมาที่เขา ธนุสมองตามและเห็นว่านิ้วของหล่อนกำลังชี้มาที่ผ้าเหลืองเครื่องแบบของสมณะที่เขากำลังห่มอยู่ นิราลโยภิกษุขยิบหนึ่งอยู่กับที่เมื่อระลึกได้ว่า หล่อนและเขากำลังถูกกีดกันอยู่ด้วยกันแห่งอันแน่นหนาแข็งแรงของวินัยสงฆ์ วินัยที่เขาปฏิบัติญาณว่าจะรักษาเสมอชีวิต ตราบเท่าที่ยังอยู่ในกาสาวพัศตร์

ครั้นแล้วสีแดงสดของเลือดกระโปรงของลำเพาก็เลื่อนหายกลายเป็นสีขาบริสุทธ์ และเมื่อมองอีกครั้งหนึ่ง ธนุสก็เห็นด้วยว่าใบหน้าของลำเพากลับสะอาด ผ่องใสไม่มีร่องรอยของเลือดหรือมลทินชนิดใด ๆ ครู่ต่อมาร่างของหล่อนก็หายวับไปจากจอแห่งความทรงจำของเขา เหลืออยู่แต่ความขานวณซึ่งไม่ปรากฏที่มาและครอบคลุมบริเวณนั้นอยู่

ธนุสสูดลมหายใจเข้าออกแรงติดกันหลายครั้ง แล้วค่อย ๆ ลืมตาพลง ขยับมือ แขน และขา พอรู้ตัวทั่วแล้วเขาจึงค่อย ๆ ลุกขึ้น แสงไฟจากเทียนไขที่

เขาจุดและวางไว้นอกกอลส่องพอให้เห็นต้นไม้ที่ยืนเบียดกันและล้อมเขาอยู่ ขณะนั้นป่าเงียบ นาน ๆ จึงมีเสียงนกกลางคืนจากต้นไม้ต้นใดต้นหนึ่งร้องเหมือนจะตกหรือถาม

ธนุสยืนนิ่งอยู่กับที่ครู่หนึ่ง แล้วจึงเริ่มออกเดินช้า ๆ ไปตามทางแคบ ๆ หยาบที่เขาเตรียมไว้ใกล้ที่ปักกอล ทางเดินนั้นยาวประมาณ ๒๕ ก้าว มีก้อนหินขนาดต่าง ๆ วางเรียงไว้เพื่อหมายขอบและปลายทาง ในทันทีที่เริ่มเดิน ใจของธนุสหยุดคิดถึงเรื่องอื่นใดทั้งสิ้น แต่จดจ่ออยู่กับเท้าทั้งสอง พระภิกษุร่างสูงผิวดำล่ำรู้แต่ว่าเท้าข้างหนึ่งกำลังยก ย่างเหยียบ แล้วเท้าอีกข้างหนึ่งก็กำลังยก ย่างและเหยียบ เคลื่อนไหวตามไปในอาการและจังหวะเดียวกัน

การเดินเช่นนั้นเป็นการทำสมาธิขณะเดิน ซึ่งเป็นที่รู้จักกันในหมู่ผู้ปฏิบัติว่า “เดินจงกรม” ซึ่งแปลว่าเดินไปมาโดยมีสติกำกับ ตั้งแต่อยู่ในบรรพชิตเพศเป็นต้นมา ธนุสใช้วิธีนั้นเสมอ ๆ และสามารถที่จะอยู่กับการเดินโดยใจไม่วอกแวกเป็นชั่วโมง ๆ

การเดินจงกรมในเวลาตีสองตีสั้นนั้นสำหรับธนุสดีกว่าการเดินจงกรมในเวลากลางวัน เพราะในรัตติกาลนั้นแสงสว่างจำกัด ทำให้แลเห็นสิ่งที่รบกวนได้น้อย ตาของธนุสทอดลงไปยังพื้นเบื้องหน้าห่างจากตัวไปพอประมาณ และไม่สอดสายออกไปรับรู้ภาพอื่นใดนอกทางเดิน พอเดินไปสุดทางเขาก็หมุนตัวกลับช้า ๆ โดยรู้ตลอดเวลาว่ากำลังเคลื่อนไหวอย่างไร ในทำโดยอยู่ และเมื่อเริ่มเดินกลับ ใจของธนุสก็กลับไปอยู่ที่การเคลื่อนไหวของเท้าต่อไปอีก

ธนุสจะเดินไปแล้วประมาณ ๑ ชั่วโมง ก่อนที่จะแลเห็นจุดสีแดงของดวงไฟดวงนั้น

ธนุสหยุดเดิน เขารู้เขากำลังลืมหูลืมตาอยู่ เพราะฉะนั้นสิ่งที่กำลังเห็นนั้นจึงไม่ใช่หินมิถด้อย่างแน่นอน แต่จะต้องเป็นแสงจากดวงไฟนั้น ธนุสรู้ว่าไฟดวงนั้นไม่นิ่ง แต่แวบ ๆ แวม ๆ เหมือนกำลังเคลื่อนที่ หรือเหมือนเปลวเทียนไขที่กำลังต้องลม หรือมิฉะนั้นก็ถูกบดบังเป็นระยะ ๆ โดยกิ่งหรือใบไม้ที่กำลังต้องลม เขาคะเนว่าที่มาของดวงไฟนั้นมาจากโหลหรือลาดเขาก็กุหลาบหนึ่งที่อยู่ใกล้ ๆ กับที่ปักกอลของเขา แต่ในความมืดเช่นในขณะนั้น เขาไม่มีทางที่จะรู้ได้ว่าเป็นดวงไฟ

ชนิดไหนใครเป็นผู้จุด

ธนูสทบทวนความจำ เขาเดินผ่านและลงจากเขาภูนั้นมาในตอนกลางวัน
เมื่อกำลังเลือกที่ปักกลด และจำได้ว่ามิได้พบร่องรอยของผู้อื่นอยู่ในบริเวณนั้น
แต่นั้นก็ไม่ได้หมายความว่า หลังจากที่เขাপักกลดลงและเริ่มทำสมาธิแล้วจะไม่มี
ผู้ใดผ่านหรือล่องล้าเข้ามา ป่าและเขาแห่งนั้นเป็นที่สาธารณะ ชาวบ้านอาจจะออกมา
มาล่าสัตว์หรือหาของป่าแม้จะเป็นในยามวิกาลเช่นนั้นก็ตาม

แม้จะคิดเช่นนั้น จิตของนิราลโยภิกขุก็ถูกรบกวนจนได้ ธนูสนั้นก็หันที่ถึง
พระภิกษุหนุ่มเจ้าของนาม “ไภษัชย์” และพฤติการณ์ของพระหน้าใหม่ที่สะกิดใจ
เขา เป็นไปได้ไหมว่าไภษัชย์สะกิดรอยตามเขาเข้ามาในป่าจะด้วยเจตนาใดก็ตาม

ก่อนที่จะลงมือทำสมาธิอีกครั้งหนึ่ง ธนูสตั้งใจว่ารุ่งขึ้นเมื่อสว่างแล้ว เขา
จะเดินขึ้นไปดูให้รู้ชัดว่าดวงไฟดวงนั้นเป็นอะไร และมาจากผู้ใด

ธนูสก้าวเข้าไปยืนอยู่หลังไม้ใหญ่ต้นนั้นอย่าง
เงียบเชียบ ซ้ำ และระมัดระวัง เขาสำรวจโดย
รอบบริเวณนั้นอีกครั้งหนึ่งโดยไม่รีบร้อน กลด
ที่อยู่ใต้ต้นไม้ต้นย่อมเบื้องหน้าของเขานั้นมิได้

ปักลงบนพื้นดิน แต่ถูกแขวนไว้ด้วยเชือกที่ยังขึ้นไปคล้องไว้กับกิ่งไม้ข้างบน
ชายกลดซึ่งเป็นผ้าโปร่งแบบมุงกันแมลงถูกตลบขึ้นไว้บนหลังคากลด ใต้กลด
นั้นมีเตียงทำเองอย่างหยาบ ๆ ด้วยฟากที่หาได้ในภูมิประเทศ เดียงนั้นสูงจาก
พื้นดินเพียงประมาณคืบหนึ่ง บนเตียงมีอาสนะคือผ้าปูรองนั่งของพระสีน้ำตาล
อันเป็นสีเดียวกับจีวรพระกรรมฐาน นอกจากนั้นก็ยังมีธูปริขารบางชิ้นวางอยู่ บน
พื้นดินหน้าเตียง ธนูสเห็นรอยเท้าเป็นทางยาว และรู้ว่ารอยเท้าเหล่านั้นเกิดจาก
การเดินทางจรกรรม สุดทางนั้นมีเทียนไขที่จุดแล้วเกือบหมดเล่มปักอยู่ พระภิกษุ
ร่างสูงผิวดำลึกลับนั้นฐานว่า เทียนไขเล่มนั้นคงจะเป็นที่มาของแสงสว่างที่เขาเห็น
เมื่อคืนก่อน

ธนูสยืนนิ่งสำรวจอย่างใจเย็น เขาเชื่อว่าเขาได้เข้าไปอยู่ในที่กำบังอันมืดซิด
นั้นโดยไม่มีใครเห็น เพราะฉะนั้นอดีตหัวหน้าหน่วยปราบกองโจรจึงไม่มีเหตุผลที่
จะต้องเคลื่อนไหวอย่างใดในทันที เขาจะคอยจนกว่าอีกฝ่ายหนึ่งจะเป็นใครก็ตาม
ปรากฏตัว

ในวินาทีต่อมา และเพียงวินาทีเดียวเท่านั้น ธนุสจึงรู้ว่าเขาประมาณความสามารถของฝ่ายนั้นต่ำไป เสี่ยงที่เขาได้ยื่นเพียงครั้งเดียวเป็นเสี่ยงผีเท้าที่แผ่วจนถ้าหากมีเช้หูของนักล่าอย่างธนุสจะไม่ได้ยื่นเลย ไม่มีเสียงอื่นใดตามมาอีก แต่นิราลโยภิกขุก็รู้แล้วว่า ใครคนนั้นกำลังยืนอยู่ข้างหลังเขาในระยะที่หากต้องการก็อาจจะทำอันตรายเขาได้

ธนุสยื่นหนึ่งต่อไป ลมหายใจของเขาสมาเสมอเป็นปกติ เขาคอยให้อีกฝ่ายหนึ่งเคลื่อนไหวก่อน เขารู้ว่าถ้าคนผู้นั้นประสงค์ร้าย หากเขาขยับร่างกายแต่น้อยก็จะเป็นการเชิญให้ผู้นั้นลงมือทันที

เกมของการคุมเชิงดำเนินต่อไปเพียงชั่ววูตใจหนึ่ง แล้วธนุสก็ตัดสินใจในการเคลื่อนไหวของเขาเป็นไปอย่างฉับพลัน พระภิกษุร่างสูงผิวดำก้าวออกไปทางขวา และเกือบจะในเวลาเดียวกันเขาก็หมุนตัวกลับเข้าไปอยู่หน้าต้นไม้ใหญ่ต้นนั้น คราวนี้เขาอยู่ในตำแหน่งที่สามารถมองเห็นตรงที่เคยเป็นเบื้องหลังของเขาอย่างเต็มตา

“คุณโฆษชัย!” ธนุสเรียกชื่อพระภิกษุหนุ่มผู้นั้นเสียงดัง และนี่ก็ไม้ออกทันทีว่าครวจะพูดอะไรต่อไปนอกจากว่า “คุณนี่เอง ผม-ผมนี่ว่าเป็นคนอื่นเสียอีก”

โฆษชัยพนมมือขึ้นในระดับอก ยิ้มเก้อ ๆ ก่อนที่จะตอบว่า

“ผมเองครับ หลวงพี่ ผมขออนุญาตท่านอาจารย์ออกมาหากายวิเวกตั้งแต่เมื่อวาน เมื่อคืนเห็นแสงไฟวอมแวมอยู่ข้างล่าง นึกอยู่เหมือนกันว่าจะเป็นการหลวงพี่ ที่นี้สงบดีนะครับ”

ธนุสอยากจะทำบอกพระโฆษชัยให้รับเสียตรง ๆ ว่าตามเขาออกมา แต่เขาก็รู้ว่าเขาไม่มีสิทธิหรือเหตุผลที่จะทำเช่นนั้น เขารู้ดีว่าการเคลื่อนไหวอย่างฉับพลันของเขาเมื่อครู่ก่อนหน้านั้นผิดปกติสำหรับทุกคนที่เห็น แต่โฆษชัยก็ได้แสดงอาการประหลาดใจ

“ครับ ที่นี้สงบดี ผมเคยขึ้นมาก่อนหน้านี้แล้วหลายครั้ง” เขาสนอง “ท่านอาจารย์บอกผมว่า ตรงนี้ครูบาอาจารย์หลายท่านเคยขึ้นมาใช้เป็นที่พักปฏิบัติ”

“หลวงพี่ตั้งใจจะอยู่ที่วันครับ?” คำถามนั้นมีได้เป็นที่คาดหมายของธนุส

แต่เขาก็ตอบได้โดยอนุโลมว่า

“คงไม่ต่ำกว่า ๗ วันครับ”

“หลวงพี่ครับผม” เสียงของไภษัชย์แสดงความนอบน้อม มือของเขายังพนมอยู่ทื่อ “ยังไม่ใช่เป็นการทรมานตนเอง อย่างที่พระพุทธเจ้าท่านทรงเรียกว่า ‘อติกลมถาญโยค’ หรือหกรหรือครับ?”

ธนูสอ้งไปครู่หนึ่งเพราะมิได้คาดหมายอีกครั้งหนึ่งว่าจะได้ยินคำถามนั้นจากพระภิกษุหนุ่ม คำถามนั้นแสดงว่าไภษัชย์มีความรู้เรื่องการปฏิบัติธรรมไม่น้อย

“จะเป็นอติกลมถาญโยค-” เขาตอบซ้ำ ๆ ชัดถ้อยชัดคำ “ก็ต่อเมื่อเป็นการจงใจทรมานตนเองเพื่อให้บรรลุผลที่ต้องการ เช่น เพื่อให้ได้อรหัตผล ผมไม่ได้ตั้งใจจะทำยังงั้นหรือครับ ที่มาอยู่ที่นี้และงดอาหารแค่นี้ ทำเพื่อตัดสันดานตัวเองพอประมาณเท่านั้น ยังไม่ถึงกับเป็นการทรมานตัวเอง เพราะรู้สึกว่ที่ฉันวันละมือนั้นก็ยังมีไป ยังทำให้ฟุ้งซ่านมาก แล้วคุณล่ะครับ ตั้งใจจะอยู่สักกี่วัน?”

“ผมยังไม่ทราบเลยครับ” ไภษัชย์ตอบฉับพลันโดยไม่ส่อความลังเล “ผมเคยทดลองอดฉันอาหารมาแล้วครั้งละวันสองวัน และรู้สึกว่ตัวเองยังไม่เก่งคราวนี้จึงอยากจะลองสัก ๒ วันเป็นอย่างน้อย ถ้าหากหลวงพี่ไม่เห็นกว่าผมอยู่แถวนี้เป็นการรบกวน-”

“อ้อ คงไม่รบกวนหรือครับ” ธนูสหลุดปากออกไปแล้วจึงตระหนักว่คำตอบของเขาไม่ตรงกับความรู้สึกนัก “เราอยู่ห่างกันพอสมควร นิมิตต์ตามสบายเถอะครับ”

ธนูสรับไหว้พระภิกษุหนุ่มผู้อ่อนพรรษากว่แล้วก็หมุนตัวจะกลับลงไปยังที่พักของตน ขณะนั้นเหตุการณ์ที่ทั้งเขาและไภษัชย์คาดไม่ถึงก็เกิดขึ้น มีเสียงสวบสาบอันเกิดจากกิ่งไม้และต้นหญ้าถูกรบกวนดังมาจากเบื้องหลัง ธนูสหันกลับไปและทันเห็นสีด่าของล่ำกลองอันยาวของปีนกระบอกนั้น ก่อนที่จะเห็นไภษัชย์ทะยานเหมือนฟุ้งตัวเข้าไปหาผู้ถืออาวุธผู้นั้น

และที่พระภิกษุร่างสูงผิวคล้ำแน่ใจว่เขาจำได้แน่นอนไม่คลาดเคลื่อนก็คือเสียงร้องก้องของไภษัชย์ขณะที่โชนเข้าไปหาปีนกระบอกนั้น ธนูสเคยได้ยินเสียงร้องเช่นนั้นมานับครั้งไม่ถ้วน หลายครั้งเสียงนั้นเคยดังออกไปจากปากของเขาเอง

คำว่า “ท่านผู้อำนวยการ” และสรรพนาม “หัวหน้า” ที่ไภษัชย์ใช้แทนคำว่า “หลวงพี่” กระตุ้นประสาททุกส่วนของธนูส์ให้ตื่นเต็มที่อย่างฉับพลัน แต่ธนูส์ยังคงสงบนิ่งไม่แสดงปฏิกิริยาใด ๆ ให้ปรากฏออกไป

“ผู้อำนวยการอะไรที่ไหนกัน? และคุณเรียกใครว่า ‘หัวหน้า’?” นีราลโย ภิกษุถามเสียงเรียบ

“ผู้อำนวยการของ ‘บราโว่’ ครับผม” ไภษัชย์บอกขณะที่สับตาธนูส์อย่างแน่วแน่ “เสธ.นะครับ หัวหน้าก็ตัวหัวหน้าะแหละครับ หัวหน้าแดน”

ยังไม่ปรากฏปฏิกิริยาอย่างใดจากธนูส์ เขานิ่งจับตามูไภษัชย์ พระภิกษุหนุ่มสับตาธนูส์ต่อไปโดยไม่หลบตา ธนูส์ไม่เห็นแววพิรุณอย่างใดในตาคู่นั้น ครู่ต่อมาเขาจึงตัดสินใจป้อนประโยคที่เตรียมไว้แล้วให้ไภษัชย์ด้วยสำเนียงภาษาอังกฤษของชาวลอนดอน

“O blessed bird! the earth we pace

“Again appears to be”

ขณะที่ธนูส์ยังไม่ละสายตา และยังไม่เห็นความผิดปกติใด ๆ ในแววตาสีหน้าและกิริยาท่าทาง ไภษัชย์สนองทันที สำเนียงอังกฤษของเขาชัดเจนเช่นกัน แต่สื่อว่าเขาผ่านการศึกษามาจากสหรัฐอเมริกา

“An unsubstantial, faery place;

“That is fit home for me!”

ผู้ที่ได้อ่านและจำกวีนิพนธ์ของ William Wordsworth ได้อย่างขึ้นใจเท่านั้น จึงจะรู้ว่าข้อความที่ธนูส์กล่าวก่อน และไภษัชย์ต่อให้จบนั้น มาจากโคลงบทที่มีชื่อว่า “To the Cuckoo” แต่ในบรรทัดสุดท้าย คำว่า “Thee” ได้ถูกเปลี่ยนเป็น “me” โดยเจตนา

แต่นั้นเป็นเพียงการทดสอบบทแรกเท่านั้น เพื่อให้แน่ใจว่าไภษัชย์เป็นเจ้าหน้าที่ที่ “บราโว่” มอบหมายภารกิจมาจริง ๆ พระภิกษุหนุ่มยังจะต้องผ่านการทดสอบบทต่อไปอีก

“สัพเพ วิชิตะสังคามา” เสียงของธนูส์หนุ่ม ชัดถ้อยชัดคำ และสม่ำเสมอ “ภยาตีตา ยลัสลีโน”

“โทษชยเอยันทีที่ล้นประโยคนั้นด้วยคำบาลีที่ชัดเจนเช่นกันว่า

“โมหันติ สหะ ภาเตหิ สวากา เต ชยสุตต”

ในทำนองเดียวกับในการทดสอบครั้งแรก ผู้ที่คุ้นเคยเป็นอย่างดีกับ “มหาสมยสูตร” หรือสูตรว่าด้วยการประชุมใหญ่อันเป็นพระสูตรที่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงในป่ามทวัน ที่ใกล้กรุงบิลพัสดุ์ เมื่อกว่า ๒,๕๐๐ ปีมาแล้วเท่านั้น จึงจะรู้ว่าประโยคข้างต้นทั้งล้นเป็นคำที่พญามารกล่าวสรรเสริญพระพุทธเจ้าเป็นบทลงท้ายของ “มหาสมยสูตร” ซึ่งแปลว่า

“พระสาวกทั้งหลายของพระ (พุทธ) องค์ทั้งหมด ชนสงครามแล้ว ล่วงความกลัวเสียได้

“มียศปรากฏแล้วในประชุมชน บันเทิงอยู่กับพระอรិยะ ผู้เกิดแล้วในพระศาสนา”

และจะรู้ด้วยว่า คำว่า “ตุ” อันเป็นคำสุดท้ายในพระสูตรนั้น ที่ถูกตามหลักภาษาบาลี จะต้องเป็น “ติ” และความผิดพลาดคลาดเคลื่อนนั้นเป็นไปตามเจตนาของผู้ที่เตรียมประโยคนั้นไว้ เพื่อให้ใช้ยืนยันว่าโทษชยคือเจ้าหน้าที่ผู้ได้รับมอบหมายภารกิจนั้นมาอย่างแท้จริง มิใช่ผู้อื่นปลอมมมา

“เป็นอันว่า คุณเป็นพระปลอม” ธนุสถอนใจยาวเบา ๆ

“ไม่ได้ปลอมหรอกครับ หัวหน้า-เอ๋อ-หลวงพี่” โฆษชยพนมมือและยิ้ม “ผมบวชจริง ๆ ที่วัดสระเกษ โดยเจ้าพระคุณสมเด็จพระอุปัชฌาจารย์ แต่ก่อนบวชผมได้รับการฝึกหลักสูตรพิเศษจาก ‘บราโว่’ ท่านอาจารย์มหาคุณนี่เป็นคนควบคุมและสอบเฉพาะวิชาที่เกี่ยวกับพุทธศาสนา”

คำตอบนั้นเป็นการยืนยันอีกชั้นหนึ่งว่า โฆษชยคือเจ้าหน้าที่ของ “บราโว่” จริง ๆ ธนุสรู่ว่า “มหาคุณนี่” เป็นเจ้าหน้าที่ผู้หนึ่งในฝ่ายการฝึกของ “บราโว่” ที่มีความรู้แตกฉานโดยเฉพาะในวิชาปรัชญาตะวันออก เคยบวชเรียนจนได้เป็นเปรียญ ๙ ประโยคตั้งแต่ยังเป็นสามเณร และเคยศึกษาจนได้รับปริญญาตรีเกียรตินิยมจากมหาวิทยาลัยออกซฟอร์ดแห่งประเทศอังกฤษ นอกจากจะเป็นผู้บรรยายในหลักสูตรการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ของ “บราโว่” แล้ว “มหาคุณนี่” ยังมีหน้าที่อยู่ในฝ่ายเทคนิคของสำนักงานช่วยวางแผนยุทธการ โดยเฉพาะในงาน

สืบสวนและปราบปรามที่เกี่ยวข้องกับพระภิกษุสามเณรและนักบวชในศาสนาอื่นด้วย

เมื่อปรากฏชัดว่า ไภษัชย์เป็นเจ้าหน้าที่ผู้หนึ่งของ “บราโว่” แล้ว ธนุสจึงได้รู้รายละเอียดจากพระภิกษุหนุ่มรูปนั้นว่า “เสธ.” นายพลโทผู้ดำรงตำแหน่งประมุขของ “บราโว่” เป็นผู้ออกคำสั่งโดยตรงให้ ไภษัชย์เดินทางมายังวัดนั้นเพื่อ “คุ้มกัน” ธนุสพระภิกษุร่างสูงผิวดำล่ำรู่ลึกลับจนที่รู้เช่นนั้น แต่ธนุสก็รู้ว่าไม่มีประโยชน์อะไรที่เขาจะซักถึงเหตุผลหรือความเป็นมาของคำสั่งนั้น เพราะ ไภษัชย์จะไม่มีทางรู้เป็นอันขาด “บราโว่” รักษาความลับในองค์กร และถือเป็นระเบียบปฏิบัติอันเคร่งครัดที่จะไม่ให้เจ้าหน้าที่แต่ละคนรู้เกินกว่าที่ควรจะรู้ และก็จริงดังที่เขาคิด ไภษัชย์บอกเขาเองว่า

“ผมไม่ทราบหรือครับหลวงพี่ ว่าเสธ. ท่านมีเหตุผลอะไรที่ส่งผมมา ‘บราโว่’ ส่งผมไปฝึกอยู่เดือนหนึ่ง แล้วก็ให้ผมไปบวชที่วัดสระเกษ ผมอยู่ที่วัดสระเกษได้อีกเดือนหนึ่ง ก็ได้รับคำสั่งให้มาที่นี่ คำสั่งนั้นบอกด้วยว่าไม่ให้ผมแสดงตัวนอกจากจะจำเป็นจริง ๆ” ไภษัชย์หยุดพูดแล้วยิ้มกระดาก ๆ ก่อนที่จะพูดต่อว่า “ที่จริงก็ยังไม่จำเป็นนักนะครับ?”

ธนุสนิ่งฟัง เขาเชื่อว่านายพลโทผู้อำนวยการของ “บราโว่” คงจะต้องมีเหตุผลอย่างใดอย่างหนึ่งเป็นแน่ที่ส่ง ไภษัชย์มาคุ้มกันให้ความปลอดภัยแก่เขา “เสธ.” รู้ดีว่า เขามีความสามารถที่จะป้องกันตัวหรือหลบหลีกภัยอันตรายได้โดยลำพัง นอกจากนั้นหากมีเหตุการณ์สำคัญที่อาจกระทบกระเทือนถึงความปลอดภัยของเขา “๐๓” คือฝ่ายปฏิบัติการพิเศษที่เขาสังกัดอยู่ก็รู้ว่า เขาอยู่ที่ไหน และสามารถจะส่งชุดปฏิบัติการมาคุ้มกันเขาได้ภายในช่วงเวลาไม่กี่ชั่วโมง ไม่ว่าเขาจะอยู่ในส่วนใดของราชอาณาจักรหรือแม้แต่ในต่างประเทศ

ธนุสซักถาม และ ไภษัชย์ก็ให้รายละเอียดอื่น ๆ ที่ตนรู้แก่พระภิกษุผู้สูงอาวุโสกว่าทั้งในวัดและในราชการอย่างไม่อ้อมค้อมหรือปิดบัง จากการสนทนานั้น ธนุสจึงได้รู้เพิ่มเติมว่า เจ้าหน้าที่หนุ่มของ “บราโว่” ผู้นั้น แม้จะเป็นน้องใหม่ของหน่วยตอบโต้จารกรรมและการก่อการร้ายที่มีชื่อรหัสว่า “บราโว่” แต่ ไภษัชย์ก็ได้รับการคัดเลือกมาอย่างพิถีพิถัน และมีคุณสมบัติที่น่าประทับใจ

โกษชัยบอกว่า เมื่อเรียนจบโดยได้คะแนนสูงสุดจากโรงเรียนมัธยมที่มีชื่อแห่งหนึ่งในเมืองไทยแล้วเขาอยากจะเป็นทหาร แต่บิดามารดาของเขาซึ่งมีฐานะดีเข้าชั้นเศรษฐีไม่ยินดีให้เขาเข้าศึกษาในโรงเรียนเตรียมทหารและโรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า และเกลี้ยกล่อมจนเขายินยอมไปศึกษาต่อที่วิทยาลัยทหารบกซีตาเดิล (Citadel Military College) แห่งรัฐเซาท์แคโรไลนา สหรัฐอเมริกา อันเป็นสถาบันวิชาทหารเก่าแก่ อายุกว่า ๑๕๐ ปี อันเป็นที่นิยมและรู้จักกันทั่วโลก เขาเรียนจนจบได้ปริญญาตรีจากโรงเรียนนั้น แล้วก็เข้าศึกษาต่อจนได้ปริญญาโททางความสัมพันธ์ระหว่างประเทศจากมหาวิทยาลัยจอร์จทาวน์ในกรุงวอชิงตัน

ขณะนั้นที่กำลังศึกษาอยู่ที่จอร์จทาวน์นั้นเอง ที่ “บราโว่” เข้าทาบทามให้เขารับการแต่งตั้งเป็นเจ้าหน้าที่ในองค์การสืบราชการสูงสุดของประเทศแห่งนั้น

“ผมเคยได้อ่านข่าวและบทความเกี่ยวกับผลงานบางชิ้นของ ‘บราโว่’ ครับ” โกษชัยเล่า “ถึงแม้ว่าข่าวและบทความเหล่านั้นจะเขียนแบบคลุมเครือเพราะผู้เขียนไม่มีข้อมูลที่ละเอียดและสมบูรณ์ แต่ผมก็รู้สึกตื่นเต้นและสนใจที่รู้ว่า เรามีองค์การชนิดนี้อยู่ในเมืองไทย ผมไม่แน่ใจไม่ฟันว่าจะได้รับการทาบทามให้เข้ามาเป็นเจ้าหน้าที่ขององค์การ ผมไม่รอปรึกษาหารือคุณพ่อคุณแม่เลยละครับ ผมตอบรับเลย และพอเรียนจบได้ปริญญากลับมาเมืองไทย ‘บราโว่’ ก็ส่งผมไปเข้าหลักสูตรโรงเรียนเต้ซันเลย ระหว่างที่กำลังเรียนอยู่ ผมได้อ่านรายงานเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของหัวหน้า-เอ้อ-ของหลวงพี่หลายฉบับ ผมก็คงเหมือน ๆ กันกับเพื่อนรุ่นเดียวกันหลายคน ที่ฟันว่าจะได้ร่วมงานกับ ‘หัวหน้าแดน’ แต่ฟันของผมกลายเป็นความจริงก่อนคนอื่น”

โกษชัยเล่าด้วยอาการแสดงความภาคภูมิใจว่า เขาสอบได้คะแนนสูงสุดทั้งในภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติในหลักสูตรสำหรับเจ้าหน้าที่ใหม่ นั้น ทรูล์ฟงและซ่อนความตั้งใจในใจ เขามีส่วนในการวางหลักสูตรนั้นจึงรู้ว่าหลักสูตร “Orientation” ของ “บราโว่” นั้น เป็นหลักสูตรที่หนักไม่แพ้หลักสูตรสำหรับทหารหน่วยรบพิเศษหรือนาวิกโยธิน หรืออากาศโยธิน หรือตำรวจพลร่ม เจ้าหน้าที่ของ “บราโว่” ทุกคน แม้แต่ผู้ที่ได้รับมอบหมายให้ทำงานธุรการจะต้องเรียนหลักสูตร

นั้น และต้องสอบไล่ได้ ถ้าสอบตกก็เป็นอันว่าหมดโอกาสที่จะเข้าไปเป็นสมาชิกขององค์การสืบราชการลับสูงสุดแห่งนั้นชั่วชีวิต ที่ไภษัชย์บอกว่าเขาสอบไล่ได้คะแนนสูงสุดหมายความว่า เขามีความสามารถเป็นเยี่ยมในการต่อสู้ทั้งด้วยมือเปล่าและด้วยอาวุธหลายชนิด

มันหมายความว่า ชายชาวบ้านผู้ถือปืนแก๊ปออกมาล่าสัตว์ผู้หนึ่งรอดตายเพราะมือของไภษัชย์ไปอย่างหวุดหวิด

ธนูสฟิงไภษัษย์ตอบคำถามของเขาและรายงาน
ความเป็นมาของภารกิจที่พระภิกษุหนุ่มผู้นั้นได้
รับมอบหมายมาจาก “บราโว่” ด้วยความกังวลใจ
เขาคุ่นเคยกับการทำงานของ “บราโว่”

และของนายพลโทผู้อำนวยการขององค์การสืบราชการลับแห่งนั้นดี ประมุขของ
“บราโว่” เป็นเสนาธิการชั้นเยี่ยมผู้หนึ่งของกองทัพบก “เสธ.” ไม่เคยสั่งการโดย
ปราศจากเหตุผลและความรอบคอบ

ถ้าหากว่าประมุขของ “บราโว่” ไม่แน่ใจว่าธนูสกำลังมีอันตราย เขาก็คงจะ
ไม่สั่งให้ไภษัษย์เดินทางมากู้มกันและให้ความปลอดภัยแก่เขา

“เสธ.” รู้ฝีมือและความสามารถของเขาดี การที่ “เสธ.” ส่งไภษัษย์มาอีก
ผู้หนึ่ง ทั้ง ๆ ที่ตระหนักในฝีมือและความสามารถของธนูส ย่อมแสดงว่า “เสธ.”
ไม่แน่ใจเสียแล้วว่า อันตรายที่อาจจะเกิดแก่ธนูสนั้น ถ้าฟังธนูสผู้เดียวจะสามารถ
เผชิญมันได้

“เสธ. ท่านไม่ได้บอกรายละเอียดนะครับ หลวงพี่” ไภษัษย์บอกเมื่อคำชี้แจง
ของเขาลิ้นสุดลง “ว่าหลวงพี่กำลังตกอยู่ในอันตรายชนิดไหนอย่างไร ท่านสั่งแต่
เพียงว่าให้ผมมากอดยู่คุ้มกันหลวงพี่เท่านั้น และถ้าหากผมเชื่อว่าหลวงพี่มีอันตราย
จริง ก็ให้ผมรายงานโดยตรงให้ทราบ โดยใช้ ‘ตรีอ็อป’ ที่เสธ. ท่านจัดไว้ให้แล้ว”

ธนุสเข้าใจดีว่า “ดริอป” ที่ไภษัชยกล่าวถึงนั้น เป็นศัพท์ที่ผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการสืบราชการลับคุ้นเคยกันดี มันมาจากคำภาษาอังกฤษว่า “drop” ซึ่งแปลว่า ตก หรือทิ้ง และเมื่อใช้เป็นคำนามหมายถึงบุคคลหรือสถานที่ที่สายลับทิ้งข่าวหรือรายงานเอาไว้ เพื่อให้มีผู้รับแล้วส่งต่อไปยังปลายทาง โดยไม่แสดงตัวหรือติดต่อกันโดยตรง

“ผมคิดเอาเองว่า-” ไภษัชยกล่าวต่อ “คนที่ได้รับความกระทบกระเทือนเสียหายจากงานในอดีตของหลวงพี่ เช่น ญาติพี่น้องคนที่หลวงพี่เคย-เอ่อ-กำจัด อาจพยาบาลและคิดแก้แค้นหลวงพี่ก็ได้ ถ้าหากเป็นยั้งฉันท่าพึ่งแต่หลวงพี่คนเดียว การระมัดระวังป้องกันอาจจะหนักหน่อย แต่เมื่อเสธฯ ส่งผมมาให้คอยดูแลหลวงพี่อย่างนี้แล้ว เราก็คงจะรับมือกับมันได้ ผมดีใจจริง ๆ ครับที่ได้มีโอกาสร่วมงานกับผู้ที่ ‘บราโว่’ ถือว่าเป็นมือชั้นอาจารย์หรือปราชญ์บุคคลเลยก็เดียว”

ธนุสมองดูสีหน้าของพระภิกษุหนุ่มซึ่งกำลังฉายประกายของความพอใจเจือต้นต้นขณะที่พูดประโยคสุดท้าย แม้จะรู้ว่าการคาดคะเนของไภษัชยมีเหตุผลและอาจจะเป็นไปได้เช่นนั้นจริง ๆ แต่พระภิกษุร่างสูงผิวดำก็รู้ว่า เขาไม่สามารถที่จะ “ร่วมงาน” กับไภษัชยได้อย่างเต็มภาคภูมิเหมือนเมื่อก่อน เมื่อครั้งที่เขายังเป็น “หัวหน้าแดน”

ไม่มีประโยชน์อะไรในขณะนั้นที่เขาหรือไภษัชยจะมาฉวยฉาบทวนย้อนหลังว่า ใครบ้างในบัญชีศัตรูของ “บราโว่” หรือของเขาที่อาจจะตามมาทำร้ายเขา ทั้ง ๆ ที่เขายังอยู่ในกาสรวปัสตรเช่นนั้น เขารู้แต่ว่า ศัตรูหลายคนที่เขารู้จักหรือเคยพบนั้นไร้ศาสนา โหดเหี้ยม และไม่รู้จักคำว่าเมตตาคุณ และอาจจะฆ่าได้ แม้แต่พ่อแม่ของมัน สิ่งเดียวที่ดีที่สุดที่เขาทำได้ในขณะนั้นก็คือระมัดระวัง และคอยจนกว่าฝ่ายตรงข้ามจะลงมือก่อน

แต่เขาจะนั่งคอยโดยไม่มีแผนหลบหลีกหรือตอบโต้เลยคงไม่ได้ และบัดนี้เมื่อ “เสธฯ” ส่งไภษัชยมาแล้ว เขาก็จะต้องร่วมกับพระภิกษุหนุ่มผู้นั้นวางแผนนั้น และในการวางแผน เขาจำเป็นที่จะต้องบอกไภษัชยให้รู้ทั้งความได้เปรียบและเสียเปรียบที่เขาถือว่ามียู

“ผมมีปัญหานะครับ คุณไภษัชย” ธนุสบอกพระภิกษุหนุ่มหลังจากที่นิ่ง

ครุ่นคิดอยู่ครู่ใหญ่ “และเป็นปัญหาของคุณด้วย”

ไภษัชย์จ้องหน้าพระภิกษุผู้สูงอาวุโสกว่า แวดตาของเขายังเป็นประกายสื่อความหวังและความไม่หวาดหวั่น จนกระทั่งธนูสกล่าวดต่อ แวดตาของพระภิกษุหนุ่มจึงเปลี่ยนไปแสดงความประหลาดใจ

“ผมฆ่าคนไม่ได้เสียแล้ว” ธนูสบอกซ้ำ ๆ ซัดถ้อยซัดคำ “และไม่แต่เฉพาะคนเท่านั้น อะไร ๆ ที่ผมรู้ว่ามิชชีวิต ผมก็ฆ่าไม่ได้ ผมจะไม่ฆ่า ไม่ว่าจะเป็นคนหรือสัตว์ตัวเล็กตัวใหญ่ แม้แต่แมลงตัวเล็ก ๆ ผมก็ทำไม่ได้”

ความประหลาดใจทำให้ไภษัชย์พูดออกมาทันทีไม่ได้ เขานั่งนิ่งจ้องหน้าธนูสอยู่ต่อไปอีกครู่หนึ่ง ก่อนที่จะโผล่ออกมาว่า

“ถ้าหัวหน้า-หลวงพี่รู้ว่ามันจะฆ่าหลวงพี่ละครับ หลวงพี่จะอย่างไร? ปลอ่ยให้มันฆ่าหลวงพี่สบาย ๆ ยังงั้นหรือครับ?”

“บราโว่! ไม่ได้สั่งให้ผมมาบวช” เสียงธนูสยังเรียบและชัดเจนอย่างเดิม “ผมบวชเองด้วยความตั้งใจและศรัทธา ผมรู้ตัวว่า ที่แล้วมาหลายสิบชีวิตพินาศย่อยยับไปเพราะน้ำมือของผม เออละ ผมทำเพื่อความปลอดภัยของผม และเพื่อความอยู่รอดของบ้านเมือง แต่มันก็เป็นภาระอยู่คนเดียว บางรายก่อนตายได้รับความเจ็บปวดสาหัส และอย่างทรมานทุกขุทรมาน ที่ผมมาบวชนี้ ผมมาเพราะตั้งใจจะอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลที่ได้จากการบวชของผมให้วิญญาณของคนเหล่านั้น

“เมื่อเป็นพระ ผมก็ต้องอยู่ในวินัยของพระอย่างเคร่งครัด เหมือนกับเมื่อผมทำหน้าที่เป็นนักรบหรือนักฆ่านั่นแหละ วินัยของพระห้ามการฆ่าคน เพราะฉะนั้นถึงแม้จะรู้ว่าเขากำลังจะฆ่าผม ผมก็คงจะฆ่าเขาไม่ได้อยู่นั่นเอง”

“แปลว่าหลวงพี่จะปลอ่ยให้มันฆ่าหลวงพี่อย่างพระโมคคัลลาน์ยังงั้นหรือครับ?” น้ำเสียงของพระภิกษุหนุ่มประชิดประชัน คำถามของไภษัชย์แสดงว่าเขาศึกษาเรื่องของพระพุทธรศาสนามาเป็นอันดี พอที่จะรู้ประวัติของพระอรหันตสาวกรูปนั้นด้วย

“ผมยังไม่ได้เป็นพระอรหันต์ คงจะทำได้ถึงขนาดนั้น” ธนูสตระหนักในความไม่แน่ใจของตน “ผมคงจะหลบหลีกหรือหลีกเลี่ยงถ้าทำได้ แต่ถ้าจะให้ผมฆ่า ผมคงทำไม่ได้”

“หลวงพี่คงทราบใช่ไหมครับ-” ธนุสรู้สึกลัวว่าเสียงของโกษาจารย์กระดังงั้น “ว่าถ้ายังนั่งงานคุ้มกันรักษาความปลอดภัยที่ผมได้รับมอบหมายมาจาก ‘เสธ.’ จะทำได้ง่ายหรือลำบากยากเย็นแค่ไหน? เราจะทำงานกันเป็นทีมกันได้ยังไงในเมื่อคนหนึ่งไม่สู้เสียแล้ว?”

ธนุสนิ่งอีก คำพูดของโกษาจารย์มีเหตุผล ถ้าหากว่ามีผู้ติดตามมาเพื่อทำร้ายหรือจะเอาชีวิตเขา และเขาไม่ตอบโต้ งานของโกษาจารย์จะยากขึ้นเป็นทวีคูณอย่างไม่ต้องสงสัย เขาเองจะเป็นภาระแก่โกษาจารย์ เป็นอุปสรรคในการปฏิบัติภารกิจที่ “บราโว่” มอบหมายให้

“คุณก็รู้ไม่ใช่หรือว่า คุณจะฆ่าคนในขณะที่คุณยังเป็นพระอยู่ไม่ได้?” ธนุสถามเป็นเชิงปรารภยิ่งกว่าที่จะต้องการคำตอบจริง ๆ และได้ยินพระภิกษุหนุ่มตอบว่า

“หลวงพี่ครับ ผมบวชโดยถูกต้องตามประเพณีก็จริง แต่ผมถือว่าผมทำตามหน้าที่ ตามคำสั่งของ ‘เสธ.’ การอุปสมบทของผมเป็นเพียงขั้นตอนหนึ่งของราชการเท่านั้น ผมไม่ได้ถือว่าผมเป็นพระจริง ๆ หอกรครับ เพราะฉะนั้นผมจึงไม่ถูกผูกพันโดยวินัยสงฆ์อย่างหลวงพี่ ถ้าใครจะมาฆ่าหลวงพี่ มันก็ต้องข้ามศพผมไปก่อน และถ้ามันจะเอาชีวิตผม ผมก็ถือว่าผมมีสิทธิโดยชอบธรรมที่จะเอาชีวิตมันเช่นเดียวกัน”

ธนุสได้ยินเสียงของโกษาจารย์เหมือนเสียงของตน เมื่อก่อนหน้านั้นหลายปีมาแล้ว นานเหมือนกับในชาติก่อน เขาเคยนึกเช่นนั้น ถือปฏิบัติเช่นนั้น และเพราะฉะนั้นเขาจึงฆ่า ฆ่า และฆ่า ตอบโต้โดยอัตโนมัติ อีกฝ่ายหนึ่งปฏิบัติรุนแรงกับเขาอย่างไร เขาก็ตอบโต้อย่างรุนแรงอย่างนั้น หรือกว่านั้น

และก็เพราะเช่นนั้น การสังหารจึงผูกพันโยงใยกันมาเหมือนลูกโซ่ในสายโซ่ที่ยาวเหมือนไม่มีที่สิ้นสุด เพราะเหตุนั้นชีวิตของเขาจึงเต็มไปด้วยการจ้องล้างจ้องผลาญ ภารกิจหนึ่งสิ้นสุดลงแล้วอีกภารกิจหนึ่งก็เริ่ม ศพแล้วศพเล่า ด้วยเหตุผลและวัตถุประสงค์เดียวกันคือ “ความมั่นคงของชาติ”

ดูเหมือนว่าไม่มีชาติใดเลยในโลกนี้ที่มันคงอยู่ได้โดยที่คนในชาตินั้นไม่ฆ่าคนชาติอื่น และไม่ฆ่าคนชาติเดียวกัน

“ตามใจหลวงพี่นะครับ” คราวนี้ธนุสแน่ใจว่าน้ำเสียงของไภษัชย์สื่อความผิดหวังอย่างชัดเจน “ถ้าหลวงพี่ถือว่าหลวงพี่เป็นพระ เป็น ‘ศากยบุตร’ หลวงพี่จะปล่อยให้เขาทำอะไรหลวงพี่ยิ่งไ้ที่สุดแต่หลวงพี่ แต่ผมได้รับคำสั่งมาแล้ว และก่อนที่จะรับตำแหน่งหน้าที่ใน ‘บราโว่’ ผมยังได้ให้สัตย์ปฏิญาณด้วยว่าจะทำหน้าที่ของตนอย่างสุดความสามารถ แม้จะต้องเอาชีวิตเข้าแลกก็ตาม เพราะฉะนั้นถ้าใครจะมาทำอะไรหลวงพี่ ผมก็คงจะต้องขัดขวาง ผมได้รับคำสั่งให้มาตายแทนหลวงพี่ครับ!”

พระภิกษุร่างสูงผิวดำล่ำรู่สึกเสียวแปลบที่หัวใจเมื่อได้ยินคำว่า “ให้สัตย์ปฏิญาณว่าจะทำหน้าที่ของตนอย่างสุดความสามารถ แม้จะต้องเอาชีวิตเข้าแลกก็ตาม” เขาเองเป็นผู้ริเริ่มให้เจ้าหน้าที่ของ “บราโว่” ทั้งชายและหญิงถือสัตย์ปฏิญาณเช่นนั้นก่อนที่จะเข้ารับตำแหน่งและหน้าที่อันสำคัญและลับที่สุดนั้น เพราะคำสั่งปฏิญาณอันศักดิ์สิทธิ์นั้น เจ้าหน้าที่ของ “บราโว่” หลายสิบคนจึงเสียชีวิตไปในขณะปฏิบัติหน้าที่ทั้งในประเทศและนอกประเทศ บางคนหายสาบสูญไปอย่างไม่มีวันกลับและต้องสันนิษฐานว่าเสียชีวิต เขาเองก็เคยได้รับบาดเจ็บสาหัสเพราะยึดมั่นในสัตย์ปฏิญาณนั้น

“ผมฆ่าใครไม่ได้” ธนุสยืนยันหลังจากที่ใคร่ครวญบทบาทของตนแล้ว “แต่ผมรับรองว่า ผมจะไม่ทำตัวให้เป็นภาระหรือเป็นอุปสรรคในการทำหน้าที่ของคุณหรอกครับ คุณไภษัชย์ ถึงยังไง ๆ ผมก็ยังเป็นเจ้าหน้าที่ของ ‘บราโว่’ อยู่”

ขณะนั้นนิราลโยภิกขุจับตาดูสีหน้าของพระภิกษุหนุ่มเจ้าของนาม “ไภษัชย์” และรู้ว่าคู่สนทนาของเขามิได้แสดงความเชื่อถือหรือมั่นใจในถ้อยคำของเขาเลย แต่ธนุสก็รู้ด้วยว่า ไม่มีอะไรที่เขาจะทำได้ดีกว่านั้น ธนุสเห็นว่าหน้าที่เขาบอกไภษัชย์ให้รู้แต่ต้นว่าจะไม่ได้เขาเป็นผู้สนับสนุนเช่นนั้นจะเป็นผลดีแก่ไภษัชย์เอง เพราะจะทำให้ไภษัชย์ปรับแผนของตนเอง และต้องใช้ความระมัดระวังยิ่งขึ้น ดีกว่าที่จะให้เขาหลงเข้าใจผิด คิดหวังว่าจะได้ “หัวหน้าแดน” เป็นสหายร่วมสมรภูมิที่จะมีส่วนสนับสนุนช่วยเหลือในการสัประยุทธ์และฆาตกรรม

ธนุสตระหนักในความไม่สมหวังของไภษัชย์ แต่จิตใจที่จะไม่แสดงความสนใจมากกว่านั้น ก่อนที่จะแยกกลับไปยังที่ปักกลดของตน เขาใช้เวลาอีกร่วม